

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 165 / Eylül 1995 / 4,- DM

Yeni dönem Kürdistan planlamasında

YILDIRIM TUGAYLARIYLA FIRTINA GİBİ ESECEĞİZ

"Bu kişilik bir halkı, bir zaferi yaşatacak kişilik değildir. Bunu aşacaksınız. Bunalım teorilerine sığınmayın, gelişme bahanelerine sarılmayın. Ya bu deveyi güdersiniz, ya bu diyardan gidersiniz. Ya yaşarsınız, ya da ölürsünüz demiyoruz. Ya kazanırsınız, ya kaybedersiniz de değil, ya kazanırsınız, ya kazanırsınız."

Yazısı 16. sayfada

GÜNEY DEVRİMİ

"Güney'de yürütülen savaş, özünde TC'nin Güney'deki planlarına, uzantılarına ve Güney'de çevreleme stratejilerine karşı geliştirilen bir savaştır. Dolayısıyla bu atılımı, TC'ye en az Kuzey'de vurulan darbelerden daha sarsıcı darbeler vuracak, ciddi askeri ve siyasal sonuçlara yol açacaktır."

6. sayfada

ULUSAL KONGRE'DEN KAÇMAK ULUSA İHANETTİR

ABDULLAH ÖCALAN

Hemen herkes Kürdistan'da Ulusal Kongre'ye gidilmesi gerektiğini uzun bir zamandan beri belirtiyor. Bu konuda birçok değerlendirme yaptık. Kürdistan Ulusal Kongresi'nin kimsenin tekelinde olmayan, herkesin düşünce belirtmesi gereken bir çalışma planı olduğu açıktır. Ulusal Kongre olayında esas alınması gereken birçok kişi, kuruluştan görüş ve taleplerin alınmasıdır. Bizden de bazı talepler isteniyor.

Kavram itibariyle bu kurumdan ne anlaşılmalıdır, bunu ortaya koymak önemlidir. Her şeyden önce pratik olarak bütün örgüt imkanlarını seferber etmeye hazırız. Kavram ve pratik uygulama itibariyle biz herkesten önce Ulusal Kongre'ye gidilmesinde varız. Hem de canı gönülden. Özgür bir iradeyle çağrılarımızı yapıyoruz, tartışma platformları oluşturuyoruz ve herkesin de bunu yapmaya hakkı vardır. Zaten Ulusal Kongre'nin kendisi ağırlıklı olarak bir tartışma platformudur.

Günümüz Kürdistan ölçülerinde Ulusal Kongre'yi kavramamak ve anlam vermemek büyük bir gaflettir. İster ulusal kurtuluş savaşının başlangıcında, ister bugünkü süreç itibariyle, ister savaşın zaferinden sonra olsun Ulusal Kongre reddedilemez bir gerçekliktir, her zaman için gerekli olan bir oluşumdur. Bu durum şimdi kendisini daha yakıcı bir şekilde dayatmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımında, bütün yurtsever kişi ve kuruluşları bağrında

Devamı 10. sayfada

PKK-TC SAVAŞINDA YENİ BOYUT

PKK dostlar için bir mücize ve gurur kaynağı ve düşmanlar için ise bir **"acımasız terör örgütü"** oluyorsa, bunun nedenlerini tarihsel ve güncel gerçeklikte aranmak zorunda. Başka yerlerde aramak, bütün zamanın ve enerjinin boşa harcaması olur ki, hiç kimsenin ne zaman ve ne de enerji lüksü vardır. Hiç kimse gerçek tarih kadar doğru yazma özgürlüğüne sahip değildir. İnsanlar ve güçler değil. Onlar bir taraf olmak, bir tarafı temsil etmek zorundadır. Bu taraflılık doğru veya yanlış olur, ama bu diğer bir sorunu teşkil eder. Aynı geçerlilik tarih için, çağımızın bu günlerine kadar olduğu gibi bundan sonraki zamanlarında da söz konusu olamaz. Tarih kendi yargısında duyan, düşünen ve konuşan insan gibi olası yanılgılara düşmez. "Ne duygusaldır, ne de gerçekliğe karşı dar perspektiflidir. Şüphesiz tarihi de yaratanlar gibi yazanlar da insanlardır. Ama tarihsel neden ve sonuçların tam doğrusu, yanılgılardan arınmış olanıdır. Bu nedenle gerçeklerin amansız takipçisi ve savunucuları tarihe güvenmemezlik etme gereğini duymazlar. Kendilerine güvendikleri kadar tarihe de güvenirler. Ta-

Devamı 2. sayfada

Bu çalışma savaşta bulunan bir bayan yoldaş tarafından hazırlanmıştır.

DEVRİMCİ YAŞAMIN YÜKSELİŞ VE DÜŞÜŞ –I

"Her şey insanla güzeldi. Çünkü, güzel olanı ancak insan seçebilirdi. Her şey insanla anlam kazandı. Çünkü insan anlıyor, bilebiliyor ve sevebiliyordu. Her şey insanla yeniden yaratılıyordu. Çünkü insan her şeyi adım adım keşfediyor ve değiştiriyordu."

Yazısı 26. sayfada

KUTSAL TOPRAKLARIN ÖLÜMSÜZ MİLİTANLARI

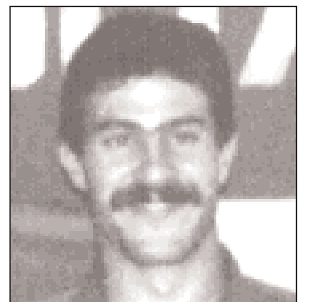
Enver...

Rukiye ORAK(Hevidar)

İskan ADAR (Harun)

Ayhan KAYA (Mordem)

20-21-22sayfalarda

Serxwebûn'dan...

PKK-TC SAVAŞINDA YENİ BOYUT

Baştarafı 1. sayfada

rihin hak yiyici olmayacağına inanırlar, buna büyük umut beslerler.

Bu anlamda PKK'yi ve onun yaptıklarını tam görebilmenin vazgeçilmez temel şartı, onu tarihsel gerçekliğin ayrılmaz bir parçası olarak görmektir. Önyargılar, alışkanlıklar ve kompleksli düşünsel yaklaşımlar kavrama yetmezliğiyle uğraşıp dururlar. Ne düşünüldüğü, nasıl düşünüldüğü belli değil. Alışkanlıklar egemenliğiyle bir noktadan fazlasına taşamazlar.

Çağ sorunlarına cevap vermek bir yana, yüzyıl öncesinin kalıplarından kalkarak tutuculuğu üzerinden atamayanlar, çok önemli bir tarihsel süreçte bedeller uğruna ortaya çıkan gelişmeler karşısında engel olmayı adeta boyunlarının borcu gören kesimler, her şeye rağmen bir hücrelerinde hapsoldukları dünyanın kuytu bir yerinden kalkmayarak, dışarıdaki aydınlığa bakmada üşengen davranırlar. Korkaktırlar ki, gerçeklerle yüz yüze gelme cesaretini gösteremezler. Uzaktan gürültü yaparlar; avazlar çıktığınca bağırırlar. Bunlarınki uzaktan kavga mıdır sorusuna cevap, hayırdır. Kavgadan kaçıştır, yenilgi ruh haline giydirilen çirkin bir elbisedir.

öncekilerden farklı yönleri var. Zamanlaması, güç, hazırlık ve konumlanma düzeyi çok daha ileri. Daha da önemlisi PKK'nin önüne bir çözüm koyması ve bunun için mücadele başlatmasıdır.

Hiç çarpıtmaya gerek yok. İkiyüzlüler, Kürdistan devriminden bedelsiz pay koparmak isteyenler, gelecekte kendilerine yer açma uğraşısı içinde olanlar, çarpıtma zahmetine katlanmasın ve yorulmasınlar. Onlar küçük boylarını gösterseler de nafile. Çünkü onlar dışında her şey çok büyümüştür. Sosyal, siyasal gelişme dağlarının eteklerinde bir çakıl taşı bile olamayanların varlıkları duyumsanmaz tabii ki. İşin çarpıtılamayan esas doğrusu, süreç, PKK için bir görevi zorunlu kılmıştır. Bu görev Güney Kürdistan'da başgöstermiş, ancak kollarını diğer parçalara yetiştirme boyutunda germiştir. El atılmamazlık edilemezdi. Bir ulusun kendisini ve topraklarını ya sahipleri mücedeleyle koruyacaktı, ya da satıcı ve alıcılar tarafından çalınıp götürülecekti. Buna seyirci kalma seçeneği yoktu. Seyircilik kölelik zamanlarının geri getirilmesi olacaktı. Bir diğer anlamıyla seyircilik, kendini güç olarak fehsetmek benzeri bir durum olacaktı.

Anlayanların da, anlamayanların da hatırlaması ve görmesi gereken, PKK yaydan çıkmış bir oktur. Onu, ne sahipleri ne de düşmanları ne kadar isterlerse istesinler geri döndüremezler. Hedefe nişan almış ok kendi seyrindedir. Mesafe uzun olabilir ama gidip hedefi vuracak. Bu bir amaçtır ve kurumsallaşmıştır. Kişilerin duygu, düşünce, arzu ve alışkanlıklarını aşmıştır. Bu anlamda, PKK **"başarırım"** diyen ve gerçekten de başaran bir harekettir. Buna göre ideolojik temellerini sağlam atan, politikasını bu temelde besleyen ve yürüyüş çizgisini belirleyen bir ulusal ve uluslararası güç özelliğindedir.

PKK'nin Kuzey Kürdistan savaş pratiği kendi içinde belki yetersizlikleri olabilir (PKK'de yeterlilik sınır yok zaten) ama KDP ve onun gerisindekiler karşısında görülebilen tam bir başarıdır. Buradaki savaşın bir tarafı PKK'dir. Bu zaten çok açıktır. Dolayısıyla bunu herkes görüyor ve kabul ediyor. Bu böyleyken PKK'nin karşısında olan kim? Bu soruyu cevaplandırmakta zorluk çekenler ve maksatlı çarpıtma "teorisi"ni geliştirenler var. Böyle olsa da gerçekler yerli yerinden milim kadar bile yerinden oynatılamaz. Çünkü bir tarihsel ve güncel önemdeki sorunun çözümü gelişmek zorunda. Bazıları istiyor diye, bir ülke ve bir ulusun çıkarlarının yok edilmesine boyun eğilemez. Açık söylemek gerekir ki, KDP artık yaptıkları ve yapacaklarıyla deşifre olmuştur. İlkel milliyetçilik artık onun taliye düşmüş bir yanıdır. Esas öne çıkan yanı ise, onun Kürdistan'ı satışa çıkaran bir ihanet şebekesi olma özelliğidir. TC'ye çok benzemiştir. Politikası ve savaş tarzıyla bir kontra örgütüne dönüşmüştür. Aslında bu da kendine has değil. Dış güçlerin egemen kıldığı tarzdır. Bu tarzın içinde sömürgecilik vardır, emperyalizm vardır. Sömürgecilik ve emperyalizm ise Kürt kimliğini katleden ve bugün de kabul etmeyen bir tarihin sahibidir. Bu dış güçler Kürdistan'a besledikleri emelleri KDP eliyle gerçekleştirmek istiyorlar. İçten bir ihaneti dayatıyorlar. Bu ihanetin başarılması durumunda, ulusal özgürlük ve bağımsızlık kazanımlarının kaybedilmesi gündeme gelebilecekti. Esas hedef de PKK ve onun önderliğinde yaratılan bu kazanımlardır zaten.

Dublin zirvlerinde planlanan buydu. İlkinden umutlandılar. Bu arada "KDP-YNK arasında çatışmayı durdurma" gerekçesini işleyerek kamuoyunu aldattılar. Gerçekte ise, ikinci zirvenin fiyaskosunda görülen kaosta ortaya çıktığı gibi geçmiş ihanetin birikiminden bir tehlikeli **"ulusal ihanet"** kararlaştıracak ve kısa zaman içinde bunu PKK'nin önüne dikeceklerdi. Buradan Ortadoğu geneline yönelmeyi hedefleyeceklerdi.

ARGK 1. Yıldırım Tugayı'nın başlattığı 26 Ağustos Atılımı iki Dublin zirvesinin arasına girmesi tam isabetliydi. Kürdistan'ı bölücü politikaları parçalayan bu atılım, Güney'in çehresini değiştirdi. KDP ihanetine karşı başlatılan devrimci operasyonlar, işbirlikçi kesimler ve KDP'nin etkisiyle şartlandırılan çevreler dışında hemen herkeste heyecan yarattı. En önemlisi Güney halkında umut yarattı. KDP'den arındırılan bölgelerde halk yönetim organları örgütlendirildi. Esas çözüm olan demokratik federasyonlaşma hedefine ulaşma yönünde bir yandan KDP engel olmaktan çıkarılırken, diğer yandan halkın aydınlatılması ve mücadeleye katılması için toplantılar gerçekleştirildi.

Bu başlatılan ciddi devrimsel bir süreçtir. Kuzey'in Güney ile birleşmesinin üst düzeyde ve savaş temelinde birleşmesi, bu birleşmenin süreklilik kazanması sürecin esas görevlerindendir. Hem Güney'de ve hem de Kuzey'de son bir ay içerisinde yürütülen savaş ve kapsamlı siyasal çalışmalar Kürdistan sorununun çözüm gücünü daha etkili kılmıştır.

Dış güçler Kuzey'i düşürmek, Güney'den vurmak ve böylelikle yalnızlaştırmak için yapılan zirveler, gizli görüşmelere Kuzey ile Güney'in birleşmesi şeklinde cevap verildi ki, bu, oldukça etkili oldu. Karşı-devrim cephesinin sonbahar planlarını kışa varmadan bozdu. Bu önemliydi. Yıl boyunca yaratılan askeri ve siyasi kazanımlar korundu. Emperyalizmin, sömürgeciliğin ve işbirlikçiliğin inisiyatifi ele geçirme ve Güney'le Kuzey'i boğma hayallerine gereçekleşme şansı tanınmadı. Süreçle birlikte sağlam esaslara oturtulan Güney federasyonu çalışmaları genişliyor. Bununla iç içe olarak Ulusal Kongre'yi toplama çalışmaları önemli bir mesafe kazandı.

GÜNEY, KUZEY YOLUNDA

26 Ağustos Atılımı, birinci ayını doldurdu, geçiyor bile. Bu kez devrim ile içinde emperyalistinin de, sömürgecisinin de, işbirlikçisinin de bulunduğu karşı-devrim cephesinin karşı karşıya gelişi daha önceki karşılaşmalardan çok daha ciddi. Şimdiye kadarki karşı karşıya gelişler farklı koşullarda ve farklı güçlerin istediği zamanlarda meydana gelmişti. Ve bu güçler hiçbirinde başaramadılar; PKK'nin gelişme istikrarını bozma gücünü gösteremediler. Bu anlamda 26 Ağustos Atılımı'nın her yönüyle kendinden daha

> "Hiç çarpıtmaya gerek yok. İkiyüzlüler, Kürdistan devriminden bedelsiz pay koparmak isteyenler, gelecekte kendilerine yer açma uğraşısı içinde olanlar, çarpıtma zahmetine katlanmasın ve yorulmasınlar. Onlar küçük boylarını gösterseler de nafile. Çünkü onlar dışında her şey çok büyümüştür."

CHP KURULTAYI, ÖZEL SAVAŞ, HÜKÜMETİN İSTİFASI

Türkiye çalkantılı bir sürecin tam ortasına düşmüş durumda politika yapıyor. Arayışları oldukça yoğun ve çeşitli. Çok ilginç bir gelişme olarak, başvurduğu bütün yöntemler imha ve tasfiye çerçevesi dahilindedir. Ortam buna göre yönlendiriliyor.

İpler daha sıkı tutulmaya, düşünsel ve eylemsel sahayı kontrolünden kaçırmamak için hatırlanabilecek bütün yollar deneniyor.

Yapılan CHP Kurultayı ve Deniz Baykal'ın seçilmesi, bağımsız bir olay ve gelişme olarak ortaya çıkmadı. Özel savaş kurultayında seçilen, özel savaşın adamı oldu. Murat Karayalçın ve Zülfü Livaneli de Genel Başkan adaylarıydı. Zülfü Livaneli uyarıldı ve özel savaşın mücadelesiyle adaylıktan vazgeçirildi. Karayalçın, figüran olarak kullanılırken, başrolde oynatılan Deniz Baykal'ın hak edilen bir genel başkan seçilmesi için gerekli destek ve zemin yapıldı. Livaneli'nin kurultayın ardından kendi köşesinde yazdıkları gerçeklerin itirafıydı. Livaneli özel savaş tarafından engellenmenin öfkesiyle sisteme ilişkin gerçeklere dokunmuştu.

CHP özel olarak Deniz Baykal başkanlığında hazırlandı. CHP ya da SHP 1991 yılından bu yana parça parça erimiş, sıradan bir parti durumuna düşmüştü. Bir sistemde sağdan farklı bir politikası olmasa da solun ya da sosyal demokratın eksik kalması ciddi bir dezavantaj teşkil eder. CHP üzerinde böyle durulması, 4 yıllık bir sürecin TC açısından kaybedildiğini gösterir. O günkü hesaplara göre sağ ile solun ortak koalisyonu oluşturularak "milli mutabakat" sağlanır. Tek ses, tek koro ve topyekün savaşla PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesi ezilir. Kısa vadede sonuç alabilecek bir taktik olarak düşünüldü. En son başvurulabilecek, başka hiçbir yola girilemeyecek koşullarda geliştirilen bir taktikti. Kürdistan cephesindeki gelişmeler, TC'nin bu taktiğini işlemez kıldığı gibi, koalisyon hükümetini de rejimin başına bela etti.

1991 taktiğinde kazanan olmadı. DYP de, CHP de, onların hükümeti de ve kendilerinin arkasında olan özel savaş rejimi de kaybetti. Bu yıllarda yapılabilecek her şey fazlasıyla yapıldı ama elde edilen hiçbir sonuç olmadı. Kaç kez "yeni"lenen hükümet her seferinde hem koalisyon partilerini, hem de özel savaş rejimini yıprattı. Bütün bu başarısızlıkların sahibi özel savaş rejimi oldu. Planı başlatan da, iflas eden de TC'nin kendisi oldu. Böyle bir hükümet cumhuriyetin en başarısız 50 hükümetinden birisi olma ünvanını kazandı. Bu ciddi bir kriz ve bunalım nedeni olarak aşılmak isteniyordu. Rejimin zaman kazanma ihtiyacı vardı. Fakat içindeki bunalımdan bu kolay değildi. Muhalefet de bunun dışında değil.

Şu anda Türkiye'de ilginç gelişmeler, olaylar yaşanırken, sorunlar da dağ gibi büyüyor. Yüzbinlerce işçi sokaklardadır. İşsizlik, enflasyon sorunları derinleşiyor. **"Demokratikleşme paketi"** konuşulmuyor bile artık. Çok çeşitli vaatleri yerine getirmek yerine, yerine getirmemenin gerekçeleri uyduruluyor. Kürdistan'da Türk ordusunun çıkmazı örtbas ediliyor. Dışarıdan **"siyasi çözüm"** baskıları yaygınlaşıyor. En yakın Türkiye müttefikleri bile artık bu şiddet politikasından ürküyor. Bu ve buna benzer gelişmelere bir de olası bir ateşkesin eklenmesi Türkiye'yi ezme noktasına getirecekti. Bu nedenle alelacele bir manevraya başvuruldu. Yeni bir hükümet kurulur ve kurulmaz; bu hükümet herhangi bir biçimde oluşturulabilir, ama asıl görülmesi gereken, sorunlara cevap vermemenin getirdiği zorluklardan kaçıştır. Zamana ihtiyaç duyulmaktadır. Bir yandan böyle bir gündem karmaşası yaratılırken, diğer yandan ordunun önü açılmak istenmektedir. Şüphesiz ordu katliam yapacak, soykırımı yapabildiği kadar yapmayı önüne hedef koyacaktır.

Bu aynı zamanda Batı'ya karşı başvurulan bir şantajdır. **"Ben kaybedersem siz de kaybedersiniz, daha fazla üzerime gelmeyin"** mesajı veriliyor. Hatta sözümona ordu darbesinin olabileceğini de hisettirmeye çalışıyorlar. Desteklenmemeleri, zaman tanınmaması durumunda kendi başlarının çaresine "bakacakları" dayatmasında bulunuyorlar. İkinci bir nokta ise, bu birincisinin tersine diplomatik ataklarla anlayış bekleyecekler. Hükümet kriziyle zamana ihtiyaç duyduklarını, destek görmeleri durumunda bu krizi daha erkenden atlatacakları ve "reformlara" yönelecekleri şeklinde aldatmaca bir taktiğe oynuyorlar. Bunun karşılığı ise büyük tavizler olacaktır.

Bugün ve daha sonrası için değerlendirmeler yapıldığında Türkiye için çözüm yollarının daha sıkı kapandığı sonucunu görmek zor değil. Askeri yöntemde ısrar edenlerin sayısı gün geçtikçe inişe geçiyor. Askeri yöntemde ısrar edenlerde de kendilerine güven yok; daha fazla korktukları için **"askeri yöntem"** diyorlar. Ve başka seçeneklerinin olmadığının verdiği stresi ve çılgınlığı yaşıyorlar.

Türkiye'de politikaya karşı bir cezalandırma **"politika"**sı uygulanıyor. TOBB raporu ve Tomris Özden olayı ardından koparılan gürültü, bir felaketin eşiğinde olunduğunu fazlasıyla gösteriyor. Ve olumlu sonuçlar getirmesi olası olan bu durumu bir darbe gibi bastırdılar.

Sonuç olarak: Artık yolun sonuna hızla yaklaşılıyor. Türkiye askeri-siyasi politikasıyla hiçbir ortamda kabul görmüyor. Bütün planları boşa çıktı. AB'ye, Gümrük Birliği'ne girme iddiası ve şansı zayıfladı. ABD, Türk yöneticilerinin mevcut tutumlarını **"paronayak"** olarak değerlendiriyor ve böyle bir Türkiye'nin ağır yük oluşturduğunu açıklıyor. Bunu söz olmaktan çıkarıp pratikle buluşturmanın adımlarını atıyor. Diğer Batı ülkeleri de gittikçe Türkiye aleyhtarı pozisyonlara giriyorlar. **"Türkün (doğrusu Türkiye Cumhuriyeti'nin) Türkten başka dostu yok"** sözleri buna benzer sıkıntılı bir dönemde söylenmiş ve şovenizm körüklenmiş olmalı.

Buna karşılık Kürdistan sorunu ulusal ve uluslararası çapta bir atılımı yaşıyor. İlk defa askeri yöne siyasi yön de bu düzeyde eşlik ediyor ve iç içe geçiyor. PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın son dönem açıklamaları geniş yankı uyandırıyor. Uluslararası platformlar artık Kürt sorununu tartışmalarında PKK'siz bir sonuca ve karara ulaşamıyor. Oslo Kürt seminerinin yapılmasında PKK'nin tavrı belirleyici oldu ve lehte kararlara ulaşıldı.

Türkiye Cumhuriyeti'nde başgösteren çelişkiler nasıl kutuplaşmalara yol açıyorsa, aynı durum Kürt sorunuyla ilgili olup da PKK karşıtlığını geliştiren devletler politikasında da geçerli oluyor. ABD hükümeti için de ciddi tartışmalar gelişiyor. Türkiye aleyhtarı sesler yükseliyor. Almanya, Fransa, İngiltere gibi devletler de Kürt sorunu konusunda aktif politikaları geliştirme gereğini duyuyorlar. Ve bu politikalarında PKK'yi dikkate almadan hiçbir sonuca ulaşamayacaklarını çok iyi öğrenmiş oluyorlar.

Bütün bunlar PKK politikasının doğrulanma ölçüleri olarak da değerlendirilebilir. Kürdistan kapıları PKK'nin elinde. Gerilla inisiyatifi egemen durumda. Güz atılımında yoğun bir eylemlilik süreci yaşanıyor. Türk ordusuna ve korucularına ciddi kayıplar verdiriliyor. Gelişmenin kapsamı psikolojik savaşa, gizleme çabalarına rağmen her yönüyle yansıyor.

Her zamandan daha çok bugünler büyük gelişmelerin işaretini veriyor.

Tomris Özden olayı

MERAL KIDIR

Tomris Özden adı herhangi bir şahıs adı olmaktan çoktan çıktı. Aslında belki de bu isim hiç olmadı. Ama Türkiye ortamında, birden ortaya çıkan bu isim, çok önemli gerçekleri açığa çıkaran gelişmelerin, ya da toptan bu gerçeklerin adı haline geldi. Şimdi bu isim etrafında son yılların en ciddi siyasal mücadelesi veriliyor. Ortada bir bayan var, şaşkın: Nasıl bir politikanın, nasıl bir çatışmanın orta yerine düştüğünü belki anlıyor, belki de hiç anlamıyor. Ama anladığı bir şey var, üzerinde durduğu zemin pis, alabildiğine pis bir çöplük yığını gibi. O yığının üzerinde debelendikçe, çöplüğün diplerine doğru çekildiğini, buna zorlandığını da görüyor.

Tomris Özden, eşinin ölüm haberini aldığı ilk anda ağzından dökülen sözcükler önceden hazırlanmış mıydı? Bunun pek mümkün olmadığı açık. Ama bu sözcükler önemli gerçeklerin de bir ifadesiydi. Eşi Türk ordusunda bir albaydı ve Kürdistan'daki savaşın yürütücülerindendi. Tomris Özden, eşinin ve hatta arkadaşlarının bu savaşta Türk devletinin başarılı olacağına inanmadıklarından sözediyordu. Hatta eşinin ölümünü şüpheli bulduğunu iddia eden sözler sarfediyordu. Zaten bu sözler nedeniyle birdenbire kamuoyunun gündemine girdi. Devreye CHP sokuldu. CHP, devletin solu olarak yeniden örgütlendirilmek isteniyordu ve gündemde bir de kurultay vardı. Tomris Özden, bu süreçte insan hakları dernekleri ile savaşa karşı ve barıştan yana çeşitli etkinliklerde de görüldü. Hatta şehit bir gerillanın ablasıyla el ele fotoğrafları gazetelerin baş sayfalarında çıktı. Bazı TV kanalları da bu haberi görüntüleriyle birlikte verdiler.

Tomris Özden, CHP kurultayında delegelerin en çok oyunu olarak parti meclisine birinci üye olarak seçildi. Aynı gün, Hürriyet gazetesinde Emin Çölaşan'ın sözde albayın silah arkadaşlarından gönderilen mektuplara dayalı küfürleri patladı. CHP, daha bir gün önce en çok oyla parti meclisine seçilmiş üyesini, yine aynı hızla karşıya aldı ve ilk toplantısına dahi katmadan adeta kapının önüne koyuverdi.

Olay, kamuoyunda birçok boyutuyla ele alındı ve hâlâ işlenmeye devam ediliyor. Ortada sorulması gereken birçok soru var. Olay, PKK'nin cezaevlerinden başlatıp en geniş alanlara yaydığı "siyasi çözüm için diyalog çağrısı" etrafında geliştirdiği açlık grevi eylemliliği ve Güney Kürdistan'daki PKK atağı günlerine denk geliyor. Uluslararası alanda "demokratik-siyasi çözüm" etrafındaki tartışmalar oldukça gelişmiş durumda. Tam da böyle bir dönemde, PKK ile girdiği bir çatışmada öldüğü söylenen bir albayın eşi, savaşa karşı tutum alan söylemiyle öne geçiyor. Ve bunun, eşi ve arkadaşlarının görüşlerini de yansıttığını ifade ediyor. CHP, kurultaya giderken bu albay eşine "sahip çıkıyor!" Neden? Kim istedi?

Bir baraj kapağı patlıyor. Türk egemenlerinin tarihine bakıldığında, özellikle ordu içerisinde meydana gelen ufacık bir sızıntıda bile nasıl bir tavır alacaklarını tahmin etmek zor değil. CHP'ye burada düzen adına sızıntının ölçülerini anlatmak açısından önemli bir rol verildiği görülüyor. CHP, tarihinde hep bunu yapmıştır. Sahiplenmesi bu nedenle oluyor. Tomris Özden, acaba ordunun gövdesi ve tabanında ne denli hakim olan görüş ve eğilimlerin dışa vurumudur? Bu küçük bir sızıntı mı, yoksa baraj kapaklarından birinin patlaması mı? Su başka kanallara akmadan, nasıl yönlendirilmeli? Tomris Özden, ister farkında olsun ister olmasın, ordu içindeki eğilimlerin ölçülmesinde kullanılan bir araç olmuştur. Tomris Özden ile, kitlelerin eğilimlerinin ölçüldüğünü hiç sanmıyoruz. Çünkü, TV ve basının kumandalı kışkırtmalarıyla harekete geçirilmeye, ses vermeye zorlanan kesim toplum değildi, ama bizzat savaşın içinde olan kesimlerdi. CHP, kurultayını yaparken, devlet de, esas olarak kendi ordu kurultayını yaptı. Önemli mesajlar verildi. Devlet partisi CHP, bir kez daha devlet açısından rolünü oynamıştır. Artık Tomris Özden'in rolü de bu noktada bitmiştir. O hâlâ şaşkın, ne olduğunu, başına neler geldiğini anlayamayacak durumda.

Mesaj açık. Mesaj bütün uluslararası alana dönük. Ordu, kendi içinden de çıksa, savaşa karşı eğilimleri tasfiye etmede her türlü yöntemi kullanmakta kararlıdır. En azından şimdilik, "siyasi çözüm ve barış isteyen"ler azınlıkta kalmaya ve ezilmeye mahkumdur. Tomris Özden'in söylediği sözlerle basın ve TV'lerde birden öne geçirilmesini sağlayanın, kendi iç durumunu anlamak isteyen genel kurmay olduğunu düşünmek, bu noktada fazla yanılgılı görünmemektedir. Patlamak üzere olduğundan korkulan baraj kapağı, böylece kontrollü açılarak ordu gövdesi ve tabanındaki kontrol elde tutulmak istenmiştir. Olayın bir yönü budur.

İkincisi, devlet ve ordu partisi olan CHP açısından da aynı barometre rolünü oynamıştır. Fakat burada ölçü kamuoyu önünde yapıldığından, delegenin eğilimi gözlerden saklanamamıştır. Bu eğilimin, Tomris Özden'e oy veren 500'ün üzerindeki delegenin tutumunda ne olduğu açıktır. Tomris Özden eğer buna rağmen bir günde partinin dışına atıldıysa, kapının önüne konulan Tomris Özden değil, bu delege iradesidir. Bu ise, CHP kurultayında oy sahiplerinin delegeler değil, genel kurmay olduğunu ortaya koyan apaçık bir kanıttır. Toplum bir "hiç"tir. Zaten ordunun da bu toplumu dikkate aldığı tarihin hangi döneminde görülmüştür? Ordu bu hususta kendisine güveniyor çünkü delegelerin kendi oylarına sahip çıkmayacağını bilmekte, en azından böyle düşünmektedir. En küçük bir müdahale, bu beş yüz oyu darmadağın etmeye yeterlidir. Tomris hanım şaşkın. Kendisine oy veren beş yüz delegenin desteğini bekliyor. Bir irade adına ortaya çıktığını sanıyor. Öfkeli, "beni kendileri çağırdı, bir top gibi şimdi de karşıya fırlatsınlar" diyor.

Peki böyle önemli bir politik çatışma, neden bir kadının üzerinden yapılmıştır? Bu, ordu içinde danışıklı bir dövüş olarak herhangi bir subayla da yapılamaz mıydı? Hayır, bu çok riskli olurdu. Belki de zaten bu riski önlemek için, albay öldürüldü ve eşinin sözcülüğüne ortam hazırlandı. Eğilimler biliniyordu. Tomris Özden bunun bilincinde olmadan, belki de eşinin yapmak üzere olduğu bir sözcülüğü eşi ve arkadaşları adına bütün duygusallığı ile üstlendi. Kadın olması, ordu açısından en zayıf halka olması demekti. Bu düzen ölçüleri açısından bir kadının sırtını yere getirmekten daha kolay ne olabilirdi! Hakkında birkaç dedikodu, bir kadını bitirmeye, onu ölü hale getirmeye yetmez mi? Hele bu kadın bir de siyasi bir misyon yüklenmişse, "kirletilen" kadın aynı zamanda bu misyonun da "kirletilmesi" değil mi?

Bu ara Kürdistan sorunu üzerine sayısız rapor hazırlandı. Bu raporlardan en önemlisi şüphe yok ki, Tomris Özden olayıydı. Ve bu rapor, doğrudan ordunun raporu oldu.

Tomris hanım, oyuna getirilmiş ve "kirletilmiş" olmanın öfkesiyle dolu. Ama karşısında "erkek" bir devlet, "erkek" bir ordu ve hâlâ "erkek millet" var.

Tomris Özden'in sözleriyle temsil ettiği eğilimin taraftarları bu halkayı sonuna kadar kullanmak istiyorlar. Onunla bir kir dağını zorluyorlar. Zavallı Tomris hanım, bunların korkaklıklarını, bunların bir kadın yüreğine de sahip olmayan iğdiş edilmişler olduklarını da bilmiyor.

TC tarihinin son dönemlerinde bir kadın erkekçe politikaların temsilcisi yapıldı ve başbakanlık koltuğuna oturtuldu. Şimdi yine bir kadın, bütün çirkefliklerin, iğrençliklerin, kirin, pisliğin, saldırganlığın ortasında en ilkeli, en barbar yöntemlerle "yenilgi"ye götürülerek, ordunun "erkekçe politikası"nın "zaferi" ilan edilmek isteniyor. Tomris hanımda yenilgiye götürülmek istenen, kirli savaşa eğilimleridir. Tomris hanımın yenilgisinde "zafer"i ilan edilmek istenen, kirli savaş politikasıdır. Tomris hanımın üzerine boşaltılan bütün küfür ve hakaretler, özel savaşın kiridir, iğrençliğidir, sapıklığıdır.

Bir kez daha görülüyor: Kadının onuru ile halkların onuru aynı halkada düğümlüdür. Çiller, ordulaşan, erkekleşen kadını simgeledi. Tomris Özden, bu "erkekliğin" parçalanışını simgelemiştir. Ve bunun kendi kişiliğiyle hiçbir alakası yoktur. Onuruna gerçekten sahip çıkmak istiyorsa, halklara dayanmak ve buradan cesaret almak zorunda olduğunu görmesi gerekir. Yoksa, söylendiği gibi gerçekten de işi bitmiştir.

İKİNCİ 15 AĞUSTOS ATILIMI
büyük özgürlük yürüyüşümüzü zafere götürüyor

Halka ve kamuoyuna 14 No'lu açıklama

15 Ağustos Atılımı'yla ulusal imha politikasına karşı, yaşama azmini haykıran ve kurtuluş için savaşa giren Kürdistan halkının durdurulamayan özgürlük yürüyüşü her yeni Ağustos'ta ve atılımın her yıldönümünde faşist Türk ordusunu, vahşetini kusmaya yöneltiyor. 1995 Ağustos'unda, Kürdistan'ın her köşesi Türk ordusunun bu faşist barbarlığına sahne oldu. Köyleri yakıp-yıkma ve boşaltma harekatları bu ayda da devam etti. Bu ay boyunca ülkemizin kuzeyinde ve güneyinde, Kürdistan doğasının tahribini hedefleyen hava saldırıları sürdürüldü. Geniş alanlarda ormanlar yakıldı. 1995 yılı Ağustos'u faşist düşman açısından bu yönüyle operasyon ayı oldu. Düşman, bu bir aylık süreçte ülkemizin her tarafında geniş kapsamlı **61** operasyon düzenledi. Bu operasyonlarla güçlerimizi atıl bırakmaya, taciz ederek hareket ettirmemeye, yıpratmaya ve bazı alanlarda imha etmeye çalıştı. Bunun için yoğun olarak helikopter filolarını devreye soktu. Esas olarak güçlerimizi oyalamaya ve geniş kapsamlı bir eylemliliğe yönelmelerini engelleme taktiği uygulandı.

Özellikle Botan ve Zağros eyaletlerimizde, bu ay boyunca düşmanın giriştiği operasyonların dikkat çeken özelliği, buradaki güçlerimizi oyalamak ve taciz etmek için gerekli kuvvetleri diğer alanlardan takviye etmesiydi. Düşmanın esas gücü olan Hakkari ve Şırnak'taki üslenmiş birlikleri bu operasyonlarda kullanıldı veya çok az kullanıldı. Yine Gabar dağlarında düzenledikleri operasyonlarda kullandı. Operasyon katılan güçler Mardin ve Batman'dan alana kaydırılırken, Hakkari, Şırnak ve Van üçgeninde kullanılan güçlerde Van ve Batman'dan getirildi. Helikopter filosuyla buralarda başlattığı bu hareketiyle, alandaki gücünü toparlamayı hedefledi. Öyle anlaşılıyor ki düşman, bu eylemlerde konumlandırdığı asıl güçlerini dinlendirip, Güney Kürdistan'da ARGK birliklerine karşı girişeceği saldırılarda kullanmak istemektedir. Yeni bir işgal hazırlığı içinde değilmiş gibi görünmesine rağmen bu durum, düşmanın Güney Kürdistan'a yönelik kapsamlı bir işgal hareketi hazırladığını gösteriyor. Bu işgal hazırlığı düşmanın gücünü değil, güçsüzlüğünü ve çıkmazını gösteriyor.

ARGK birliklerinin tüm ülke çapında önemli siyasal sonuçlar doğuran eylemlilikleri bu ayda da tırmanarak devam etti. Halk savaşımızın, Kürdistan'ın her yanına yayılarak sürdüğü, 1–31 Ağustos tarihleri arasındaki bir aylık süreçte faşist Türk ordusu ile birliklerimiz arasında **104**'ü pusu, **37**'si baskın, **60**'ı çatışma, **25**'i suikast, **61**'i mayınlama, **20**'si yol kesme, **16**'sı sızma, **71**'i taciz ve **12**'si sabotaj olmak üzere toplam, **420** çarpışma ve eylem yaşandı. Bu eylemlerden **198**'inin sonucu tarafımızdan bilinmekte, **222**'sinin sonucu ise bilinmemektedir.

Sonucu tarafımızdan tamamen veya kısmen bilinen bu çarpışma ve eylemlerde **1**'i albay, **2**'si teğmen, **11**'i astsubay, **5**'i uzman çavuş, **8**'i polis ve **505**'i er olmak üzere toplam **531** düşman askeri ile, **3**'ü çetebaşı olmak üzere toplam **156** çete öldürüldü, düşman güclerinden **67** kişi de yaralandı. Bu durumda düşman silahlı gücünden öldürülenlerin toplam sayısı **698**'i bulmaktadır.

Bu süreçte **1**'i asker, **39**'u çete, **1**'i bekçi ve **3**'ü ajan olmak üzere, düşmanın silahlı güçlerine mensup **44** kişi esir alınmıştır. Yine birliklerimizin denetimi altındaki sahalarda izinsiz dolaşan veya çalışan **8** şüpheli kişi ile **8** devlet memuru gözaltına alınıp soruşturmaya tabi tutulmuş, bunlardan bazıları serbest bırakılmıştır. **1** ca, **3** adet B-7 roketatar silahı ile **30** adet roketi, **14** adet lav silahı, **1** adet bombaatar silahı, **12** adet el bombası, **6** adet gündüz ve **6** adet gece dürbünü, **3** adet büyük ile **7** adet küçük telsiz cihazı, **1** adet telefon cihazı, **3** adet çekmeli mayın, **1** askeri harita ile çok sayıda radyo, teyp, sırt çantası ve benzeri askeri malzemeler.

Ağustos ayı içinde **11**'i Botan'da, **21**'i Zağros'ta, **8**'i Mardin'de, **8**'i Garzan ve **12**'si Amed'de, **20**'si Dersim'de, **9**'u Erzurum, **1**'i Serhat ve **1**'i de Toroslar'da olmak üzere toplam **92** savaşçımız şehit düşerken, **29** savaşçımız yaralanmıştır.

1'i gazeteci, **1**'i Güneyli, **15**'i köylü **17** yurtsever insanımız TC güçleri taze karşı silaha sarılmayı reddetmesidir. Halkımız bu alanda sadece güçlerimize karşı silaha sarılmayı reddetmekle kalmadı, çok sayıda yerleşim yerinde birliklerimizle ilişkiye geçerek harekatımızın hedeflerine bağlılığını dile getirdi, amaçlarını benimsediğini belirtti.

aylık bu çarpışma ve eylemlerde **10** panzer, **24**'ü askeri araç, çete ve işbirlikçilere ait **13** araç ve devlete ait çeşitli iş makinalarının da içinde bulunduğu **49** araç ile **2** lokomotif tamamen imha edilmiş, Keban Barajı'nda bir feribot da güçlerimiz tarafından batırılmıştır.

Bunların yanısıra **1** helikopter, **2** tank, **1** kariyer, **1** panzer ve **13** askeri araç ile işbirlikçilere ait **19** araç tahrip edilerek kullanılmaz hale getirilmiştir. Yine bu bir aylık süreç içerisinde, **1** TV vericisi, **2** fabrika, **2** şantiye ve sömürgecilere ait karargah olarak kullanılan **6** bina, kısmen veya tamamen tahrip edilmiştir.

Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı'na **1** kez sabotaj düzenlenip patlatılmış, petrol çıkaran **3** kuyu havaya uçurulmuştur. Çeşitli yerleşim birimlerine elektrik götüren **14** elektrik hattı ile **1** enerji hattı ve **2** su şebekesine sabotaj düzenlenirken, 5 trafo ise patlatılarak tahrip edilmiştir.

Ağustos ayı boyunca yaşanan çarpışma ve eylemlerde TC ordusundan ele geçirilen malzemelerin bir bölümü şöyledir:

1 adet A-6 uçaksavar silahı ve **1650** mermisi, **3** adet yarı otomotik tüfek ve **3** adet yedek namlusu, **1** adet dürbünlü nişancı tüfeği, **64** adet piyade tüfeği ile bu silahlara ait **164** şarjör ve **9345** mermi, **6** adet tabanrafından katledilmiştir.

Tarihsel 15 Ağustos Atılımı'nın büyük saldırı ruhuyla dolu geçen Ağustos ayı eylemliliği ARGK'nin güz atılımının başarısına zemin hazırlamıştır. İçinden geçtiğimiz süreçte daha da şahlanan bu saldırı ruhu fetih yürüyüşümüze, daha büyük bir güç verecek ve bizi kurtarılmış bölgeler yaratma hedefimize ulaştıracaktır.

Ağustos ayının ulusal kurtuluş mücadelemizdeki anlamına denk düşen tarihsel gelişmelerden biri de Güney'deki işbirlikçi-hain güçlere karşı, halkın ulusal-demokratik iktidarı için başlattığımız büyük sindirme operasyonu oldu. Ülkemizin bu parçasında 26 Ağustos'ta giriştiğimiz ve yeni demokratik federasyonun kuruluşu doğrultusunda sürdürülen bu operasyon, Güney Kürdistan'ın 15 Ağustos'u niteliğindeydi.

Ağırlıklı olarak Halk Kurtuluş Ordumuzun yeni kurulan, **1. Yıldırım Tugayı** tarafından yürütülen bu operasyon işbirlikçi KDP çetelerini etkisizleştirme harekatında önemli başarılar ve yeni mevziler kazandı. Güney'in oldukça geniş alanlarına yayılan **Güneş Ülkesi Harekatımız**, adı geçen ihanet çetesini bir hafta gibi kısa bir süre içinde iyice köşeye sıkıştırdı. Hain çetenin merkezi sayılan Duhok da içinde olmak üzere Zaxo, Amediye, Serking, Beleruk, Keladıze ve Bomerli gibi temel yerleşim birimleriyle, TC sınırına yakın Pervari alanı güçlerimizin etkinlik sahası içine girdi.

İşbirlikçi-hain çete güçlerinin işgali altında bulunan kent ve kasabalar etrafındaki kuşatma çemberimiz gittikçe daralıyor. Birliklerimizin başlıca karayolları üzerindeki kontrol ve denetimi gün geçtikçe pekişiyor. Nitekim hain güçler çoğu yerde hareket edemiyor. Sık sık birliklerimizin pusularına düşerek ağır kayıplar veriyor. Daha da önemlisi harekatımız burada halk kitlelerinin yoğun sempati ve desteğini kazanıyor. Bunun en ciddi kanıtı da hain KDP çetesinin seferberlik çığırtkanlıklarına Güney halkımızın kulak asmaması ve güçlerimi-

Yıllardan beri halka kan kusturan ailesel ve kişisel çıkarları için sayısız cinayetler işleyen ve hiçbir gelişmeye fırsat tanımayan, bugün ise küçük bir mafya şebekesine dönüşen bu işbirlikçilerine karşı gelişen harekatımız, halkın kurtuluş hareketidir. Halkımız yıllarca çektiklerini bir daha yaşamaması için giriştiğimiz bir kurtuluş hamlesiydi.

Güneş ülkesi hareketi ile başlayan 26 Ağustos Atılımı 15. gününe girerken, yaşanan savaşın toplu bilançosu özetle şöyle oldu.

Bu süreçte 1. Yıldırım Tugay'ına bağlı birliklerimizce **38**'i karakol, **42**'si tepe, **1**'i harekat merkezi, **5**'i şehir ve **4**'ü köy baskını olmak üzere değişik yerlere toplam **90** baskın düzenlendi. Bu baskınlarda **35** karakol ve **39** tepe tümden ele geçirildi. Yine **48**'i pusu, **21**'i çatışma, **10**'u taciz, **9**'u suikast, **3**'ü mayınlama ve **1**'i sabotaj olmak üzere toplam **92** eylem gerçekleştirildi. Böylece gerçekleşen eylem sayısı **182**'yi buldu.

Sonucu tarafımızdan bilinen **76** eylemde toplam **276** hain çete mensubu öldürüldü. **1**'i çetenin tabur komutanı olmak üzere en az bir o kadarı da yaralandı. Aynı süreçte **3**'ü üst düzey sorumlusu ve **1**'i istihbarat elemanı olmak üzere toplam **93** silahlı işbirlikçi ve ajan esir alındı. Eylemler sırasında KDP çetelerine ait **55** araç tümden imha edildi ve birçoğu darbelendi. Bir televizyon vericisi ve **1** köprü havaya uçuruldu.

15 günlük harekatımız sonucunda **2** adet uçaksavar ve **5** adet dolu zinciri, **1** adet A-4 ağır otomatik tüfek, **3** adet BKC silahı ve **3600** adet mermisi, **115** adet kalaşnikof marka tüfek, **4** adet roketi ve bu silahlara ait **262** şarjör ile **7710** adet mermi, **1** adet diktiriof silahı, **1** adet RPG silahı, **10** adet B-7 roketatar ve **74** adet roketi, **3** adet tabanca, **2** adet Bruno silahı, **3** adet 60'lık havan ve **35** roketi, **40** adet 82'lik havan roketi, **31** adet el bombası, **4** adet sis bombası, 4 adet büyük boy ve **5** adet küçük boy telsiz, **1** adet telefon cihazı, **2** adet dürbün, **1** adet gece dürbünü, **3** adet kasatura, **1** adet jenaratör, **2** adet akü, **8** adet radyo, **2** adet teyp, **2** adet TV cihazı, **1** adet video cihazı ve **51. 590** Irak dinarı ile bol miktarda erzaka el konulup kamulaştırıldı. Bu arada **2** adet 14,5'luk doçka ise imha edildi.

Bu süre içerisinde Ore'de **1**, Derkar'da **2**, Sersing'de **1**, Bamerni'de **1**, Begova'da **3**, Batufa'da **2** ve Zağros'ta **8** olmak üzere toplam **21** savaşçımız şehit düşerken, **22** savaşçımızda yaralandı.

Ayrıca **28** kişilik bir birliğimiz çete güçlerine ağır kayıplar verdirmesine rağmen, TC ve hain çete güçlerinin ortak saldırısı sonucunda tasfiye olmaktan kurtulamadı. Bu birliğimizden bazıları yaşamını yitirirken, bir kesimi ise düşmana esir düştü. Kuşkusuz burada yenilgiye uğrayan partimiz değil, partimizin mahkum ettiği, özünde yaratıcı ve sonuç alıcı gerilla tarzına gelmemekte direten anlayışlardır. Parti Önderliğimizin müdahalesiyle bu sakat anlayışlar önemli ölçüde aşıldı. Nitekim bu olayın ardından gerilla tarzının başarıyla uygulanması sonucu hain çete güçlerine ezici darbeler vurularak inisiyatif yeniden ele geçirildi. Böylece gerilla birliklerimiz, bütün cephelerde saldırı konumuna geçti. Şimdiye kadar Barzan mıntıkasında faşist Türk ordu birlikleriyle birleşerek saldırıya geçebilen ihanet çetesi bu alanda da savunma konumuna itildi.

Bu özet bilançodan da anlaşılacağı üzere işbirlikçi-hain çete güçleri, birliklerimiz tarafından yenilgiye uğratıldı. Öyle ki gelişmeler karşısında paniğe kapılan KDP çetesi daha operasyonun 2. gününde Neçirvan Barzani'yi Ankara'ya gönderdi. Ardından TC istihbarat ve ordu yetkilileri arasında Silopi'de toplantılar yapıldı. TC Başbakanı Tansu Çiller, Mesut Barzani'nin istemesi durumunda Güney Kürdistan'da ARGK güçlerine karşı operasyona girişeceklerini belirtti. Neçirvan Barzani'nin böyle bir

Devamı 27. sayfada

HALK KURTULUŞ ORDUMUZ
ZAFERİN TARİHİNİ YAZIYOR

27 Ağustos 1995

▮ Mutki-Huveyt yolunda gerilla pususu: Korucalara ait **2** traktör imha edildi, **5** korucu öldürüldü, **2** korucu yaralandı.

28 Ağustos 1995

▮ Şemdinli-Sereseve'de gerilla pususu: **2** düşman aracı imha edildi, piyade **4** asker öldürüldü.

▮ Oramar'da düşman tepecilerine gerilla saldırısı: **6** asker öldürüldü.

▮ Dersim-Ovacık'ta gerilla saldırısı: **1**'i subay **6** asker öldürüldü.

▮ Erzurum-Çat ilçesinde MHP il başkanı **Osman Çeteli** ve **1** kişi öldürüldü, **2** kişi yaralandı.

▮ Uludere-Gündike Mele'de gerilla pususu: **2** asker, **4** korucu öldürüldü, **1** adet G-3, **1** adet kalaşnikof gerillalarca kamuşlatırıldı.

29 Ağustos 1995

▮ Çukurca-Sivri tepede gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

▮ Şirvan-Osyok yolunda gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü.

30 Ağustos 1995

▮ Sason-Cacas karakoluna gerilla saldırısı: **1**'i teğmen **6** asker, **1** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü. **1** adet BKC silhaı, **1** adet B-7 roketatar, **7** adet roket ve haşvesi, **2** adet G-3 silahı, **1** adet gece dürbünü gerillalarca kamuşlatırıldı.

▮ Mutki-Kızan'da gerilla mayını: **1** korucu öldü, **3** korucu yaralandı.

▮ Bitlis-Baykan yolunda gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Erzincan-Kemaliye'de gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü.

31 Ağustos 1995

▮ Botan-Grana boğazında gerilla pususu: **1**'i subay **5** asker öldürüldü, **1** adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

1 Eylül 1995

▮ Beytüşşebap'ta Jerki korucularına gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü.

▮ Gabar-Bayrak tepesi mevzilerine gerilla pususu: **4** asker öldürüldü.

▮ Erzincan-Başpınar'da gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **1** adet MG-3 silahı, **2** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

▮ Pertek-Sağman karakol tepesine gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü.

2 Eylül 1995

▮ Çukurca'da gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

3 Eylül 1995

▮ Muş-Semal korucu köyü yolunda gerilla mayını: **3** asker öldü, **3** asker yaralandı.

4 Eylül 1995

▮ Gare-Bebave karakoluna gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

▮ Mardin-Ömerli'de gerilla pususu: **4** korucu öldürüldü.

▮ Mutki-Meydan'da çatışma: **3** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Sason-Helsin korucu köyüne gerilla saldırısı: **2** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

▮ Sason-Herende karakolu tepecilerine gerilla suikasti: **7** asker öldürüldü.

Ölen askerlerin kimlikleri şöyle:

▮ **Yavuz Oktay**-Tokatlı, **Yusuf Taş**-Amasya, **Mehmet Özbaş**-Tokat, **Hayrettin Yaşar**, **Bekir Kaya, Eyüp Kahya, Ekrem Çiftçi**

5 Eylül 1995

▮ Faraşin'de çatışma: **2** asker öldürüldü.

▮ Hakkari-Peyanuş'ta gerilla pusuları: **70** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

▮ Van-Bahçesaray'da gerilla pususu: **6** korucu öldürüldü.

▮ Mutki-Meydan yolunda gerilla mayını: **2** korucu öldü.

▮ Adaklı-Keres'de gerilla sızması: **4** asker öldürüldü.

6 Eylül 1995

▮ Şemdinli-Seranser yolunda gerilla mayını: **1** korucu öldü.

▮ Eruh-Memura'da gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

▮ Şırnak-Uludere yolunda gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

▮ Hakkari-Pirzaniş korucularına gerilla saldırısı: **3** korucu öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

7 Eylül 1995

▮ Ertuş-Burye'de çatışma: **7** asker öldürüldü.

▮ Özalp-Taşpınar karakolu askerlerine gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü.

▮ Gürpınar-Paken karakolu tepesine gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

▮ Cudi-Kiriyareş taburu askerlerine gerilla suikasti: **1** asker ödürüldü.

▮ Genç-Suveren karakolu askerlerine suikast: **2** asker öldürüldü.

▮ Hatay Demir çelik şantiyesine gerilla saldırısı: **12** asker, sivil faşist ve korucu öldürüldü.

8 Eylül 1995

▮ Çukurca alayına havanlı gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

▮ Adıyaman'da Davliyan-Tirmenki mezrasında Teko adıyla tanınan **Mehmet Altıngül** adlı ajan gerillalarca cezalandırıldıj.

9 Eylül 1995

▮ Botan-Çiyaye Reş'te gerilla suikasti: **6** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

▮ Midyat-Nusaybin yolunda gerilla pususu: **1** asker öldürüldü.

▮ Garzan-Hasköy korucularına gerilla saldırısı: **2** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

10 Eylül 1995

▮ Hakkari-Çiyaye Reş'te gerilla saldırısı: **10** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

▮ Botan-mare korucu köyüne gerilla saldırısı: **10** korucu öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

▮ Pülümür-Kutudere'de gerilla pususu. **4** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

11 Eylül 1995

▮ Gabar'da gerilla mayını: **1** korucu öldü.

▮ Kerboran-Varzike karakol yolunda gerilla pususu: **9** asker öldürüldü.

▮ Pülümür-Aspirek karakol mevzilerine gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **4** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

12 Eylül 1995

▮ Gabar-Fındık'ta çatışma: **17** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

▮ Uludere'ye gerilla baskını: **1** astsubay, **1** uzmançavuş ve **14** asker öldürüldü.

▮ Genç-Serve'de çatışma: **1** korucu öldürüldü, **3** korucu yaralandı.

▮ Garzan-Mutki'de çatışma: **6** asker öldürüldü, **6** asker yaralandı.

▮ Dersim-Hozat'ta gerilla pususu: **5** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

▮ Güney-Etruş yakınlarında çatışma: **Ali Şevki Yaşar** adlı subay ve **2** asker öldürüldü.

▮ Siirt merkeze gerilla saldırısı: **1** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

13 Eylül 1995

▮ Nusaybin-Akarsu'da çatışma: **3** asker öldürüldü.

▮ Bagok'ta çatışma: **1** asker öldürüldü.

▮ Çemişgezek-Komer köyüne gerilla saldırısı: **3** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı, **4** adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

▮ Doğubeyazıt-Gurce Bulak köyüne gerilla saldırısı: **4** korucu öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

14 Eylül 1995

▮ Yüksekova-Oramar arasında çatışma: **5** korucu yaralandı.

▮ Şirvan-Tiryan korucularına gerilla saldırısı: **10** korucu, **1** asker öldürüldü.

▮ Siirt şehir merkezinde gerilla saldırısı: **4** polis öldürüldü.

▮ Siirt'te koruculara gerilla saldırısı: **2** korucu öldürüldü.

▮ Sason-Herende arasında çatışma: **40** asker öldürüldü, **7** gerilla şehit düştü.

▮ Genç-Şetuf karakolu askerlerine gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

15 Eylül 1995

▮ Botan-Şikestiyan taburu askerlerine gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

▮ Ömeryan-Xırıp yakınlarında gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Garzan-Norşin alanında gerilla pususu: **2** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

▮ Ergani'de polis otosu tarandı: **3** polis öldürüldü, **1** polis yaralandı.

▮ Genç-Zıtke alanında gerilla pususu: **1** korucu öldürüldü, **2** korucu yaralandı.

▮ Genç-Akdağ'da gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü.

16 Eylül 1995

▮ Cudi, Gire Colya-Bilurvan alanlarında çatışma: **15** asker öldürüldü.

▮ Mutki-Kapnuk karakolu askerlerine gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

▮ Sason, Taxtika-Herte'de çatışma: **1**'i subay **20** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

▮ Doğubezayıt'a **1** ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

17 Eylül 1995

▮ Bitlis'in Mutki ilçesi ve Meydan arasındaki YSİ araç ve işçilerini koruyan askerlere saldırı: **2** asker öldü.

▮ Diyarbakır'ın Piran ilçesi Selkon alanında çatışma: **2** özel tim komutanı ve **6** asker öldü.

▮ Şırnak ile Mardin arasındaki köprü yapan şantiyeye saldırı: Şantiye ile işçileri koruyan **2** özel tim ve silahlı **3** şantiye çalışanı vuruldu.

▮ Gare bölgesinde çıkan çatışmalarda KDP'nin düzenli ordusundan **30** KDP peşmergesi öldürüldü.

18 Eylül 1995

▮ Botan-Gereherbo'da çatışma: **4** asker öldürüldü, **5** gerilla şehit düştü.

▮ Gürpınar-Çiyaye Arabi'de gerilla pususu: **1**'i astsubay **3** asker öldürüldü.

▮ Erzincan'a bağlı Kemah ilçesinin Şahintepe ve Kiridere köylerine saldırı: **4** korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.

▮ Bingöl-Solhan'da askerler kendi aralarında çatıştı: **1** asker öldü, **1** asker yaralandı.

19 Eylül 1995

▮ Hakkari-Radyolik istasyonuna gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü.

▮ Siirt Kurtalan yolu gerillalarca kesilip kimlik kontrolu ve halka propaganda yapıldı. Durmayan **1** araç tahrip edildi.

▮ Hozat'a gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

20 Eylül 1995

▮ Aksin ve Gürpınar alanları arasında gerilla pususu: **2** askeri araç imha edildi, **1** başçavuş, **1** uzmançavuş olamak üzere toplam **10** asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı. **1** BKC, **1** karnas silahı gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

21 Eylül 1995

▮ Kızıltepe'de **3** yurtsever Türk ordu güçleri tarafından katledildi.

22 Eylül 1995

▮ Gerillalar Bingöl şehir merkezinde polis lojmanlarını ve **1** ilkokulu imha etti.

23 Eylül 1995

▮ Pervari-Erkent'te gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü.

▮ Genç-Selvi köyüne gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Ömeryan Cale mıntıkasında gerilla saldırısı: **1** subay, **1** asker öldürüldü.

▮ Uludere'de gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

▮ Kani Masi ve Bagova alanlarında bulunan **70** köy gerillalar tarafından kuşatıldı.

▮ Buca Cezaevi'nde Türk sömürgeciliğinin gerçekleştirdiği katliamı protesto amacıyla ARGK gerillaları Zara-İmralı yolunda **1** subay **4** faşisti cezalandırdı.

24 Eylül 1995

▮ Raman'da **3** petrol kuyusu gerillalarca bombalandı.

25 Eylül 1995

▮ Bagok yoluna gerilla mayını: **1** astsubay öldü.

▮ Ertus tepesine gerilla saldırısı: **12** düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. **Zoro** ve **Felat** isminde **2** gerilla şehit düşerken **6** gerillada yaralandı. Gerillalar **4** adet G3, **1** adet bombaatar, **1** adet telsiz, **1** adet gece dürbünü ve çok sayıda BKC şeritini kamulaştırdı.

▮ Gabar Fındık taburu askerleri arasında çatışma: **14** asker ölürken, **1** asker yaralandı.

GÜNEY'DE DEVRİM

Ulusal kurtuluş mücadelesi, aynı zamanda bir iç mücadeledir. Yabancı egemene karşı dış mücadele ile içteki düşmana karşı verilen mücadele iç içedir. İç içeliği hemen hemen tüm alanlarda ve gelişmelerde görmek mümkündür. Hatta Kürdün ulusallaşması, toplumsallaşması, ayaklar üzerinde doğrulup özgürleşmesi, kendindeki düşmana, kendi içindeki düşman uzantılara karşı verdiği dişe diş ve ödünsüz mücadeleden geçiyor. Bu iç içe geçen iki tür mücadelenin bu diyalektiği kavranmadan ülkemiz devrimini kavramak mümkün olamıyor. Devrimci pratik şunu da doğrulamış ve kanıtlamıştır: İç mücadele kazanılmadan iç yapı sağlamlaştırılmadan dışa karşı başarı kazanmak olanaklı değildir.

Tabii bu noktada şu yanılgının önüne geçmek durumundayız: İç mücadeleyi dış mücadeleden koparmamak gerekiyor. Mücadelede okun sivri ucu, baş düşmana, yabancı egemenliğe çevrilir. Ancak iç düşman, dış düşmanla iç içe ve onun kopmaz bir parçası, uzantısıdır. Bundan dolayı ulusal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda bir iç mücadeledir. İç savaş, aynı zamanda bir ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu iki tür savaş biçimi, iç içe geçmiştir, aynı savaş sürecinin birbirini bütünleyen iki yönüdür.

Dolayısıyla devrimci savaş sürecinin bu iki yönünü birbirinden koparmak doğru ve mümkün değildir.

"İç mücadele" ve "iç savaş" kavramını çok geniş anlamlı kullanıyoruz. İç mücadele veya iç savaş kavramlarını, sınıf mücadelesiyle eş anlamlı alıyoruz. Buna göre, bizdeki devrimci gelişmeyi formülleştirirsek şöyle bir durum ortaya çıkıyor:

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, aynı zamanda ve her yönüyle bir sınıf mücadelesidir. Tersi de doğrudur. Bizdeki sınıf mücadelesi, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu ikisi iç içedir ve devrimimizin bu aşamasında ulusal biçim önde ve egemen durumdadır.

Anılan iç içeliğin çok temel nedenleri var. Kürdistan'daki egemen sınıflar varlıklarını geleceklerini, her şeylerini yabancı egemenlerin varlığına bağlamışlardır. Bu nedenle ulusal dava karşısındaki konumları, ulusal ihanet biçiminde somutlaşıyor. Yabancılara uşaklık, vatana ihanet, Kürt egemenlerinin yaşam tarzı ve yaşam felsefeleridir. Ayrıca bu teslimiyet, uşaklık ve ihanet geleneklerini bütün bir topluma yaymışlar, içten içe işlemişler ve egmen duruma getirmişlerdir.

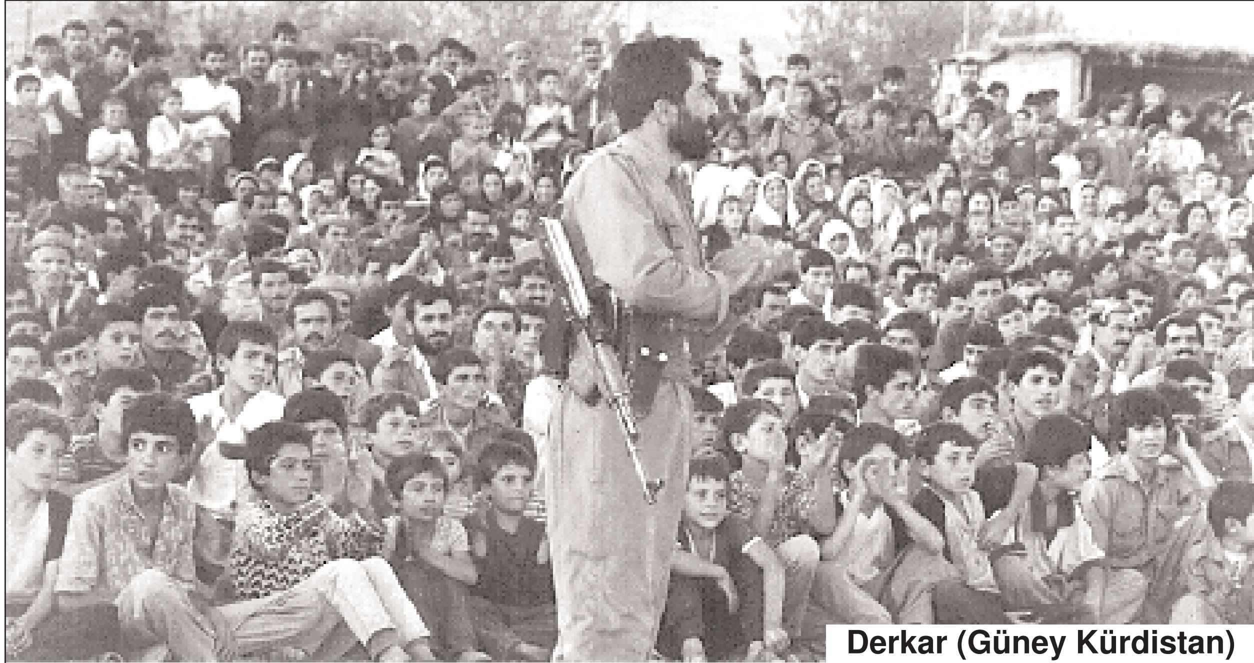
Yabancı egemenler, ideoloji, kültür ve yaşam tarzlarıyla Kürdün kişiliğinde, düşüncesinde veya yaşam tarzında yer etmiş ve onu bozarak, çarpıtarak tanımlanamaz, tanınamaz hale getirmişlerdir. Başka bir deyişle dış düşman, kendini Kürdün kişiliğinde içselleştirmiştir.

Bu yalın gerkçeklerden dolayı, ulusal kurtuluş mücadelesi, haine ve gafile karşı, kişiliklerde içselleşen düşmana karşı etkili ve sonuç alıcı bir iç mücadeleyi, sınıfsal mücadeleyi içermek zorundadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin başarı şansı, içselleşmiş düşmanı tasfiye etme ölçüsüne bağlı oluyor. Devrimimizin bu yasası, pratikte defalarca doğrulanmıştır. Elbette iç mücadele, iç savaş veya sınıf mücadelesi kendi başına bir anlam ifade etmiyor. İç mücadele kendisi de sınıfsal mücadelenin bir biçimi olan bağımsızlık mücadelesiyle bir bütünlük oluşturuyor. Haine ve içteki düşmana karşı verilen mücadele, bağımsızlık mücadelesinin iç yapıdaki ve kişilikteki yönünü oluşturuyor. Görülüyor ki, hangi taraftan bakarsak bakalım, iç ve dış mücadelelerin iç içeliği ve kopmaz bütünlüğüyle karşılaşıyoruz.

Bu yaklaşımla Güney'deki devrimci savaşa bakıldığında, KDP'ye karşı verilen iç savaşın aynı zamanda emperyalist ve sömürgecilere karşı verilen kurtuluş savaşı olduğunu çok net ve ikircisiz görürüz. Başka bir deyişle, anti-feodal mücadele ile anti-sömürgeci ve anti-emperyalist mücadeleyi birbirinden koparmak mümkün değildir. Bunların hepsi, iç içe geçmiş bir bütünü oluşturuyorlar. Devrim karşısında yer alan karşı-devrimci bir bloka karşı verilen mücadele, kuşkusuz, anılan yönleri içermek durumundadır.

Ülkemiz devrimi, şu anda, iç içe geçen iki cephede yol alıyor. Hem alan bakımından iki cephenin iç içeliği söz konusu hem de işbirlikçi güruha ve yabancı egemenlere karşı verilen mücadelenin iç içeliği. Bu aynı zamanda, devrimin geldiği yeni aşamayı da ifade ediyor. Tabii içine girdiği zorlu dönemeci de. Bunlar iktidarlaşma, devrimci-demokratik halk iktidarını fethetme sürecinin zorlukları oluyor.

Ağustos ayının sonlarında, Güney Kürdistan'da, sonuçları ve etkileri çok iyi düşünülmüş, zamanlaması ve askeri yönleri çok iyi planlanmış bir devrimci atılım gerçekleştirildi. Bu devrimci atılım, yaygınlaşarak ve derinleşerek sürüyor. KDP'ye karşı geliştirilen bu devrimci atılım! PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş "İkinci 15 Ağustos Atılımı" olarak değerlendirdi. Çok önemli ve altı çizilmesi gereken bir değerlendirme. Neden "İkinci bir 15 Ağustos Atılımı"na eş değer görülüyor? KDP'ye karşı geliştirilen savaşın içeriği, ulusal ve uluslararası boyutları, neden ve sonuçları nelerdir? Güney'deki gelişmeler, basit bir "iç mücadele", "iki grubun çatışması" olarak değerlendirilebilir mi? Güney'deki gelişmelerin yönü ve olasılıklar… Bu ve daha birçok soruya açıklık getirmek; devrimin gelişme eğilimini ve olası yönlerini, karşı-devrimin politik yönelimlerini ana çizgileriyle de olsa kavramak gerekiyor. Anılan noktaları doğru kavrayabilmemiz için öncelikle Güney Kürdistan'daki son birkaç yılın gelişmelerini ana hatlarıyla özetlememiz gerekiyor.

Derkar (Güney Kürdistan)

Kuzey ve Güney buluşması

Körfez Savaşı'ndan sonra Güney Kürdistan'da yaşanan baş döndürücü gelişmeleri biliyoruz. Patlak veren ayaklanma, TC ve ABD'nin onayı ve desteğiyle kısa sürede, kanlı bir biçimde bastırılması, milyonların sömürge sınırlarına yığılması, bu büyük nüfus hareketinin sonuçlarının kaldırılamaz boyutlarda oluşu ve ABD öncülüğündeki "koalisyonun" buna müdahale etmek zorunda kalması; BM tarafından 36. paralelin Kuzey'inin "Güvenlikli Bölge" ilan edilmesi, Saddam ordularının ve tüm devlet kurumlarının 36. paralelin güneyine çektirilmesi ve Çekiç Güç uygulaması… Bütün bunlar, Güney'deki gelişmelerin başlıcaları oluyor.

Bu gelişmelerde emperyalist müdahale ve yönlendirme belirleyici olsa da bunların, Güney Kürdistan'ın konumunda çok ciddi değişmelere yol açtığı bir olgudur. Bir kez Irak sömürge egemenliği fiili olarak sona erdi. Güney'de fiili olarak bir "otorite boşluğu" doğdu. Oluşan bu boşluğu ne Güneyli güçler ne de emperyalist ordular ve politikalar doldurabildi.

Anılan bu gelişmeler sonucu Güney'de oluşan fiili durum, devrim için, ulusal kurtuluş, Güney ve Kuzey Kürdistan'ın birliği için çok büyük devrimci olanaklar ve fırsatlar anlamına gelmektedir. Fiili bir özgürleşme ve devrimi geliştirme ortamı niteliğindeydi. Güney'in bu durumunu esas olarak emperyalistler yaratmışlardı. Ama bunun, paradoksal olarak devrimi beslediğini, ona güç verdiğini de vurgulamamız gerekiyor.

Ulusal kurtuluş devrimi, 1980'li yılların başından beri Güney'de üslenmeye çalışmış, İran-Irak Savaşı'nda bu alanları değerlendirmiş, Körfez Savaşı'nın olası sonuçlarına göre de gerekli hazırlıklarını yapmıştı. Ayaklanma ve sonrası süreçte Güney'deki varlığını pekiştiren partimiz "Güvenlikli Bölge" ve Çekiç Güç uygulamasından sonraki dönemde ortaya çıkan olanakları en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştı. Dolayısıyla örgütlü ve hazırlıklı bir güç olarak Güney'in oluşan fiili durumundan en çok güç alan ve yararlanan hareket olması gayet anlaşılır olmalıdır.

Güney'de oluşan fiili durum, otorite boşluğu, PKK'nin bu alandaki örgütlü ve güçlü varlığı, hem emperyalist devletlerin, hem de ilkel milliyetçi ve işbirlikçi Kürt gruplarının işine gelmiyordu. Çünkü onların Güney üzerine geliştirecekleri planların önündeki en ciddi engel PKK'ydi.

Emperyalistlerin "Güvenlikli Bölge" uygulaması, Güney'deki sömürge egemenliğinin fiili olarak sona ermesine, böylece Lozan statükosunda gedik açılmasına yol açmış ve bu yönüyle Kuzey ve Güney'in fiili birleşmesini getirmiştir. Partimizin bu gelişmeleri devrim lehine değerlendirmesiyle Güney-Kuzey birleşmesi daha da boyutlanmış, Kürdistan devrimi, Botan-Behdinan ekseninde yol almaya başlamıştır.

Kuzey ve Güney'in bu tarzdaki buluşması, devrim açısından nasıl bir tarihsel fırsat ve olanaklar anlamına geldiğini genişçe açmaya gerek yok. Ancak şu kadarını vurgulayalım: ABD emperyalizminin Irak ve Güney Kürdistan politikası, iradesine rağmen, Kürdistan devrimine nesnel anlamda hizmet etmiştir. Gerçekten paradoksal bir durum! PKK'nin Güney'deki varlığı, Botan-Behdinan devrimci savaş çizgisi olmasaydı, nesnel olarak ortaya çıkan bu devrimci fırsatların pratik bir anlamı olmazdı. Yine Güney'de PKK'nin varlığı olmasaydı, Güney'e biçilen "Yeni dünya düzeni" çerçevesindeki işbirlikçi model daha rahat ve zahmetsiz tutar ve kurumlaşırdı. Demek ki burada belli bir güce dayalı doğru politikalar, devrim lehine ortaya çıkan fırsatların kullanılmasında belirleyici bir rol oynuyor. Bunun böyle olduğunu sonraki gelişmeler de gösterecektir.

ABD ve TC, Güney'de meydana gelen fiili durumun devrime hizmet ettiğini, devrimin de bu alanı ve olanakları sonuna kadar değerlendirdiğini görmekte gecikmediler. Hemen harekete geçtiler. Bir an önce bütün Güney'e egemen olacak "yerel bir otorite"nin oluşmasına önayak oldular. Fakat bu, o kadar kolay değildi.

ABD'nin Güney politikasının özü şuydu: Körfez Savaşı'yla yakaladığı üstünlüğü, tek hakim güç konumunu "Ortadoğu Barış Süreci" ile kurumlaştırmak istiyordu. Bunun için İsrail-Filistin barış sürecine öncelik etti, Arap devletleri üzerinde ağırlığını arttırdı. Bu noktada Kürt sorunu kendisinin bölge politikası için bir engeldi ve bölgede mutlaka çözümlenmeliydi. Ancak bununla birlikte Pax Amerikana, Amerikan barışı bölgede kurumlaşabilirdi. Güney Kürdistan bir bakıma kendi nüfus alanı olmuştu. Buna verilecek bir biçimle, Kürdistan sorunu bir bütün olarak çözümlenebilirdi. Bunun anlamı şuydu: KDP ve YNK'ye dayalı işbirlikçi bir model eğer Güney'de kurumlaştırılırsa, bu diğer parçalarada en başta da Kuzey'e taşırılabilir. Kimi kültürel kırıntılarla Kürtler tatmin edilir, güçlü bir işbirlikçi hareket oluşturulur ve böylece devrim tecrit edilip bastırılır, işbirlikçi model de yerleşir. Hukuki-siyasal planda bu, fedrasyon mu, yoksa başka bir biçim mi alır? Bu ikinci planda kalan ve işin biçimiyle ilgili kısmıydı. Özüyse devrimin bastırılması temelinde Güney'de ve giderek Kuzey'de emperyalist çözümün, işbirlikçi modelin kurumlaştırılmak istenmesiydi.

Böyle bir politikanın parti ve halk içinde reformcu ve giderek işbirlikçi bir eğilime güç verdiğini, bunun birçok yansımasının olduğunu, ama sonuçta Parti Önderliği'nin kararlı ve ödünsüz mücadelesiyle bunların boşa çıkarıldığını biliyoruz. Şunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz: Emperalist Kürt politikalarının bir ucu parti içine, halkın içine uzanıyor. Bu reformizm, tasfiyecilik ve provakasyon biçiminde yansıyor. Ya da saflarda boy veren reformist, tasfiyeci, orta-sınıf partisi ve karşı-parti eğilimlerinin bir ucu emperyalist politikalara uzanıyor; ondan dolayı ve dolayısız, nesnel veya öznel güç alıyor. Türk devleti başından beri Güney'deki gelişmelerden son derece rahatsızdır. "-Irak'ın toprak bütünlüğü", "bir Kürt devletinin kuruluşuna şiddetle karşı olduklarını" ve "PKK'nin bu alanda barınmasına izin vermeyeceklerine" ilişkin söylemleri, TC'nin bu konuda yaklaşımını özetliyor. En başta PKK'nin Güney'deki varlığını ortadan kaldırmak için sayısız operasyon yaptılar. KDP içinde ajan faaliyeti örgütlediler. Güney'deki siyasal, askeri ve ekonomik etkinliklerini arttırdılar. Bu süreçte KDP işbirlikçiliği en üst boyuta çıkarıldı. Yine YNK içinde işbirlikçilik yolunda epey mesafe kaydetti.

1991 ve 1992'de Özal, Güney'i Türkiye'nin himayesine almak istiyordu. Bu noktada ABD'nin Güney Kürdistan politikası ile örtüşüyordu. Bunun için Barzani ve Talabani'yi defalarca Ankara'da ağırladı. Bu güçleri PKK karşıtı bir konumda tutmak için sayısız çabanın içinde oldu. KDP ve YNK'yi PKK'ye karşı kullanma politikası bir devlet politikasıydı. Ancak Güney'i bir biçimiyle TC'ye bağlama eğilimi Özal tarafından temsil ediliyordu. Bu durum bir devlet politikası haline getirilemedi. Irak'ın egemenliğinin yeniden kurumlaştırılması, var olan fiili durumun sona erdirilmesi, TC'nin esas stratejik tercihi olageldi. Taktik yönelimlerinde kimi gel-gitler olsa da TC'nin Güney Kürdistan stratejisi budur.

1992'ye gelindiğinde bir yanda işbirlikçi modeli oturtma çabaları yoğunlaşmış, öte yandan PKK bu alanı devrim için değerlendirmeye devam ediyordu. Bunun TC'yi, ABD ve diğer emperyalistleri, gerici bölge devletlerini son derece rahatsız ettiğini çok iyi hatırlıyoruz. Güney'in devrim için bir üs alanı, bir "cephe gerisi" işlevini görmesine daha fazla izin vermeyeceklerini her fırsata açıklıyorlardı. PKK'yi bütünüyle bu alandan söküp atmak için yoğun ve çok yönlü bir çaba sergilendi. Devrim, çok yönlü ve belki de en büyük uluslararası tasfiye planıyla karşı karşıyaydı. Karşı-devrim blokunda kimler yoktu ki? Başta TC, KDP-YNK güçleri, ABD, Almanya, İngiltere, Fransa, bölge gericiliği ve diğerleri. Bunların hepsi devrimin Güney'de ve giderek Kuzey'de tasfiye edilmesi planında birleşmiş ve uzlaşmışlardı. Ulusal kurtuluş mücadelesi uluslararası "kutsal ittifak" ile karşıya karşıyaydı.

Bu tasfiye planının gerçekleşme sürecine biraz daha yakından bakmakta yarar var. Çünkü Dublin'de tezgahlanan tasfiye planıyla birçok ana noktada ve öğede çakışıyor. Güney'e işbirlikçi modelin oturtulup kurumlaştırılmasıyla PKK'yi tasfiye planı, aynı sürecin iki yönünü oluşturuyor; bu ikisi birlikte gerçekleştiriliyor. Güney'de seçimler yapıldı. KDP ve YNK'den eşit sayıda milletvekili seçildi, parlamento kuruldu. Yine iki partiden eşit bakanın yer aldığı yerel bir hükümet ilan edildi. Bu gelişmeleri, TC klasik inkar ve imha siyasetiyle çelişik buluyor ve söylemde onaylamadığını, karşı olduğunu açıklıyordu. Ancak fiili olarak güç vermekten de geri durmuyordu. Bunu Güney güçlerini PKK'ye karşı savaştırmanın bir bedeli olarak yapıyordu. Seçimler ve meclis çalışmalarıyla KDP-YNK güçlerinin PKK'yi Güney'den kuşatma ve bastırma, giderek tasfiye etme hazırlıkları hızlı bir biçimde birlikte devam ediyordu.

1992'nin sonbaharında KDP ve YNK Güney'de saldırıya geçtiler. Amaçları PKK'yi bütünüyle söküp atmak, bu alanları bütünüyle devrime kapatmaktı. İlginçtir, bu güçler, "Federe Kürt devleti"nin ilanını, PKK'ye açtıkları savaşla aynı anda yaptılar. "Federe Kürt devleti", PKK'ye karşı savaş içinde doğdu. Böylece ihanetin çocuğu olduğunu dünyaya da göstermiş oluyordu. Doğumu ihanet ve arkadan hançerleme süreciyle olan bir oluşumun, Kürt halkına verebileceği ne olabilirdi ki?

"Federe Kürt devletinin ilanını, PKK'ye açtıkları savaşla aynı anda yaptılar. 'Federe Kürt devleti', PKK'ye karşı savaş içinde doğdu. Böylece ihanetin çocuğu olduğunu dünyaya da göstermiş oluyordu. Doğumu ihanet ve arkadan hançerleme süreciyle olan bir oluşumun, Kürt halkına verebileceği ne olabilirdi ki?"

TC, "Kürt Federe devleti"ne resmen karşı olduğunu, tanımadığını açıklamasına rağmen, siyasal ve askeri olarak destek vermekten geri durmadı.

Burada görüldüğü gibi, "Federe devlet" karşı-devrim temelinde olsa, ulusal kurtuluş mücadelesinin yan ürünü oluyor. "Federe devleti" bu doğum özelliği akılda tutulmalıdır. Akılda tutulmalıdır ki, ondan sonraki gelişmeler kavranabilsin, devrimin yönelimleri anlaşılabilsin.

KDP ve YNK'nin arkadan hançerleme çabaları boşa çıkarıldı. Dahası durumları kötüye gidiyordu. Bu noktada TC, büyük ve etkili bir ordu gücüyle Kuzey'den harekete geçti. Bu kapsamlı saldırı ile Güney'de PKK'nin belini kıracaklarını, ardından Güney'in desteğinden yoksun kalmış Kuzey'deki birlikleri kısa sürede kış veya bahar aylarında imha edeceklerini planlıyorlardı. Bu stratejik planın arkasında neredeyse dünya vardı. ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, bölge devletleri ve daha bir dizi güç. Bu, Güney Savaşı'nın ulusal kurtuluş mücadelesi açısından nasıl kritik bir süreç, nasıl bir ölüm-kalım dönemeci olduğunu çok iyi biliyoruz.

Sonuçta birçok eksikliğe rağmen taktiğe gelmeyen taktik yönetimin yanılgı ve yetmezliklerine rağmen Parti Önderliği'nin yerinde ve sonuç alıcı müdahaleleri ve gerillanın militan direnişçiliği sayesinde, Güney Savaşı'nda dayatılan uluslararası imha planı boşa çıkarıldı. Dahası PKK bu savaştan güçlenerek çıktı. Güney'deki varlığını meşrulaştırdı, bunu Güneyli güçlere de tescil ettirdi.

TC, sınır boylarında yeni karakollar inşa etti. Birkaç taburla peşmergeleri bu karakollara yerleştirmeyi denedi. Bu uygulama ile Güney, Kuzey'den koparılmak, iki parça birbirinden tecrit edilmek istendi. Ama sonuçta bu uygulamanın pek işe yaramadığını biliyoruz. Dolayısıyla 1992 Güney Savaşı özel savaş için başarısız bir deneme olmaktan öteye bir anlamı olmadı. Bu gerçeği, daha sonra bazı özel savaş elemanları da ittiraf edeceklerdi.

Öyle de olsa özel savaş ve emperyalist devletlerin Güney'e yeni bir biçim verme, Güney'i bütünüyle devrime kapatma, var olan devrimci olanak ve kazanımları yok etme istek ve amaçları, hep gündemde kalmaya devam etti.

Özal'ın ölümünden sonra TC'nin Güney Kürdistan politikası

Özal'ın ölümünden sonra kirli rejimin Güney'e yaklaşımı, Güney güçleriyle ilişkileri yeni bir biçim kazanmaya başladı. Taktik yaklaşımlarını, tam da inkarcı ve imhacı geleneksel stratejilerine uygun hale getirdiler. Bunun daha açık anlamı şudur: TC, her zaman Irak egemenliğinin olduğu gibi Güney'de kurulmasını istiyor. 1993 ve 1994 yıllarında TC Irak yönetimiyle ilişkileri geliştirmeye, Güney Kürdistan ve petrol boru hattı konularında uzlaşma noktalarını aramaya koyuldu. Bu arayış Mümtaz Soysal'ın Dışişleri Bakanlığı döneminde daha somut adımlara ve planlara dönüştü. Plan şuydu: Bir yandan Çekiç Güç'e üs olanağı sağlanacak, bu alanda ABD ile karşı karşıya gelinmeyecek. Diğer yandan KDP ile Saddam arasında bir anlaşmanın sağlanmasına çalışılacak ve sonuçta Irak sömürge yönetimi yeniden Güney'de kurumlaştırılacak.

Bu planın önemli bir öğesi daha var. KDP Güney'de egemen tek güç haline getirilmelidir. Planın işleyebilmesi için bu gerekiyordu. KDP-YNK arasındaki çapul ve iktidar savaşının arkasında yatan önemli bir gerçek de bu oluyor. KDP ve YNK çatışmasında, Türkiye KDP'nin yanında yer aldı, onu çok yönlü destekledi.

KDP'yi Saddam'la uzlaştırma ve sonuçta Irak egemenliğini Güney'e yeniden taşıma planını daha sonra Mümtaz Soysal, Hürriyet gazetesindeki köşesinde ittiraf edecekti.

KDP'nin el altında Saddam rejimiyle yürüttüğü ilişkiler basına yansıdı. Bu, KDP yetkilileri tarafından da doğrulandı.

Bütün bu verileri alt alta toplayıp birlikte değerlendirdiğimizde Güney üzerinde oynanan planları ve sergilenen ihanetçiliği anlamak güç olmasa gerekir.

TC'nin bu planı tutmadı. KDP Güney'in tek hakim gücü haline getirilemedi. Tersine KDP ve YNK çatışması var olan otorite boşluğunu daha da derinleştirdi, halkın hoşnutsuzluğunu artırdı. Bu "iç savaş" sürecinde halk, KDP ve YNK'nin gerçek yüzünü daha iyi kavradı ve böylece devrimci seçeneğe ilgileri artmaya başladı.

Devrimci-yurtsever seçeneğin toplumsal zemini güç kazandı. Devrimin koşulları ve olanakları daha da gelişme ve olgunlaşma sürecine girmişti.

Elbette bu noktada yabancı güçler, Güney'i kendisi için bir "nüfuz alanı" olarak değerlendiren ABD ve Güney'i "arka bahçesi" olarak adlandıran TC, bu devrimci gelişmelere kayıtsız kalamazlardı. Zaten hiçbir zaman kalmadılar.

Çelik operasyon ve emperyalizmin fiyaskosu

1995'in Mart'ında gündeme gelen büyük çaplı Güney'i işgal hareketi, aslında Güney'e nihai şekil verilene kadar egemen olma, karşı-devrimci bir otorite kurma amacına yönelikti. "Tampon bölge", "Yerel çözüm" vb. söylemler, o dönemde sıkça dillendirildi. Yapılan resmi açıklamalara göre, 35 bin asker, binlerce tank, top, zırhlı araç, savaş uçakları ve helikopterleriyle yürütülen bu harekatla Güney'i PKK'den temizleyeceklerdi. Bu alanların bir daha PKK tarafından bir saldırı üssü olarak kullanılmasına izin vermeyeceklerdi. Bunun için gerekli tedbirleri alacaklardı. Güney'i kontrol altında tutma, KDP'yi paralı asker ve korucu durumuna getirme, anılan Güney seferinin en temel amaçlarından biriydi. Ayrıca YNK ile yaşanan çatışmalarda KDP'ye güç vermek, dengeyi KDP lehine bozmak ve sonuçta güçlendirilmiş KDP'yi Saddam'la barıştırarak Irak egemenliğini Güney'e taşımak TC'nin bütün stratejik yönelimi buydu.

Anlaşılıyor ki en başta gelen kaygıları, bir an önce Güney'de karşı-devrimci otoriteyi kurmak ve bu alanları bütünüyle devrime kapatmaktı. Başka bir deyişle Botan-Behdinan ekseninde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin Güney ayağını bütünüyle kesmek, özel savaşın stratejik önceliği oluyor. Bu amaca varmak için Güney seferinde bütün güç ve olanaklarını kullandılar. Gelmiş geçmiş en büyük askeri harekatlarını gerçekleştirdiler.

Fakat evdeki hasapları, Güney Kürdistan dağlarından geri döndü. Umadıkları bir gerilla direnişi ve savaşıyla karşılaştılar. Ağır kayıplar aldılar ve etkileri çok büyük olacak stratejik bir bozgun yaşamamak için 30-40 gün sonra geri çekilmek zorunda kaldılar.

Askeri alandaki fiyasko, siyasal ve diplomatik alana tecrit ve çelişkilerin daha da derinleşmesi biçiminde yansıdı. TC, Güney'in mevcut konumundan son derece rahatsız, bu alanın devrim için büyük bir stratejik değer taşıdığını biliyor. O nedenle Güney'i tümden devrime kapatmak için her türlü yolu ve aracı, ölçüsüz şiddeti kullanmaktan geri kalmamıştır. Bu amaca varmak için bir dizi siyasal ve diplomatik manevra çevirdiğini biliyoruz. Bu politikaların da KDP'yi koruculaştırma ve sömürge sınırlarını peşmergelerle kapatma çabası önemli bir yer tutuyor. Zaten KDP ve lideri Mesut Barzani birkaç milyon dolar karşılığında bu göreve hazır olduğunu, sınır karakollarında 20 bin peşmergeyi görevlendirebileceklerini açıklamıştı.

"KDP, TC'ye güveniyor. Geleceğini bu işbirlikçilik üzerine kurmuş. Peki, Türkiye Güney için ne öngürüyor? Onurlu ve güvenceli bir yaşam mı? Klasik sömürgeciliği yeniden oturtmayı hedefleyen bir devlete kendi kaderini teslim etmek, gaflet ve ihanetten öte bir şeydir."

Güney işgal harekatlarında TC başarılı olmadı. Ancak Güney'in içinden de elini çekmedi. Güney'i ideolojik ve stratejik beklentileri doğrultusunda şekillendirme politikasından vazgeçmedi.

En son Dublin zirvesinde, TC'nin KDP'yi Saddam'la uzlaştırıp Güney'e taşıma yönelimi zorunluluklarından da olsa bu aşamada ertelediğini görüyoruz. Gelinen noktada TC, ABD'nin Saddam ve Güney Kürdistan politikasına taktik düzlemde de yaklaşmıştır. Bu, diğer sömürgeci devletlerle, İran ve Suriye ile çelişkilerini derinleştiriyor. Bu devletler, son "üçlü zirve" sonrasında konuyla ilgili rahatsızlıklarını dillendirmişlerdir.

Güney'deki gelişmeler tek boyutlu değildir. Güney, birçok bölgesel ve uluslararası gücün ilgi odağı durumundadır. En başta da ABD'nin. Son gelişmeleri, ABD'nin bölge, Irak ve Kürdistan politikalarıyla var olan ilişkileri dışında kavrayabilmek olanaksızdır.

PKK'yi arkadan hançerleme ve Dublin zirvesi

ABD, Güney Kürdistan'ı kendisi için bir nüfuz alanı olarak görüyor ve değerlendiriyor.

Güney'i Ortadoğu ve Irak politikalarında önemli bir yere oturtuğu da bir olgudur. Çekiç Güç'ün varlığının devam ettirilmesine verdikleri önem, bu nedenledir ve başka türlü açıklanamaz.

Mevcut durumda Çekiç Güç "koruması"nda olan Güney Kürdistan'ın fiili konumundan ve devrimi besleyen yapsından son derece rahatsızdırlar. Bu rahatsızlıklarını her fırsatta dile getirmişlerdir. Bütün karşı-devrimci çabaları, otorite boşluğunu doldurmaya dönük hareketleri desteklemişlerdir. 1995'te ve daha önce gerçekleştirilen tüm askeri harekatları hararetle desteklemeleri bu yüzdendir. Ne var ki bütün bu çaba ve hareketlerin devrimci gelişmelerin önünü almadığını, fiili boşluğu doldurmaya yetmediğini gördüler. Bir yıla yakın bir süredir devam eden KDP ve YNK çatışmasının mevcut durumu kötüleştirdiğini, bunun devrimin ulusal ve toplumsal zeminini güçlendirdiğini, bu alanın İran ve Irak'ın müdahalesine açık bir hale geldiğini gören ABD, yeni ve ciddi bir girişim başlattı. Zaten Güney'in var olan yapısı, kendisinin Irak ve Ortadoğu politikalarına, bu yöndeki taktik çabalarına cevap vermekten uzaktı. Bu nedenle bu kez işe daha sıkı sarıldılar. Kendi öncülüğünde Dublin sürecini başlattılar.

9-11 Ağustos 1995'te yapılan birinci Dublin Zirvesi ABD'nin ve TC'nin ne yapmak istediğini ortaya koyuyor. Açıklanan bildirinin maddeleri incelendiğinde Güney'e, ABD öncülüğünde ve Türkiye'nin gözetiminde yeni bir biçim verilmek istendiği görülecektir. Dublin'de alınan kararlardan birisi şöyle: ***"Bölgesel parlamento, Kuzey Irak için diğer partileri ve etnik toplulukları da içerecek, geniş tabanlı bir yönetimi, hızlı bir şekilde oluşturacak."*** Bu kararın anlamı emperyalizm ve sömürgecilik, KDP ve YNK'yi kendi kanatları altında anlaştırarak, onlar eliyle otorite boşluğunu doldurmayı planlıyor. Öncelikle Güney'de "yerel güçlerden bir otorite" geliştirilmeli ve kurumlaştırılmalıdır. Bu, yönetim, bütün partileri ve "etnik yapıları" içermelidir. Oluşturulacak bu yerel yönetimin, Çekiç Güç'ün korumasında ve ABD nüfuzunun kurumlaşmış ifadesi olacağı çok açıktır. Oturtulmak istenen yerel yönetim, emperyalist müdahale ve etkinin "yerel ayağı" oluyor.

Güney Kürdistan'da oturtulmak istenen yerel yönetimin yönü, niteliği ve çerçevesi nasıl olacak? Bu soruların yanıtı, Dublin kararlarında var. KDP ve YNK eliyle kurulmak istenen bölgesel parlamento ve hükümet tümüyle karşı-devrimci ve sömürgecilerin "güvenlik endişelerine" hizmet etmek durumundadır. Yine tamamen yabancı güçlerin denetimi ve gözetimi altında bulunan bu uydu oluşumun ulusal davaya, halkın özgürleşmesine, ulusal kurtuluşa hiçbir olumlu katkı sunmayacağı kesindir. Tersine bu, ulusal ihanetin aşiretçi parçalanmışlığı savaş ağalığının, paralı askerliğin, ulusal parçalanmışlığı büyütmenin ve derinleştirmenin kurumlaşmış biçimi olacaktır. Bundan kuşku yok.

Dublin'de alınan gizli kararlar bir yana basına yansıyan kararlar bu yargımızı fazlasıyla doğruluyor. Örneğin; ***"Tüm bu maddeler, Irak'ın toprak bütünlüğü göz önüne alınarak uygulanacak."*** Ardından Türkiye'yi sevindiren bir madde daha var; ***"Söz konusu bu maddeler, Türkiye'nin meşru güvenlik endişeleri göz önünde bulundurularak uygulanacak!"***

"Türkiye'nin meşru güvenlik endişeleri"nin ne anlama geldiğini biliyoruz. Güney Kürdistan bütünüyle devrime kapatılacak. PKK ve ulusal kurtuluş güçleri bu alandan temizlenecek. Sınır güvenliği sağlanacak, yani yeni yönetim, TC'nin koruculuğunu, paralı askerliğini yapacak.

PKK'yi arkadan hançerleme, Güney'i PKK'den temizleme ve Güney'i PKK'ye kapatma. Yani koruculaşma koşuluna bağlı olarak TC, Güney'deki yerel yönetimi destekleyecek ve himaye edecektir. Varılan anlaşmanın en yalın özeti bu.

Bu, açık ulusal ihanet değilse nedir? Bu ulusal kurtuluş ve ulusal birlik davası karşısında ulusalararası bir tasfiye planının vurucu gücü olmak değilse nedir?

ABD'nin birleşik Kürdistan devrimine müdahalesi

Dublin süreciyle kotarılmak istenen planın unsurları çok açıktır. İşbir-

likçi ve karşı-devrimci bir yapı, otorite kurulmak ve kurumlaştırılmak isteniyor. Bu karşı-devrimci plan, emperyalizm ve sömürgeciliğin çıkar ve istemlerinin en somut ifadesidir. Bu

“KDP ve YNK çatışması, Güney'i her yabancı müdahaleye ve senaryoya açık hale getirdi. Ayrıca dünya kamuoyunda, bu çatışma, Kürtlerin kendi kendilerini yönetemeyeceği yönündeki sömürgeci propangandalara güç verdi. Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını gölgeledi.”

noktada KDP ve YNK'nin bağımsız iradelerinden söz etmek mümkün değildir. Onlar, figüranı oldukları karşı-devrimci planın sadece yerel uygulayıcılarıdırlar.

ABD, Dublin sürecine ve bu süreçle biçimlendirmek istediği Güney Kürdistan'a çok geniş roller biçiyor.

- KDP, YNK ve diğer yerel güçler eliyle otorite boşluğunu giderip kendi dentiminde bir yapı kurmak.
- Böylece Güney'i devrime kapatmak ve devrimin olanakları, yaratılan mevzi ve kazanımları ortadan kaldırmak.
- Oluşturulan bu karşı-devrimci ve işbirlikçi modeli Kuzey'e taşımak için, bu alanı bir çekim merkezi haline getirmek. Kuzey'de benzer işbirlikçi oluşumlar için toplumsal ve siyasal dayanaklar oluşturmak.
- Sorun, Kürtlerle sınırlı değil, bölge ülkeleriyle ilgili boyutları da var. Güney Kürdistan aracılığıyla Saddam üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmak ve burasını Saddam muhalifleri için bir güç merkezi haline getirmek. Irak Milli Kongresi'nin Dublin zirvesinde yer alması, Güney'deki modelde bu oluşuma önemli bir rolün biçilmesi, anılan amaca dönüktür.
- Güney aracılığıyla Irak ve Suriye üzerinde baskı kurmak. İran'a yönelik uygulanan bir ABD ambargosu vardı. Son Dublin süreci, bu ambargo baskısını daha da yoğunlaştırma olanaklarını getiriyor. İsrail ve Suriye görmüşmelerinde ABD'nin Güney'deki konumunu kullanarak Suriye'yi sıkıştırmak istediği, kaydedilmesi gereken diğer bir noktadır.
- Uzun vadede Güney Kürdistan aracılıyla söndürülmüş Kürdistan devrimi ve istikrara ulaştırılmış bir Türkiye'nin ABD'nin Kafkasya ve Orta Asya politikasında önemli bir yer tutacağı ve ona önemli avantajlar ve kolaylıklar sağlayacağı kesindir.

Görülüyor ki, ABD bölgede yeni bir atak başlatmış bulunuyor. Saddam'ı devirme planları, “Damat krizi”, Ürdün'le ortak askeri tatbikatların yapılması gibi olayları, Dublin süreciyle aynı döneme denk geliyor. ABD, Ortadoğu'daki varlığını, etkisini ve egemenliğini derinleştirmek, önündeki engelleri temizlemek ya da zayıflamak istiyor. Bu noktada Kürt sorununa daha etkili müdahale etmesi, doğrudan bir taraf konumuna soyunması boşuna değildir. Bölgede tek hakim güç kalma isteği bunu gerektiriyor. Sadece kısa vadeli hesapları için değil, uzun vadeli çıkarları için de böyle davranmayı zorunlu görüyor. Bu nedenle zincirleme altüst oluşlara yol açabilecek Kürdistan devrimine doğrudan müdahale etme gereğini duruyor.

Dublin süreci birleşik Kürdistan devrimine ABD'nin doğrudan müdahale girişimidir.

ABD'nin bu müdahalesinin TC'ye açık ve etkili bir destek olduğunu genişçe açmaya gerek yok. Zaten kendilerinin resmi açıklamaları, Dublin süreci, Türkiye'ye ve onun güvenliğine verilen desteğin bir parçası biçiminde olmuştur.

Gelinen aşamada Kürdistan devrimi, Güney'de ve Kuzey'de emperyalizmin, sömürgeciliğin ve yerel işbirlikçiliğin kolektif ve birleşik saldırısıyla, doğrudan tasfiye planıyla karşı karşıyadır. Dolayısıyla bu noktada devrimin kendi kendini savunması kadar meşru bir tavır düşünülebilir mi?

Ulusal kurtuluş mücadelesinin Güney'deki İkinci 15 Ağustos Atılımı, salt KDP'yle sınırlı bir hareket değil, yukarda vurgulanan uluslararası, bölgesel ve yerel güçlerin birleşik karşı-

devrim planlarını boşa çıkarmayı, halkımızın kaderini tayin etme hakkı önündeki engelleri temizlemeyi hedefliyor. İkinci 15 Ağustos'u salt “iki Kürt grubu arasındaki bir çatışma” olarak değerlendirmek, devrimin yüz yüze bulunduğu uluslararası ve bölgesel tasfiye planını gözardı etmekten başka bir anlama gelmiyor.

Savaş ağalığı ve uluslararası ihanet

1991'den bu yana KDP ve YNK Güney Kürdistan'da ne yaptılar? İkinci 15 Ağustos Atılımını daha doğru ve eksiksiz kavramak bakımından bu gereklidir.

Başta KDP olmak üzere bu güçler uluslaşma, ulusal birlik halkın devrimci-demokratik iktidarı, bağımsız ve onurlu bir dış politika izleme konularında olumlu ve yapıcı bir rol oynayabildiler mi? Pratikte bu konularda ciddi ve elle tutulur bir adım attılar mı?

Bu sorulara olumlu yanıtlar vermek olanaksızdır. Güneyli güçler, KDP ve YNK, sınıfsal-toplumsal yapılarıyla, politik çizgileri ve gelenekleriyle uluslaşmanın, ulusal birliğin, halk iktidarının önünde en ciddi engeli oluşturuyorlar. Aşiretçiliği, dar aileciliği kurumlaştıran, bunu savaş ağalığı düzeyine çıkaran bir parti, uluslaşmayı değil, ulusal parçalanmayı geliştirir ve derinleştirir. Ulusal birliği değil, kısır çapul savaşları ile var olan parçalanmışlığı daha da kemikleştirir. Bu güçlerin halk iktidarı gibi bir dertlerinin olmadığını biliyoruz. İşbirlikçiliği, yabancı güçlere dayanmayı bir varlık koşulu ve siyaset tarzı sayan bir partinin onurlu ve bağımsız bir dış ilişkiler ve dış politika yürütmesi olanaklı mı?

Dolayısıylas Güneyli güçlerin son dört yıllık pratikleri ve bugün geldikleri nokta şaşırtıcı değildir. Bir yıla yakın bir süredir aralarında yaşanan çapul ve nüfuz savaşı, onların yaşadıkları çürümenin en dip noktasını oluşturuyor.

1991'de anılan iki parti, yüzlerini halka dönmek, halkın devrimci ve yaratıcı yeteneklerine, enerjisine dayanmak yerine var olan işbirlikçi konumlarını geliştirdiler, kapsamını genişlettiler. Güney'in geleceğini ve kaderini bütünüyle sömürgeci ve emperyalist güçlerin insafına bıraktılar. Dahası kendilerini “Türkiye'nin güvenlik endişelerine” endekslediler. Üç-beş dolar karşılığında gönüllü PKK karşıtlığı yaptılar, bunu bir siyaset tarzı haline getirdiler.

Halka bir şey verdiler mi? Halkın en temel ekonomik, toplumsal, sağlık, barınma, eğitim vb. sorunlarına asgari bir çözüm getirdiler mi? Hayır, onların bu tür sorunları yoktur. Gümrük ve ticaretle elde edilen gelirleri ceplerine attılar. Uluslararası yardımları yine aynı biçimde kullandılar. Bu, giderek savaş ağalığı düzenine dönüştü. Dolayısıyla savaş ağalığı, çapul savaşının en önemli nedeni haline geliyordu.

Uluslaşma, ulusal birlik, bunun için dil, kültür, eğitim gibi önemli alanlarda ciddi bir adım atmadılar atamazlardı. Buna toplumsal ve siyasal konumları elvermiyordu. Aşiretçilik, savaş ağalığı, bölgecilik, feodal parçalanmışlık bu dönemde daha da derinleşti. Bu, son çatışmalarla daha da kemikleşti ve kördüğüm haline geldi.

Halkın yaşadığı yoksullluk, çürüme, yozlaşma, umutsuzluk ve hayal kırıklığı kaydedilmesi gereken, diğer olgular oluyor.

KDP ve YNK çatışması, Güney'i her yabancı müdahaleye ve senaryoya açık hale getirdi. Ayrıca dünya kamuoyunda, bu çatışma, Kürtlerin kendi kendilerini yönetemeyeceği yönündeki sömürgeci propangandalara güç verdi. Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını gölgeledi.

Bu kadar halktan uzaklaşan, halk ve ulus karşıtlığını yaşayan aşiretçi-feoldal ve savaş ağası güçlerin, KDP ve YNK'nin yabancı güçlere daha da yaklaşacağı işbirlikçiliği derinleştireceği kesindir. Başka bir çareleri yok. Çünkü çapul ve savaş ağalığı düzenlerini sürdürmenin başka bir yolu bulunmuyor.

Elbette bu işbirlikçiliğin halka ve devrime yönelik yüzünü çok iyi görmek gerekiyor. Halkın sırtında bir ur'a dönüşen, işbirlikçiliği ve ihaneti bir yaşam nedeni, bir yaşam tarzı haline getiren KDP'nin, devrim, ulusal kurtuluş ve ulusal birlik karşısında gözükara bir saldırganlık içinde olacağı açıktır. Özel savaşın ve emperyalizmin karşı-devrimci tasfiye planlarının yerel figüranı olmaları da bu nedenle oldukça anlaşılırdır.

KDP ve YNK yüzünü yabancı güçlere dönmelerine, işbirlikçilik ve ihaneti bir yaşam tarzı haline getirmelerine rağmen, devrimci-yurtsever güçler, ulusal birlik, yurtseverlik ve ittifak anlayışını dayatmışlardır. Halkın ve ulusun vazgeçilmez çıkarlarını esas alan bir politikaya çekmek için bu güçleri sonuna kadar zorlamışlardır. Fakat bütün olumlu girişim ve çağrıların, her fırsatta boşa çıkarıldığını biliyoruz. Onlar için esas olan ulusal çıkarlar değil, ailesel çıkarlardır. Bunun için TC'nin ve diğer yabancı güçlerin politikalarına göre kendilerini ayarlamayı dönülmez bir siyaset tarzı haline getirmişlerdir. Koruculuk, paralı askerlik gibi uğursuz bir rolü üstlenmekten hiçbir zaman çekinmemişlerdir.

Atılımı, bütün maskeleri düşürdü, sahtelikleri ve iki yüzlülükleri deşifre etti. Böylece halkımız, gerçek dostlarını ve düşmanlarını bir kez daha görme fırsatını yakalamış oldu.

Güney'in geleceğinden söz ediyoruz. Güney'in geleceği ne olacak? Halkın beklentileri, kaygıları ve umutları nelerdir? Geçmişte yaşanan trajedilerin silinmez anıları ve bunların çağrıştırdıkları...

Bugün bütün geleceklerin ve kaderlerini yabancı güçlerin politikalarına bağlamış KDP ve YNK'nin Güney'in geleceği hakkında halka somut bir tasarı sunabilirler mi? Bu konuda ne kadar inandırıcı olabilirler? Yabancı stratejilere bel bağlamanın faturası, trajik yenilgiler, katliamlar ve onulmaz acılar olmuştur. Yeni Halepçelerin olmayacağını kim garanti edebilir? 1991'de olduğu gibi milyonların yerinden yurdundan edilip sömürge sınırlara yığılmayacağının güvencesini kim verebilir? KDP ve YNK halka güvenli bir gelecek vaad edebilir mi? Etseler bile, bunu neye, hangi güce ve politikaya dayandırabilirler?

KDP, TC'ye güveniyor. Geleceğini bu işbirlikçilik üzerine kurmuş. Peki, Türkiye Güney için ne öngürüyor? Onurlu ve güvenceli bir yaşam mı? Klasik sömürgeciliği yeniden oturtmayı hedefleyen bir devlete kendi kaderini teslim etmek, gaflet ve ihanetten öte bir şeydir.

Ya ABD? Kürt halkını çok mu düşünüyor? Ortadoğu politikalarına bütünüyle uyumlu, onun beklentilerine yanıt veren bir Irak yönetimi oluşturuduğunda KDP ve Barzanileri yeniden kağıt mendil gibi buruşturup çöp sepetine atmayacaklarının garantisini kim verebilir?

Belki de ABD, bölge politikasının bir gereği olarak Güneyli güçlere kimi kırıntılar bahşedebilir. Ancak onların politikalarında güvenlikli bir Kürdistan düşünmek, hayalden de öte aymazlıktır, tarihten ders almamaktır, emperyalizm gerçeğinden hiçbir şey anlamamak bönlüğüdür.

Bütün bu gerçekler neyi gösteriyor? İşbirlikçi politikaların geleceği yoktur. Yeni trajediler ve Halepçeler yaşanmak istenmiyorsa, işbirlikçiliği dağıtmak, etkisiz hale getirmek bir zorunluluk oluyor. Kaldı ki, işbirlikçilik, Kürt halkının özgürlük ve kaderini tayin mücadelesi karşısında uluslararası bir ihanet içindedir. Özgürleşme ve geleceğini kendi eline alma fırsatlarını en yetkin bir şekilde kullanmak için emperyalist ve sömürgeci karşı-

“Güney'deki İkinci 15 Ağustos Atılımı, salt KDP'yle sınırlı bir hareket değil, uluslararası, bölgesel ve yerel güçlerin birleşik karşı-devrim planlarını boşa çıkarmayı, halkımızın kaderini tayin etme hakkı önündeki engelleri temizlemeyi hedefliyor.”

Güneyli güçler, halka olumlu bir şey vermedikleri, ulusal dava için hiçbir şey yapmadıkları gibi, yapıları ve izledikleri siyasetlerle ulusal devrimin önünde aşılması gereken hedefler haline gelmişlerdir. Devrim ve vatan düşmanlarıyla her türlü karşı-devrim planında birleşerek onların paralı askerleri rolünü oynuyorlar.

Tabii bu, safların ve konumların netleşmesi demek oluyor. Yurtseverlik ve ulusal kurtuluşçuluk mu, uluslararası karşı-devrimci blokun içinde ihanetçilik mi? Saflaşma bu eksendedir. Yoksa sorunu başka türlü koymak, “kardeş kavgası” biçiminde yansıtmak gerçeklerle alay etmek, halkın temel çıkarlarına sırt dönmek anlamına geliyor. İkinci 15 Ağustos devrim çabalarında yer alan, onların iradesini konuşturan işbirlikçi-ihanete tavır almak bir zorunluluktur; olmazsa olmaz türünde bir zorunluluk.

Bütün bu anlatılanlar, İkinci 15 Ağustos Atılımı'nın anlamını, önemini ve kaçınılmazlığını daha iyi kavramak içindir. Fakat yeterli değil; biraz daha ilerletmemiz gerekiyor.

Güney’de devrimci demokratik halk iktidarı

PKK Güney'deki gelişmeleri hiçbir zaman ilgisiz ve kayıtsız bir tutumla izlemedi. Tersine bütün Kürdistan halkının ve devriminin çıkarlarına, bağımsızık ve özgürlük mücadelesinin gelişmesini esas alan

bir ilgi gösterdi. Bu anlayış temelinde ta 1980'lerin başından beri Güney'de, Behdinan'da üslendi ve buradan devrimci gelişmelere güç vermeye çaba gösterdi. Bu alanı hem Kuzey için bir "cephe gerisi" gibi değerlendirdi, hem de buradan Güney'deki gelişmeleri halkın yararına etkilemeye çalıştı. Güney'in bu tarzda değerlendirilmesi, ulusal kurtuluş mücadelesine önemli bir katkı sunduğunu, sömürgecilerin ve yerel gericiliğin kuşatma ve tecrit çemberinin kırılmasında hatırı sayılır bir rol oynadığını vurgulamamız gerekiyor.

Körfez Savaş'ından sonra Güney'in stratejik önemi daha da arttı. Bir kez Kuzey ile Güney'in fiili birleşmesi gerçekleşti. Botan-Behdinan devrim hattının ulusal kurtuluş mücadelesindeki merkezi yeri ve rolü daha belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Güney'in rolü, "cephe gerisi"nden öteye geçmişti. Çoğu kez, TC'nin işgal ve bastırma harekatları döneminde Güney, savaş cephesi oluyordu. Özel savaş, PKK'yi stratejik olarak ezme planını Güney'den başlayarak yürürlüğe sokuyordu. Dolayısıyla Güney'i her defasında savaşın en yoğun yaşandığı bir alan düzeyine çıkıyordu.

Bütün bunlar, devrimin giderek birleşik bir nitelik kazandığını, dolayısıyla konumlanma, strateji ve taktiklerin, savaş harekatlarının bu gerçeği esas alması gerektiğini ortaya koyuyor.

Bugün, uluslararası, bölgesel ve yerel siyaset ve diplomasinin odaklarından biri yine Güney'dir. Dublin zirveleri, Güney'e yeni bir biçim verme, Güney'in kaderini çizme işlevini görüyor.

İşte gelinen bu noktada ne yapılmalıydı? Yıllardır mücadele ile yaratılan değerler, kazanımlar ve en önemlisi bütün Kürt halkı için ortaya çıkan tarihsel kurtuluş fırsatlarının yok edilmesine gözmü yumulmalıydı? Devrimin Güney ayağının koparılmasına, Güney'in bir karşı-devrim üssü haline getirilmesine, devrimin ve gerilla güçlerinin dört bir yandan kuşatılmasına izin mi verilmeliydi?

Dublin sürecinde somutlaşan gelişmeler, Kürdistan devriminin önüne çok net ve ikirciksiz bir şekilde iki seçenek koymuştu: Ya emperyalist, sömürgeci ve hain aşiretçi-feoldal güçlerin karşı-devrimci planlarına seyirci kalmak ya da dayatılan tüm karşı-devrimci planlara karşı Güney'de devrimci seçeneği geliştirmek. Bunun ortayolu yok.

Bu kritik dönemde kararsızlık, kayıtsızık veya sıradan bir tavır, devrimin boğulmasına, tüm devrimci olanak ve değerlerin hayava uçmasına yol açacaktı. Bu, çok açık! Ulusal kurtuluş devriminin ağır bir yenilgi sürecine veya siyasal-askeri bir intihara kesin niyeti olmadığına göre geriye tek bir seçenek kalıyordu: Güney'e devrimi ve halkın devrimci-demokratik iktidarlaşmasını dayatmak ve böylece Botan-Behdinan devrim hattını derinleştirip sağlama almak.

PKK Genel BaşkanıAbdullah ÖCALAN yoldaş, İkinci Ağustos Atılımı'nın hedefini çok net bir şekilde ortaya koyuyor; "***Esas hedef olarak Güney'deki çürümeye son verip devrimci-demokratik bir federasyonun hayata geçirilmesinde tarihi bir rol oynayacaktır***" diyor.

Kuşkusuz sorun, sadece Güney'i ilgilendiren bir sorun değildir. Sorun, Kuzey-Güney devrimi seçeneğini, Botan-Behdinan devrim hattını yaşamsal düzeyde ilgilendiren bir sorundur. İkinci 15 Ağustos Atılımı, örülmek istenen uluslararası bir karşı-devrim komplosuna karşı geliştirilen devrimci bir önlem olduğu kadar, tüm parçalardaki yurtsever güçleri birleştirme, Ulusal Kongre'nin önünü açma atılımıdır da. Çünkü ulusal birlik, dayanışma ve Ulusal Kongre çalışmalarının önündeki en büyük engel, başta KDP olmak üzere işbirlikçi güçler ve onların dayandığı sistem ve devletlerdir. Güney'de devrimci atılımın başarısı, Ulusal Kongre'ye giden yolu açacak, yabancı müdahelelerin "böl-parçala-yok et!" politikalarının önüne yüksek bir barikat dikecektir.

26 Ağustos'ta başlayan ve genişleyerek süren devrimci atılımı, kimileri, mevcut dış müdahalelerden ve girişimlerden soyut "Kürtler arası bir iç savaş", "Brakuji-kardeş kavgası", "iki parti arasında bir çatışma" olarak değerlendiriyor. Bu değerlendirmeler, olayın sadece görünen kısmını anlatıyor, iç yüzünü ve derin boyutlarını değil. Bu tür değerlendirmelerin sığ, dar ve yaşanan devrimci gelişmelerin anlamını ve kapsamını çarpıtan değerlendirmeler olduğunu vurgulamak durumundayız.

> ***"KDP'ye açılan savaş, onun şahsında Güney'de tezgahlanmak istenen karşı-devrimci senoryalara, özel savaşın koruculaştırma politikalarına, Botan-Behdinan devrim hattını boğma planlarına karşı geliştirilen devrimci savaştır. Yüksek sesle vurgulamalıyız ki, bu, anti-empeyalist, anti-sömürgeci ve anti-feodal devrimin kendisidir."***

İkinci 15 Ağustos Atılımı ve enternasyonalizm

KDP'ye açılan savaş, onun şahsında Güney'de tezgahlanmak istenen karşı-devrimci senoryalara, özel savaşın koruculaştırma politikalarına, Botan-Behdinan devrim hattını boğma planlarına karşı geliştirilen devrimci savaştır. Yüksek sesle vurgulamalıyız ki, bu, anti-empeyalist, anti-sömürgeci ve anti-feodal devrimin kendisidir.

TC'nin şu anda birçok yönüyle Güney'de, KDP'nin yanında savaşın içinde olmadığını kim iddia edebilir? Günlük geliştirilen hava saldırıları, karada geliştirilen operasyonlar ve KDP'ye verilen, silah, cephane, lojistik ve komuta desteği hiç kimse için sır değildir. Kaldı ki KDP'nin kendisi, özel savaşın paralı askerliğini oynamıyor mu?

O halde, geliştirilen devrimci atılım, KDP ile sınırlandırmak, Kürtler arası bir savaşa indirgemek çok yanlış bir değerlendirmedir. Güney'de yürütülen savaş, özünde TC'nin Güney'deki planlarına, uzantılarına ve Güney'de çevreleme stratejilerine karşı geliştirilen bir savaştır. Dolayısıyla bu atılımı, TC'ye en az Kuzey'de vurulan darbelerden daha sarsıcı darbeler vuracak, ciddi askeri ve siyasal sonuçlara yol açacaktır. "***Belki bu Atılım, Birinci 15 Ağustos Atılımından daha farla TC'yi zora sokacaktır***" değerlendirmesinin altı bir kez daha çizilmelidir.

Bu atılım, özel savaşı bir çıkmazla, bir ikilemle karşı karşıya bırakmıştır. Güney'e kalıcı işgal harekatı düzenlense, bunun siyasal faturası kadar, askeri faturası da çok ağır olacak. Mart 1995'te gerçekleştirilen "Çelik Harekatı"nın fiyaskosu ortadadır. Uluslararası alanda büyük bir tepkiyle karşılaştılar. Gerilla direnişi ve saldırıları karşısında çok ağır kayıplar verdiler. Daha önemlisi, Güney'i işgal edecek bir TC, gücünü parçalamış ve dağıtmış olacağı gibi halkımızın tümünü de karşısına almış olacaktır. Güney'in TC tarafından işgali, aynı zamanda Kuzey-Güney devriminin birleşmesinin doruklanmasını getirecektir. Bütün bu siyasal, askeri ve diplomatik gelişmeler karşısında TC'nin dayanma gücü ne kadar olabilir? İşgal biçimindeki bir müdahalenin faturası çok ağır olacaktır. Hatta ağır bir stratejik yenilgi olacaktır. Bir dizi altüst oluşlara yol açabilecek bir stratejik yenilgiden söz ediyoruz.

Çıkmazın öteki boyutu da şu: Güney'e işgal biçiminde müdahale edilmediğinde ise devrimci atılımın KDP'yi daha rahat etkisiz hale getireceği kesindir. Güney'de halkın devrimci iktidarının gelişmesi ve güç kazanmasının, TC için kabus anlamına geldiğini biliyoruz. Dolayısıyla işgal etse bir türlü, etmese bir türlü ikilemiyle yüz yüze gelen TC'nin işi oldukça zor. Hava operasyonları, sınırlı kara harekatları, komuta düzeyinde verilen destek silah, cephane ve lojistik destek ile siyasal girişimlerle yapılan katkılar, şu anda özel savaşın Güney'e müdahalesinin somut biçimlerini anlatıyor. Öyle olmakla birlikte kapsamlı Güney işgal hateketi de her an gündeme gelebilir.

Bütün bu anlatılanlardan çıkan sonuç şudur: Güney'e dayatılan devrimci atılım, özünde özel sömürge savaşına karşı bir savaştır! "Brakuji" tanımı, gerçeği saptırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Hepsi bu kadar değil, başka boyutları daha var. Dublin zirvesinin özünü ve hedefini açtık. Burada devrimin uluslararası bir karş-devrim senaryosuyla yüz yüze olduğu açık. KDP ve YNK bu plan içinde emperyalizmin yerel figüranlarıdır. Dolayısıyla KDP şahsında vurulan, darbelenen, aslında ABD emperyalizmidir, onun Kürdistan ve Ortadoğu politikasıdır.

Bu anlamda Güney'deki devrimci atılımın enternasyonalist boyutu açıkça görülüyor. Ortadoğu'da "istikrar ve düzenin" darbelenmesiyle, halk devrimlerinin önü açılıyor. Olaylar ve gelişmeler, çatışan politikalar bağlamında değerlendirildiğinde anlaşılabilir. Bunun için de güçlerin, tarafların kısa ve uzun vadeli politiklarını bilmek, bu konuda kafa yormak gerekiyor. Bu konuda en işe yaramaz değerlendirmelere yol açanlar ise, kafadaki klişeler, şablonlar ve önyargılardır.

Son olarak dillendirilen bir "eleştiriye" daha dokunmak istiyoruz. Kimileri, PKK'nin devrimci atılımını, "-Güney'in içişlerinde müdahale" olarak değerlendiriyor. Bu, çok yanlış. Tarihi açıdan yanlış. Kürdistan'ın parçalanmışlığını meşrulaştıran bir anlayış. Ulusal açıdan da yanlış. Kürtler kendi ülkelerine sahip çıkıyorlar, kaderleri hakkında söz sahibi olmaya çalışıyorlar. Bundan daha doğal ne olabilir? Kaldı ki Güney'de Kürtlerden çok yabancı güçler at koşuturuyor, cirit atıyorlar. Dahası ABD ve diğerleri bu alanda yakaladığı avatajları sonuna kadar kullanma kararındadırlar. Çekiç Güç, Dublin süreci ve TC'nin günlük operasyonları; yoksa bunlar, "yabancı müdahale" olarak görülmüyor mu? Samimi ve dürüst olmak gerekiyor. Şu anda en başta devrimci mücadele ile aşılan, ortadan kaldırılan sömürge sınırlarını ve onların geçerliliğini savunmak kimin işidir, kimin görevidir? Halktan devrimden ve ulusal kurtuluştan yana olan herkes görüyor ve kabul ediyor ki, PKK ve ARGK gerillaları, kendi öz, binlerce yıldır kendilerine ait olan toprakları üzerinde, Kürt halklının kaderini belirleme mücadelesini veriyorlar. Bunu, "iç işlere müdahale" olarak değerlendirmek, abesle iştigal etmek değilse nedir?

Güney atılımının uluslararası etkileri

Kuzey-Güney devrimi, yeni bir aşamaya girdi. Devrimin, coğrafik, toplumsal ve siyasal cephesi genişledi. Ulusal ve uluslararası boyutları büyüdü. Devrimin sarsıcı etkileri daha da derinleşme eğilimindedir.

Güney Kürdistan'daki devrimci atılım, Güney'deki işbirlikçilik ve ihanetle sınırlı kalmadı. Bölgesel dengeleri sarstı. Türkiye ile İran ve Türkiye ve Suriye arasındaki çelişkiler yeni boyutlar kazandı. Bu, "üçlü zirve"de açıkça ortaya çıktı. İran ve Suriye, Dublin zirvesine yönelik rahatsızlıklarını gizlemediler. Dolayısıyla Tahran "üçlü zirvesi" laftan öte bir şey üretemedi. Aynı ülkeler, ABD'nin bu müdahalesine taraftar olmadıklarını belirterek, var olan çelişkiye bir kez daha işaret ettiler.

Güney'deki devrimci atılım, Dublin zirvesine taş koydu. İkinci Dublin zirvesi başarısızlıkla sonuçlandı. Bunda devrimci atılımın rolü çok önemli boyutlardadır. Kaldı ki, kimi anlaşmalara varıdıysalar bile bunların pratik değeri fazla olmayacaktır. Güney'deki dengeler epey değişti. Artık Güney'in siyasetinde ve geleceğinde devrimci demokratik cephe de var. Bu olgu hesaba katılmadan atılacak adımların gerçekleşme şansı yoktur.

Güney'in biçimlenmesinde halkçı, ulusal kurtuluşuçu çözüm devreye girmiştir. Güney halkının ufku biraz daha aydınlık ve umut doludur. Dolayısıyla halkn devrim seçeneğinin etrafında hızla birleşeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Güney'le, Güney halkıyla birleşen birleşik devrim, bugün, zafere daha yakındır.

Devrimci atılımın bölgesel ve uluslararası etkileri, önümüzdeki süreçte daha belirgin artaya çıkacaktır.

Bu devrimci atılımın Kuzey'de ve Güney'de yeni bir saflaşmaya yol açacağı açıktır. Bir yandan devrimci yurtsever çizgi ekseninde yaşanan saflaşma; karşıt yanda ise işbirlikçi ihanet ekseninde oluşan saflaşma. Bir de bu iki çizgi arasında "ortayolcu" diyebileceğimiz bir kesim vardır ki, bunlar, işbirlikçiliğe yatkın reformist çevrelerdir. Bu "tarafsız" tavırlarıyla, özel savaşa, emperyalist senaryolara ve işbirlikçiliğe hizmet ediyorlar. Yaptıkları açıklamalarla özünde Dublin sürecini olumlu karışılıyorlar ve destekliyorlar. Bu, aslında, hangi tarafa meyili olduklarını gösteriyor.

> ***"KDP ve YNK bu plan içinde emperyalizmin yerel figüranlarıdır. Dolayısıyla KDP şahsında vurulan, darbelenen, aslında ABD emperyalizmidir, onun Kürdistan ve Ortadoğu politikasıdır."***

İkinci 15 Ağustos Atılımı ve reformistler

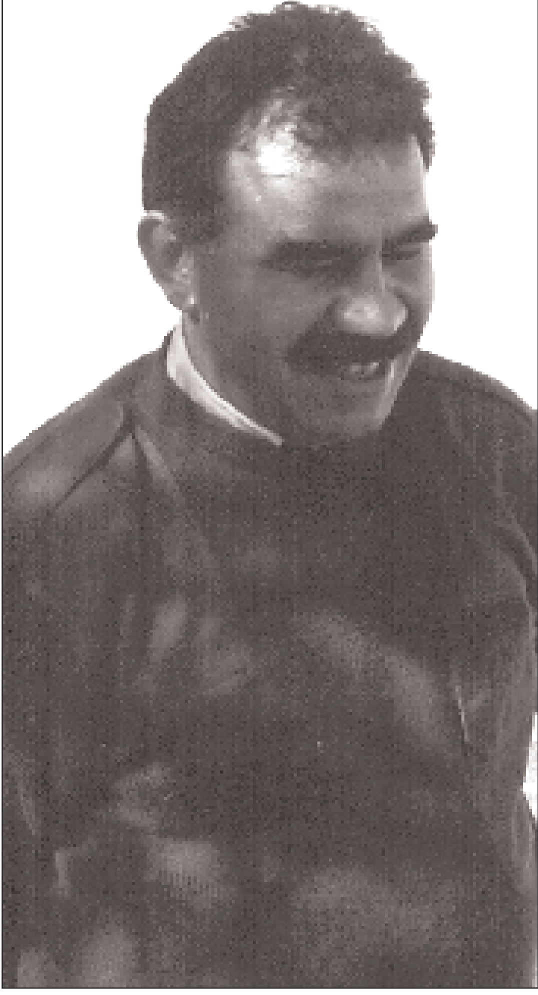
Özellikle reformist çevreler ve "radikal" geçinen "anti-emperyalist" gruplar, emperyalizmi "kadiri mutlak" bir güç olarak değerlendiriyorlar. Emperyalizmin isteği ve iradesi dışında bir sineğin dahi vızıldamayacağını düşünürler. Bu anlayışın kölece bir teslimiyet ve kadercilik olduğunu hemen belirtmemiz gerekiyor. Hayır, empeyalizm, onun başı ABD, hiç de kadiri mutlak değildir. Bütün yaşamı ve gelişmeleri denetlemesi, tekeline alması mümkün değildir. ABD şu anda dünyanın lideri ve jandarmasıdır. Ancak bu olgu, onun iradesi dışında hayat alanı yoktur sonucunu doğurmaz. Nitekim canlı hayatın kendisi de bunu doğruluyor. Hiç uzağa gitmeye gerek yok. PKK ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, ABD'nin, emperyalizmin, uluslararası düzenin kadiri mutlak olmadığını, onlara rağmen ve onlara karşı yaşamın ve özgürce gelişme şansının olabildiğini ikircikisize kanıtlıyor. Ama bir koşulla, yeter ki özgür yaşamaya ve özgürlük mücadelesine azmedilmesin, cesaret edilsin. PKK kimseden icazet almıyor. Bugüne kadar hangi başarıyı kazandıysa bunu kendi özgücü, bağımsız çizgisi ve özgür iradesiyle gerçekleştirdi. Gelinen noktada başarısız olduğunu kimse iddia edemez. Cesetten bir canlı diriltmek; bölgesel ve uluslararası dengeleri zorlayan, sarsan ve bugün iktidarlaşmayı adım adım yaşayan bir hareketi yaratmak az bir şey değildir. Bütün bunlar, ABD ve "yeni dünya düzeni"ne rağmen başarıldı.

Özgürleşmek ve bağımsız bir ülkede onurlu bir yaşam kurmak mümkündür. Bugüne kadar sağlanan başarılar bunu fazlasıyla doğruluyor. Şimdiye dek başarılanları, bundan sonraki başarıların da teminatıdır. Başarının temelinde ne var? Açık ki doğru ve denenmiş bir önderlik altında, bağımsız çizgi ve özgüç temelinde birleşen ve savaşmaya cesaret eden bir halkın önünde hiçbir güç ve engel duramaz. Bu, dünya devrim pratiklerinde doğrulandığı gibi, 20 yılı aşan devrimimiz tarafından da doğrulanmıştır.

O halde Güney'e yayılan devrimci seçeneğin başarılmasında kuşku duyulmamalıdır. Onlarca yıldır, halkımızın başına bela olan, sayısız yenilgi ve trajik acı yaşatan geleneksel-gerici çizgilerin, işbirlikçi hareketlerin yenilgisinden kuşku duymamak gerkiyor. ABD'lerin, sömürgeci rejimlerin onları kurtarması mümkün değildir.

Hayat, devrimi korumak ve zafere taşımak mı, yoksa kuşatılıp imha olmak mı ikilemini dayatmıştır. Bu yaşamsal ikilem karşısında ne yapılmalıydı? Hiç kuşkusuz, kuşatma ve imha karşısında yapılması gerekenler yapılmıştır. Devrimci yurtseverlere, yüreği ülkesi için çarpan namuslu insanlara düşen görev, bu devrimci tutumu selamlamaktır.

İkinci 15 Ağustos Atılımı ile güvence altına alınmak istenen sadece bugün değil, esas olarak Kürdün özgür geleceğidir. Bütün yüreğimizle selamladığımız İkinci 15 Ağustos Atılımı'na böyle yaklaşmak gerekiyor.

ULUSAL KONGRE'DEN KAÇMAK ULUSA İHANETTİR

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

“Kürdistan'da ulusal birlik ve ulusal alanda bir çalışma yürütülmek isteniyorsa bu, ancak ulusallığa gelmekle mümkündür. Dikkat edilirse burada bir pazarlık meselesi yok. Tam tersine herkesin dağınıklıktan, parçalanmışlıktan dolayı işlevsiz olan durumlarına son vermek oluyor. ”

Baştarafı 1. sayfada

toplayacak bir cephesel gelişme istenilen biçimiyle tam organize edilemedi. İdeolojik-politik ve kişisel dağılmalar fazla oldu. Buna bir de parçalar sorununu eklediğimizde, var olan parçalanmışlık ve dağılmışlık daha da derinleşti. Yine sömürgeci ve uluslararası güçlerin körüklediği parçalanmalar bu durumu daha katmerleştirdi. Parçalanma sonuna kadar gelişmiş, birlik ise çok az gelişmiştir. Dolayısıyla birlik için yapılacak her çalışma değerlidir.

En küçük birliklerden tutalım en kapsamlı birliklere kadar hepsine anlam veriyoruz. Örgütler arası, ideolojik-politik birlikler, eylemsel birlikler, hepsi önemlidir ve ulus için gereklidir. Ulusal Kongre tüm bunların en üst iradesi, birleşmesi gereken bir en üst platform düzeyi oluyor.

Kürdistan'da dağınıklık ileri boyutlara varmıştır. Aşırı parçalanmışlık sürekli güç zaafına ve kayba yol açıyor. Birlik oluşmadığı için de parçalanmışlık had safhaya ulaşmıştır. Ayrışmaların, parçalanmaların bu kadar derinleştiği bir dönemde güç toparlamak için, hemen her kişi, grup ve örgüt için genel bir toparlanmaya ihtiyaç vardır. Bu tezi önemle vurguluyorum. Bunu herkes anlamak zorundadır.

“Ulusal davalarda yalnız tartışma ve ikna yöntemi değil, bazen de zor olayı devreye girmek zorundadır. Tüm önemli ulusal davalarda ustalar der ki: Şiddet hem içteki düşmana hem dıştaki düşmana karşı uygulanmak zorunda. Ulusal Parlamento, Ulusal Kongre, Ulusal Cephe isteyenler bunun önündeki engellere karşı zoru görmezden gelemezler.”

“Ulusal Kongre, 'ülke adına, halk adına bir şeyler yapıyorum' diyen herkese güç verir.”

Ayrışma ve parçalanma aşırı derecede herkese en önemlisi de ulusa güç kaybettiriyor. En kapsamlı bir birlik ise ideolojik farklılıkları, politik yaklaşımları, yine hacimleri ve güçleri ne olursa olsun her kişiye, kuruluşa, partiye ve ulusa güç veriyor. Daha da somut ele aldığımızda Ulusal Kongre, “ülke adına, halk adına bir şeyler yapıyorum” diyen herkese güç verir. Bu doğru ve gerçektir. Kimsenin ulusal birlikten kaçmaması gerekiyor. Kaçış, ya ulusallıkla bağlantısı olmayan, ya bir düşman gücün, ya apolitik ya da bireysel çıkarlar içinde kalmakta ısrarlı olan bir yaklaşımın sonucudur. Yani hiçbir şeyden anlamamaktır. Olsa olsa bir demagogtur. Ya politikadan anlamıyor, ya dış güçlerin ucuz demagojisini yapıyor, ya da bu ülkeyi bölüp parçalamakla uğraşanların bir maşasıdır. Dolayısıyla bunların Ulusal Kongre içinde yeri olamaz. Büyümek, politika yapmak, savaş vermek, diplomasi yapmak isteyenlerin hepsi Ulusal Kongre çatısı altında birleşmelidir. Bu genel birlik adı altında hepsinin çerçeveleri dahilinde yapacakları işler vardır.

Birçok kişi, örgüt sürekli “herkes sizin gibi savaş veremez” diyor. Doğrudur, bu savaşı ancak biz veririz. Zor koşulların, büyük zorlukların savaşını bizden başka kimse veremez. Zaten bütün bir ulusu savaşa sürmek de mümkün değildir. Savaş politikanın belli bir kısmını ifade eder.

Savaşın dışında iş yapmak isteyenler nasıl iş yapacaklar? Bir ulusal anayasa, bir ulusal siyaset, bir ulusal örgütlenme olmadan işbirliği nasıl gerçekleşecek? Bunlar önümüzde ciddi olarak duran ve cevaplanması gereken sorulardır. Kürdistan uğruna faaliyette bulunmak için siyaset ve onun örgütlenmesi vazgeçilmez bir durumdur. Şimdi Kürdistan'daki sorunları göz önüne getirdiğimizde bir cepheden daha ileri ve daha geniş bir platform olarak Ulusal Kongre önemli bir işlev görebilir.

Dikkat edilirse burada kimse birbirini ideolojik-politik olarak veya geçmişte yaptığı olumsuzluklardan yargılamıyor. Herkesin yaptığı yanına kalsın. Gücü neyse, bir kişi bile olabilir, geçmişte en zıt görüş ve ideoloji bile olabilir. Bir Ulusal Kongre'nin önünde engel olarak bunlar görülemez. Bu sorunlar ulusal birlik sorunu yanında küçük sorunlar olarak kalır. Eğer Kürdistan'da ulusal birlik ve ulusal alanda bir çalışma yürütülmek isteniyorsa bu, ancak ulusallığa gelmekle mümkündür. Dikkat edilirse burada bir pazarlık meselesi yok. Tam tersine herkesin dağınıklıktan, parçalanmışlıktan dolayı işlevsiz olan durumlarına son vermek oluyor. “Ben kongreye katılırım da orada iktidar savaşını iyi yürütürüm.” Doğru. İktidar savaşını genelde hepimizin ortak bir düşmanına karşı veriyoruz. Eğer iktidar savaşı düşmana karşı ise bu anlamda iktidar savaşımı yürütmek doğrudur. Fakat hiç savaşı dikkate almadan bürokrasi oyunlarıyla, demagogların veya burjuvaların siyaset tarzlarıyla iktidar savaşı yürütmek sahtekarlıktır. Hiç çalışmadan, emek harcamadan sırt üstü yatarak iktidar savaşı yürütülemez. Niyeti böyle olanların daha işin başından itibaren böyle yaklaşmamaları gerektiği açıktır. Ne buna imkan vardır, ne de gerek vardır.

Çok büyük bir düşmanımız var. Teketek yumruklarla bu düşman düşürülebilir mi? Düşman tek bir mevziden savaş veriyor ama, sen kırk parçaya bölünmüş ve birbirinden haberin yok. Tek bir stratejiyle, taktikle, böyle dağınık bir orduyla düşmana karşı doğru bir vuruş ve savaş yürütülebilir mi? Yürütülemediği açıkça görülüyor. Bunu gidermek için “birlik” diyoruz. Birlik olmadan doğru savaş verilemez. Örneğin kimisi Avrupa'da bir yumruk sallıyor, kimisi zindanda, kimisi dağda, kimisi ideolojik, kimisi politik, kimisi de çobandır silahla sallıyor. Ama hepsi güçsüzdür, birlikten yoksundur. Genel ulusal birlik, hemen hepsini kademeli bir biçimde mevziye yatırıp, merkezi bir strateji ve taktiğe göre düşmana karşı savaştırmak şeklinde olmalıdır. Artık bugünden sonra bunu anlamamak dürüstlükle, yurtseverlikle bağdaşmaz. Ulusal güçlerin kişilikleri böyle savaşmak zorundadır. Kavram ve neyin tartışılıp tartışılmayacağı çok açıktır. Düşmana göre böyle mevziye yatma, birliğe gelmemek tartışılmaz. Tartışan varsa hesabı da sorulur. Birliğe gelip gelmemek tartışılacak bir konu değildir. Bunu tartışanın ilk önce kendini düzeltmesi gerektiği açıktır. Birlik kavramı tartışmasız kabul edilmelidir. “Bana göre, sana göre” birlik olmaz, hepimize göre bir birlik olmak zorundadır.

Çok açık bir biçimde söylüyorum; amansız bana saldıranlara dahi bu birlikte yer vardır. Birliğin genel yasaları kabul edilsin. Ulusal birliğin yasaları, mevzilenmesi vardır. Bunun gerekleri yerine getirilsin bize istediklerini söyleyebilirler. Hatta bize karşı savaşını da yürütebilir; yeter ki ulusal birliğe gelinsin.

Şimdi bu kavramlar anlaşıldığında objektif gerçekler reddedilemez bir biçimde birliği dayatıyor ve birliğin doğru biçiminin bu olacağını gösteriyor. Hem çok gerekli, hem de biçimi böyle geniş bir kongre platformu olmalıdır. Herkesin söz söylediği, gücüne göre doğru iş yaptığı bir yer olmalıdır. İç çelişkiler bitmiyor ama mücadeleye zarar vermeyecek bir biçimde herkesin birliğin genel işleyiş esaslarına bağlı kalması gerektiğini söyleyen bir platform olmalıdır. Eğer bu kavramlar doğruysa o zaman geriye birliğin doğru olarak uygulanması kalıyor.

Amaçlar meselesinde ise, siyasi propaganda, genel işleyiş esasları olabilir, bunu herhangi bir kişiler grubu hazırlayabilir. Tekrar söylüyorum, birlik bütün bir ülke, bütün parçalar, bütün örgütler adına ve bütün bu işle uğraşan kişiler adına olacak. Hepsinin ortak amaçları var. Bir kurum olduğu için elbette ki işleyiş esasları da olacaktır. Karar organı, yürütme organı, daha da açarsak askeri, diplomatik, siyasal, ekonomik bölümleri olacak. Yine Kürdistan'ın realitesine göre parçalara ilişkin seksiyonları, hatta hükümetleşme de olacak. Bütün bu konular o kadar kapsamlıdır ki, isteyen yeteneğine göre çalışma yürütebilir, görev alabilir. “Ben savaşırım” diyorsa savaş faaliyetine katılır, “diplomasiden anlıyorum” diyorsa o zaman diplomasi çalışması yürütür, “siyasal faaliyetleri yürütmek istiyorum” diyen halk içinde siyasal faaliyet yürütür. “Yazarım-çizerim” diyen basın-yayında görev alır. “Ekonomiden anlarım” diyen ekonomi bölümü geliştirilir orada çalışır. Kısacası herkese iş vardır. Kürdistan'da en az çalışması olanın bile Ulusal Kongre'de yeri vardır. İçinde filozoftan tutalım dağdaki çobana, en dindarından en dinsizine kadar herkesin yeri vardır. Bütün ulusu yönlendirecek kararlar alınır. Olumsuzluklar varsa anında giderilmeye çalışılır.

Yöntem olarak bu nasıl olacak? Her şeyden önce bir kez daha çağrı yapıyoruz. Bu çağrı herkese ulaştırılmaya çalışılmalıdır. Hepsine ulaşmak hedeflenir. Hemen bir bildiriyi kaleme almak, hatta örgütler arası toplantılar geliştirmek şimdiden mümkündür. Aynı zamanda görüşülmesi gereken kişilerle özgün olarak ilgilenilir ve ikna edilmeleri için çaba harcanır. Daha da somut konuşursak bu iş fazla gecikmemelidir. Gerekçelerimiz boldur ve birlik herkesin acil bir talebidir.

Savaş var, bir de uluslararası fırsatlar var. Uluslararası sistemde içinde herkes, “birleşin, sizi kabul edelim. Birleşin, bu savaşa daha fazla katkımızı sunalım” deniliyor. Her şeyden önce herkes çalışmak istiyor. Ulusun aydınları, ileri düzeydeki insanları birleşmek istiyor. Bütün bunları dikkate aldığımızda müthiş bir birlik ihtiyacı doğuyor. Hiç ertelenmeyecek bir durumdur.

Artık Ulusal Kongre'nin tarihini de belirlemek gerekiyor. Aşağı-yukarı yılın filan ayında bu işin ilanı gerçekleştirilmelidir. İlan tarihi bence belirlenmeli ardından buna göre çağrıları ulaştırmak gerekiyor. Çağrı yaparız kimse “ben

duymadım" diyemez. Çünkü teknik gelişmiştir. Televizyondan tutalım basına kadar çağrı yansıtılır. Eskiden altı ayda yapamayacağımızı şimdi bir haftada yaparız. Zaten yer almak isteyen bu kadar, "acil bir taleptir" diyen kişi, örgüt hemen gelir. Eğer maddi destek sorunsa biz karşılamaya hazırız. Eğer "param yoktu gelemedim" diyorsa, PKK adına biz o fedakarlığı da gösteririz. "Güvenliğimiz olsun" diyorsa elimizden geldiği kadar ona da katkıda bulunuruz.

> "Ulusal Kongre ayağa kalkan, savaşan kesimin toplanacağı bir yerdir. Yine 'her örgütten bir kişi katılmalı' demek eksik bir yaklaşımdır. 'Dağda amansız savaşan gerillayla, Avrupa'da neredeyse tek kişilik bir örgütü olan kişi aynı düzeyde temsil edilmelidir' demek yanlış ve yanılgılı bir yaklaşımdır."

Demek ki ciddi bir engel yok. Ama bazı örgütler ısrarla taş koyuyorlarsa o zaman bu kasıtlı bir engeldir ve üzerlerine gidilerek halledilir. Daha da somut değerlendirirsek: Ulusal Kongre bu yıl toplanmalıdır. Hemen her örgütten, her kurumdan temsilciler ve etkili kişilikler olmalıdır. Kurum derken ulusal işlerle uğraşan kurumlardan bahsediyoruz. Örneğin bu kadar gerilla cephesi var, onların da temsilcisi olmalıdır. Bu kadar diplomasiyle uğraşanlar var; Kürt halkının uyanan yüzbinlere varan yürüyüşü var, onların da temsilcisi olmalı. Yani adaletli bir temsil olmalıdır.

Ulusal Kongre ayağa kalkan, savaşan kesimin toplanacağı bir yerdir. Yine "her örgütten bir kişi katılmalı" demek eksik bir yaklaşımdır. "Dağda amansız savaşan gerillayla, Avrupa'da neredeyse tek kişilik bir örgütü olan kişi aynı düzeyde temsil edilmelidir" demek yanlış ve yanılgılı bir yaklaşımdır.

Temel amaç, ilke esasları, kısacası tüzük esasları da tartışmaya açılabilir. Esas amaçlar zaten var. Ulusal kurtuluş sorununa herkesin ortak bir yaklaşımı var. Sömürgeciliğe karşı ulusal savaşım, ulusal-demokratik haklar, federasyon gibi bazı ana kavramlar dahilinde, herkes bir program dahilinde buluşabilir. Böyle esas ilkelerde görüş birliğine varmak zor değildir. Önemli olan işleyiş ve tüzüktür.

Ayrıca şunları da söylemek mümkündür: Bir genel kongre, bir de onun yürütmesi olacak. Genel kongre altı ayda bir veya yılda bir toplanır. Ama yürütme iki kongre arası bilinen klasik örgüt anlayışıdır. İki kongre arası işleri yetkince götürme olmalıdır. Genel yürütmesi, genel yürütmesinin bölümleri olur. Bunu düzenleyecek bir tüzük de geliştirmek fazla zor değildir. Tüzük örgütsel esasları belirler. Hem üstten alta doğru parçalar halinde, yatay olarak bölümlerini tüzük işleyebilir. Ulusal Kongre hakkında kısaca bunları belirtebiliriz. Bu vurguladığımız hususlar tartışmaları doğru temellerde geliştirmek, hem de olası bazı çarpık yaklaşımları veya engellemeleri zamanında görüp bertaraf etmek içindir.

Yine burada KDP geleneğini biraz açmakta yarar vardır. Bilindiği üzere KDP, 2. Dünya Savaşı'nın sonlarından itibaren ilkel milliyetçi bir akım olarak aşiretçi-feodal yapı üzerinde yükseldi. Ulusal amaçları sınırlı, demokratik nitelikleri bile yoktur. Bundan dolayı ilkel milliyetçi tabirini kullanıyoruz. Çıkışlarını Irak'taki 1958 Temmuz devriminden sonra yaptılar. Bu dönemde , çözülüş ve güç boşluğu vardı. 1961 isyanı çıktı. Üyelerin ayrışmasına tanık olduk. Başlangıçta da öyle güçlü bir örgütsel birlik yoktu. Olumluluk adına çok az, olumsuzluk adına çok şey yapıldı. Hâlâ ortaya çıkardıkları olumsuzlukları temizlemek bayağı büyük bir çaba istiyor. Amaçlarıyla, ilişkileriyle tam bir ulusal bela dersek belki abartmış olmayız. Sömürgeci güçlerin himayesi altında varlıklarını sürdürmek yetmiyormuş gibi emperyalizmle de her türlü ilkesiz birliklere gidiyorlar. İçeride son derece aşiretçi-feodal yapıyı çatışma içinde bırakarak, bütün halkı bu çatışmalar içinde umutsuzluğa, çıkmaza götürecek kadar derinleştirdiler. Dış güçler bir gün elini bıraksalar ikinci gün kaçabilecekleri, teslim olacakları bir yer ararlar. Halkın yurtsever gücünü açığa çıkarmak şurada kalsın sürekli dışlatıyor ve bastırıyorlar. Son derece paraya dayalı bir yaşam. Bununla halkın fedakarlık ve cesaret ruhunu öldürüyorlar. Bütün olumlu girişimlerimize rağmen lafta kabul etseler de birlik fikrine pratikte bir türlü gelemiyorlar. Çünkü düşmana dayanıyorlar. Ama içinde yurtseverlerin olması nedeniyle biz çağrılarımızı yapmaya devam edeceğiz.

Kürdistan'ı biraz daha yakından etkilemeye çalışıyoruz. Güney Kürdistan'ın yurtsever halkı adına da bir cephe girişimimiz var. Zaten bunu doğabilecek olumsuzluklara karşı bir alternatif olarak düşünüyoruz. Bu cephenin en önemli günlerini yaşıyoruz. Bir de askeri gücümüzü Güney Kürdistan'a dayatmış durumdayız. Kısaca ya siyasal birliğe gelirler, ya onları aşarız gibi bir durum söz konusudur. Eğer birliğe gelmezlerse, yeni bir siyasi cephe Güney Kürdistan'da oluşacaktır. Aslında çok önceden bu engeli böyle bir düşünceyle aşmaya çalıştık. Bizim çağrımız, içindeki yurtseverleredir. Gelmezlerse Güney halkının çok sayıda kişi ve kuruluşu var, onlar zaten şimdiden birliğin oluşmasını kabul ediyorlar. Çok az bir kesimi gelmeyebilir. Büyük çoğunluğu birliğe gelmekten yanadırlar. Gelmeyenler de tecrit olurlar.

Bu güçler Kürt halkının ulusal-demokratik önderliğini kabul etmiyorlar. Hâlâ feodal-aşiretçi önderliğin peşinde koşuyorlar, hem de düşmana dayanarak. Ulusal Kongre'ye gelmemelerinin diğer bir nedeni de; kongrenin demokratik bir platform olmasıdır. Gelirlerse çıkar peşinde koşamazlar, düşmanla ilişkileri bozulur. Ulusal Kongre'ye veya birliğe gelmenin bundan başka bir nedeni olamaz. Gelmezler diye de biz halkın ulusal-demokratik taleplerini geliştirmekten çekinemeyiz. Gerektiğinde zorla olabilir. Nasıl ki, onlar zorla bu çatışmalarla halkın yurtsever-demokratik gelişimini tüketiyorlarsa, biz de zorla halkın ulusal-demokratik potansiyelini cepheye veya kongreye akıtırız.

Güney Kürdistan sorunu üzerinde yalnız, siyasi, teorik olarak değil, askeri olarak da çözüm bulmamız gerekiyor. Bu konuda da bazı gelişmelerin olması kaçınılmazdır. Bundan sonraki engellemeleri de fazla etkili olamaz. Onlar Türkiye'yle, ABD'yle, Irak'la diğer sömürgeci devletlerle bunu çözmek isteyeceklerdir. Ama mevcut durumdaki gelişme düzeyleri göz önüne getirildiğinde eskisi kadar engel olma durumları söz konusu olamaz.

Bunların üzerine böyle gitmek gerektiği açıktır. Bunlara kalırsa bir bakanlıkla da bu işin içinden çıkarlar. Güney'de de, Kuzeyde'de var. Bir Şerafettin Elçi gibileri Ulusal Kongre değil, TC'den bir bakanlık koparırsa onun için en büyük Kürtlük bu olur. Biz bunları ulusal güçlerden saymıyoruz. TC'nin meclisinde veya TC'nin nezaretinde Kürtçülük yapmak isteyenlerin yeri hainlerin yeri olacaktır. TC'yle Irak'la ancak bir federasyon temelinde birleşilebilir. Bu da ayrı bir federal çatıyı gerektirir. Bizim bugün tartıştığımız federal bir çatı değildir. Kürdistan için belki bir federasyon tartışılabilir. Ama her şeyden önce ulusal birlik şarttır. Yine birlik isteyenler önce bu halkın özgürlük ve eşitlik talebini saygıyla karşılamalıdırlar. Gerek içimizde gerek dışımızda bunu saygıyla karşılamayanların ulusal birlik konusunda konuşmaya hakları olamaz. Zorla dayatmak isterler, biz de halkımızın iradesini zorla dayatırız.

Bu da tartışmakla değil, savaşla olur. Bu bir tartışma konusu değil, bir halkın iradesine saygılı olma sorunudur. Bu güçler bir sürü bahane öne sürebilirler. "Taktik nedenler, koşullar elverişli değildir" diyebilirler. Bütün bunlar onları işbirlikçi olmaktan kurtaramaz, aksine daha da işbirlikçi olduklarını ortaya koyar. Ulusal tavrı, halkına saygısı olanların irade birliğini ve özgürlüğünü ifade ediyoruz. Bazı kavramları zedelememek gerekir. Saygı duyulması ve hep bağlı kalınması gereken bir kavramı "şartlar uygun değil, taktik böyle istiyor" deyip sulandırmak, en hafif deyimiyle oportünistliktir. Kaldı ki bizde oportünistlik düpedüz ihanete kılıftır.

Ulusal Kongre'ye karşı direnenler elbette olacaktır. Fakat halkın talebi şiddetle gelişmiştir. Engelleri iyi görerek nasıl aşılması gerektiğini ustaca bilerek bertaraf etmek de bu işin mücadelesinin doğru bir gereğidir. Çok ilginç ve karmaşık engeller de çıkabilir. Ama ulusal davalarda yalnız tartışma ve ikna yöntemi değil, bazen de zor olayı devreye girmek zorundadır. Tüm önemli ulusal davalarda ustalar der ki: Şiddet hem içteki düşmana hem de dıştaki düşmana karşı uygulanmak zorunda. Ulusal Parlamento, Ulusal Kongre, Ulusal Cephe isteyenler bunun önündeki engellere karşı zoru görmezden gelemezler.

Dolayısıyla bütün engeller aşılmak zorundadır. Yalvarmakla, rica etmekle olmaz, çünkü düşmanla birleşip nasıl halkın demokratik taleplerini boşa çıkarmışlarsa ve halkı avanak avanak idare etmişlerse, yine ulusal rezervleri tüketmişlerse, bundan sonra da daha da halkı satarlar, tüketirler. Bunun için bu kavramları çok iyi kavramak gerekiyor. Onların modelleri düşmanla işbirliğidir. Savaşları da düşmanladır, barışları da düşmanladır. Çarpıcı ve son derece sakıncalı bir durumu ifade ediyor. Halbuki bu sorunların birinci derecede muhatapları Ulusal Kongre'ye katılmalıdırlar. Düşmanla işbirliklerinin bozulacağından çekiniyorlar, aşiretçi-feodal önderlik egemenliğinin yıkılacağından korkuyorlar. Daha da böyle devam ederlerse biz Ulusal Kongre silahını çok güçlü bir biçimde yükselterek cevap vereceğiz.

40 milyona varan bir ulusun iradesini birkaç örgütün, hatta örgütü kendine bağlamış birkaç kişinin eline vermek, onların bu engellemelerini meşru görmek ve "onları bekleyelim" demek ulusal iradeye saygısızlık olur. Bu şansı onlara vermemeliyiz, uyarılarımızı daha da şiddetle gerçekleştirmeliyiz. Eğer düşmanla birleşip engellemelerini sürdürürlerse zorlayıcı etkenleri daha da devreye sokabiliriz.

Mevcut Kürdistan gerçekliğinde ulusal sorunlar çok barışçıl yöntemlerle değil, savaşarak halledili- yor. 1992 Güney Savaşı'na ilişkin yaptığımız bir değerlendirme vardı. Düşman, Kürdistan'daki parçalanmadan çok umutluydu. O zaman biz bu savaşın birliğe daha fazla yol açacağını belirtmiştik. Şimdi bu birlik gerçekleşiyor. Belki de bir yıl sonra hayal bile edilmeyecek ulusal birlik Güney'e de hakim olmuş olacaktır. Ama bu, şiddetli ideolojik-siyasi ve gerekirse silahlı savaşıma bağlıdır. Kılıçlar bilenmiştir, düşünceler netleşmiştir. Bu büyük gelişme karşısında engelleyiciler fazla dayanamazlar. Bu işlerin yaşı-başı yoktur. Ulusal işlerde çocuk gibiyiz. Aynı zamanda mütevazi olmalıyız. Ama gerektiğinde çok katı bir iradeyi temsil etmek zorunda olduğumuzu, gereklerini yerine getirmekten de hiçbir koşul altında çekinmememiz gerektiğini bir kez daha vurguluyorum. Ben de bu koşullar altında politika yaptım. Hâlâ da politika yapıyorum.

Kürdistan sorunu istenildiği kadar tartışılabilir, istenildiği kadar bağımsız kararlar alınabilir. Bu konuda en ufak bir engel koyan da yoktur. Belki ileride daha da olumsuz durumlar gelişebilir. Ama biz irademizi düşmana bağlamış değiliz. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünde iddialı olduğumuzu ve bütün adımları da bu temelde attığımızı herkes görüyor. Dost olmak isteyen de, düşman olmak isteyen de biliyor. Dost olmak isteyen daha anlayışlı olacak, düşman olmak isteyen daha haince vurmak isteyecektir.

Birçok mevzi yaratılmış, birçok fırsat ortaya çıkmıştır. Özellikle gerillayı özgürlük dağlarına ulaştırmak büyük bir olaydır. Bundan on yıl önce kelime düzeyinde bile Kürtlükten bahsetmek dilin kesilmesiydi. Ama bugün devletleşme ve iktidarlaşmadan bahsediyoruz. Bu tarihi bir olay olduğu kadar aynı zamanda Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen bir durum oluyor.

Her şeyden önce özgürlük dağlarında büyük birliğe, büyük savaş silahlarına sahip olmak eşsiz bir gelişmedir. Siyasal birlik içinde büyük gelişme imkanları doğmuştur. Ülkenin içine giriliyor, dışına çıkılıyor. Birkaç yıl önce bunlar hayal bile edilemezdi. Devletler artık bizleri muhatap kabul ediyor. İlkel-milliyetçiliğin Kürdistan'da hükmünü sürdürdüğü dönemde bunları hayal etmek bile zordu. Bütün bunlar açık bir olgu haline geldi. Biz bununla da tatmin olmuyoruz. Doğru görüşlerimize dayanarak daha fazla bağımsızlık ve özgürlük diyoruz.

Kürdistan çapındaki güçler için olduğu kadar bölgedeki halkların güçleri için de daha fazla eşitlik ve daha fazla özgürlük temelinde birlik diyoruz. Bunda ısrarlıyız ve şimdiye kadar taviz vermedik. Bu konudaki ısrar, gereklerini yapmak bizi daha fazla başarılara götüreceği gibi geçmiş tarihimizde dayatılan komploların sonunu getirecektir. Şimdiye kadarki pratiğimiz bunu gösterdi. Bundan sonra mücadele silahlarını iyi kullanarak, iyi diplomasi yaparak, dost ve düşman kavramlarına bağlı çalışma yürüterek bu makus tarihimizi kesin yenmiş olacağız.

Fazla umut dağıtmak istemiyorum. Ama öyle eskisi gibi kendini güçsüz, karamsar, bitik görmenin de hiçbir anlamı yoktur. Gelişme yönü esastır. Belki de çoğu ulusal güçlerimizin hayal bile edemedikleri ulusal işlerde, ulusal özgürlük yaşamında gelişme vardır. Yine iliklere kadar yaşanan yenilgi psikolojisi yıkılmıştır. Bunu cesaretle görmeleri gerekiyor. Bunları söylerken yine ucuz umut dağıtmak istemiyorum, aşırı bir cesaretle nelerin, nasıl yapılması gerektiğini vurgulayarak umutlu olacağımızı söylüyorum ve ancak bu temelde bir başarı kesindir diyorum.

> "Şerafettin Elçi gibileri Ulusal Kongre değil, TC'den bir bakanlık koparırsa onun için en büyük Kürtlük bu olur. Biz bunları ulusal güçlerden saymıyoruz. TC'nin meclisinde veya TC'nin nezaretinde Kürtçülük yapmak isteyenlerin yeri hainlerin yeri olacaktır."

PKK diyalektiği

Kürdistan'da partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşı sürecinde an be an yeni değerler yaratılırken, aynı zamanda dünya sosyalist hareketinin teorik cephaneliğine de yeni silahlar kazandırılmaktadır. Bu anlamda dünya sosyalist hareketinin içinde bulunduğu krizi aşma yönünde en büyük katkıyı ve desteği yine partimiz PKK sağlamaktadır. Bugün dünya sosyalist hareketinin kalbi Kürdistan'da atmaktadır. Kürdistan'da PKK şahsında dünya sosyalist hareketi ve ilerici insanlık büyük bir sınav vermektedir. Bu sınav başarıyla verilirken, bilimsel sosyalizmin değerlerine yenileri eklenmekte, ideolojik derinliğe "devrimsel" anlamda bir aşama kazandırılmaktadır.

Bilimsel sosyalizmin yöntem sorununa bir derinlik kazandıran partimiz, 3. Kongre'de geliştirdiği "PKK diyalektiği" kavramıyla bunu kanıtlamış ve ortaya çıkarmıştır. Aslında bir ideolojik grup olarak ortaya çıktığı ilk günden beri geliştirdiği diyalektik yöntemini söz konusu kongreyle birlikte ete-kemiğe büründürerek yerli yerine oturtmuştur. Kendisine kadar geliştirilen, yorumlanan tüm diyalektik yorumları ve uygulamaları aşmıştır.

Burada, "Neden PKK diyalektiği" diye bir soru aklımıza gelebilir. Buna vereceğimiz cevap oldukça açıktır. Her şeyden önce Başkan APO'da temsilini bulan partimiz PKK'yi bugüne getiren, bireyde halkı, ulusu, insanlığı yeniden yaratan yöntem bir anlamda PKK'de şekillenen, derinlik kazanan ve bilimsel anlamda ulusal kurtuluş savaşında uygulamasını bulan diyalektik yöntem PKK'ye kadar süregelen kullanılışını aşmıştır; kalıpçılığı, şematizmi aşmıştır. Her alanda yetkince uygulanmasını bulmuştur. Bu yöntemi kavramadan PKK'yi kavramak, yürüttüğü pratik-politikalarını anlamak mümkün değildir. Eğer PKK'yi anlamak istiyorsak; her şeyden önce onun yöntemini, diyalektiğini anlamalıyız. Ancak böylece PKK'yi anlamak kavramak mümkün hale gelir. Özellikle de PKK'lileşmek istiyorsak, onun adına politika belirlemek ve yürütmek istiyorsak; bu, ancak onun diyalektiğini kavramakla mümkündür. Çünkü PKK diyalektiği kavranmadan PKK'lileşmek, PKK adına politika yapmak ve PKK'de ifadesini bulan politikaları anlamak hiç mi hiç mümkün görülmemektedir. PKK'yi anlamak, politikalarını kavramak, önderlik gerçeğini anlamak ve temsiline ulaşmak, toplumu, bireyi, kendini çözmek, PKK ölçülerini yakalamak vb. tüm sorunların bilince çıkarılmasının, pratikte çözüme kavuşturulmasının yolu PKK diyalektiğini kavramaktan geçmektedir.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı PKK diyalektiği üzerinde böyle bir çalışmayı uygun görüyoruz. Başarabildiğimiz ve kapasitemizin yettiği oranda böyle önemli bir çalışmayı gerçekleştirmeye çalışacağız.

PKK diyalektiğinin özü çatışmalı gelişim yasası; çelişkileri çatıştırarak gelişim, değişim ve dönüşümü esas almanın yasasıdır. Diyalektiğin evrensel bağımlılık yasası, nicel birikimlerin nitel patlamalara dönüşüm yasası (sıçramalı gelişim yasası), yadsınmanın yasası üzerinde şekillenir. Bu üç yasayı en yetkin tarzda kullanarak, sınıf savaşımını tek tek olgulardan tutalım da tüm sorunlara kadar çelişkileri çatıştırarak gelişimi, değişimi ve dönüşümü esas almak PKK diyalektiğinin kendisidir.

Bu anlamda PKK diyalektiği, kendini sadece toplumsal olay ve olguları araştırıp-incelemekle sınırlandırmaz. Toplumu değişim ve dönüşüme uğratmayı ve bu temelde çatışmayı esas alır. Zaten PKK diyalektiğini reel-diyalektikten ve diyalektiğin diğer yorumlarından ayıran yan da burasıdır.

O halde PKK diyalektiği olay ve olgulara nasıl uygulanır? Hangi noktalardan hareket eder? Hangi dinamikleri karşısına alır? Hangi dinamikleri değişim ve dönüşüm içinde kendisine dayanak yapar? Hangi aşamaları izleyerek, çelişkileri çatıştırıp, değişim ve dönüşümü gerçekleştirir?

Her şeyden önce olay ve olgular üzerinde etkili olan dinamikler tespit edilir. Olay ve olguların gelişimine yol açan dinamiklerle gelişiminin önünde engel teşkil eden dinamikler tespit edilir, açığa çıkarılır. Bunlar içerisinde değişim ve dönüşümü geri çeken veya ilerleten ana çelişkiler yakalanır. Ana çelişkileri besleyen dinamikler ve tali çelişkiler bir çözümlemeye tabi tutulur. Aralarındaki ilişkiler ve birbirlerini etkileme dereceleri belirlenir. Bütün çelişkiler ilişkileriyle birlikte netleştirilir. Ana çelişki kendi içinde bir çözümlemeye tabii tutulur. Yani temel çelişkiyle baş çelişki ayrımı gerçekleştirilir. Baş çelişkiden başlayarak çelişkilerin belirleyiciliğinden tutalım da etkileyiciliğine kadar bir düzenlemeye gidilir. Bu düzenleme veya sınıflandırma en az ana çelişkileri yakalamak kadar önemlidir. Çünkü böyle bir düzenlemeyle hangi çelişkilerin şiddetle çatıştırılacağına, hangi çelişkilerin daha az yoğunlukta çatıştırılacağına veya bir süre erteleneceğine karar verilir. Böylece baş çelişki yönü esas alınarak, tüm çelişkilere bir yön verilmiş olur.

Tabii ki, çelişkilere değişim ve dönüşüm temelinde yön verilirken, her zaman ve her koşul altında çelişkilerin çatıştırılmasına, hedef ve amaçlara tabi kılınmasına dikkat edilmesi gerekir. Eğer bir çelişkinin çatıştırılması, hedef ve amaca hizmet etmiyorsa, o çelişki şahsında amacımız, hedefimiz zarar görüyorsa mutlaka böyle bir çatışmadan kaçınmamız gerekir. Eğer bir çelişkinin çatıştırılması hedef ve amaca hizmet etmiyorsa, olay ve olguyu geri çeken güce hizmet ediyor sonucunu çıkarmalıyız. Bu anlamda, çelişkileri çatıştırırken, yer, zaman, koşullar ve kullandığımız araçları göz önünde bulundurmamız gerekir. Yani çelişkileri çatıştıracağımız uygun yer, uygun zaman, uygun koşullar ve uygun araçları seçmemiz başarımızın derecesini bize verir. Bunlardan birisi bile yanlış-eksik olursa, böyle bir çatışmadan zararlı çıkarız veya yeterli bir başarının sahibi olamayız.

Burada yer, zaman, koşullar ve araçları belirlemek de tek başına yeterli değildir. Böyle bir olgunlaşma anı yakalandığında, hemen çelişkileri çatıştırarak sonuç almaya yönelmeliyiz. Çatışmanın henüz erken olduğu koşullarda çatışmak ne kadar tehlikeliyse, çatışma anının yakalandığı durumlarda da çatışmamak veya reformistçe çatışmak da bir o kadar tehlikelidir.

İşte böyle bir anda çatışmalı gelişimi esas almak kaçınılmaz olur. Çünkü gelişmenin, değişimin, dönüşümün anası çatışmadır. Ancak böyle bir yönelimle olay ve olguların önünde engel teşkil eden dinamikler parçalanabilir, olay ve olgular şahsında toplumsal değişim ve dönüşüm sağlanabilir. Bu gerçekleştiği oranda toplumu ileriye taşıyabilecek dinamikler giderek daha da güçlendirilebilir.

Kuşkusuz, toplumsal çelişkiler çatıştırılırken, bir yandan karşı gücün etki sahasına girilerek orada çatışmalar gerçekleştirilirken, öte yandan da çelişkileri kendi içine çekerek onunla çatışılır. Burada çelişkilerin özü aynıdır. Fakat çatışma alanları ve çelişkilerin yansıma biçimleri farklıdır. Burada genel olarak ele alındığında bir iç içelik söz konusudur. Hem karşı gücün sahasında hem de kendi sahamızda aynı çelişkilerin farklı biçimleriyle bir çatışma söz konusudur.

Burada iki farklı sahada gerçekleşen çatışmaları karşılaştırmalıyız. Karşı gücün sahasındaki çelişkilerle uzlaşırken, kendi sahamızdaki çelişkilerle düşman sahasındaki çelişkiler gibi çatışma, özünde bir çizgi ihlalidir. Ve karşı güce hizmet eder. Oysa kendi sahamızdaki çelişkileri çatıştırma şiddeti düşman sahasındakilerden farklı olmak durumundadır. Kendi sahamızda kansız çatışma esas, kanlı çatışma talidir; düşman sahasında kanlı çatışma esas, kansız çatışma talidir. Başka bir deyişle; sınıf mücadelesinin düşmana karşı yürütülüşü ile kendi içimizdeki yürütülüşü oldukça farklıdır. Sınıf mücadelesinin düşmana karşı alacağı biçim devrimci zorun en keskin ve en şiddetli biçimidir. Yalnız silahlı savaşım biçimleri esas alınır. Kendi içimize dönük yürüttüğümüz sınıf mücadelesinin alacağı biçim ise eleştiri-özeleştiri ve eğitime dönük biçimlerdir. Diğer zor biçimleri talidir.

Çelişkileri çatıştırıp gelişim esas alınırken, karşıtların birliğini gözardı etmemeliyiz. Karşıtların birliği ile karşıtların çatışmasını hayata geçirmeyi esas almalıyız. Çelişkilerin olduğu yerde sürekli artı veya eksi vardır, gelişmeye hizmet eden ve gelişmeyi engelleyen kutuplar söz konusudur. İşte tam bu noktada uyum sorunuyla karşı karşıya kalırız. Burada uyumun karşıtları mücadelesine, yani çelişkilerin çatışmasına bağlamalıyız, tabi kılmalıyız. Çatışma gerçekleşirken, toplumun değişim-dönüşümü hızlanıyor ve toplumu geri çeken dinamikler geriliyorsa, zayıflıyorsa, demek ki, çatışmalı gelişme yasasında halka yakalanmıştır, uyum sağlanmıştır. Bu temelde yüklenmemize devam etmeliyiz. Bütün bunlar denetimimizde olmalıdır.

İşte böyle bir yüklenme ile karşı güç, yani gelişme önünde engel teşkil eden dinamikler sınırlandırılırken; kendi gücümüz, gelişmeyi sağlayan bir seviyeye gelir. Bu anlamda kesinlikle hiçbir zaman kendimize bir sınır çizmemeliyiz. Hep sınırsızlığı ve sürekli gelişimi yakalamalıyız. Hedeflerimiz de buna dönük olmalıdır. Gelişimin-dönüşümün yeterli görüldüğü noktada önce bir duraksama, gerileme derken, bir çürüme ve kokuşmayla karşı karşıya kalırız. Bu da bireyse bireyi, partiyse partiyi tasfiyeye, yenilgiye götürür.

Dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta da çelişkinin uzlaşmaz oluşudur. Çelişkileri kendi içinde uzlaşır ve uzlaşmaz diye iki ayrı sınıflandırmaya tabi tutmak, özünde birçok tehlikeyi beraberinde getirir. Bu anlamda ezen-ezilen, sömüren-sömürülen, emek-sermaye, sömürgeci-sömürge gibi çelişkilere uzlaşmaz çelişkiler; din, mezhep, bölge, kan davası vb. halk içindeki çelişkilere de uzlaşır çelişki demek, çelişkinin doğasına aykırı düşmek demek-

"Hep sınırsızlığı ve sürekli gelişimi yakalamalıyız. Hedeflerimiz de buna dönük olmalıdır. Gelişimin dönüşümün yeterli görüldüğü noktada önce bir duraksama, gerileme derken, bir çürüme ve kokuşmayla karşı karşıya kalırız. Bu da bireyse bireyi, partiyse partiyi tasfiyeye, yenilgiye götürür."

tir. Her çelişki özünde uzlaşmazdır ve kendi çözümünü bekler. Fakat her çelişkinin çözümü farklı tarzda ve kendine özgü dinamiklerle gerçekleşir. İlk başta sıraladığımız çelişkilerin çözümü ancak ve ancak ulusal-sosyal kurtuluş savaşlarıyla mümkündür. İkinci dereceden, yani halk arasındaki çelişkiler ise günümüzde devrimci mücadele içerisinde ve devrimden sonra hep bir eğitim sorunu olarak karşımıza çıkar. Bu yönlü gündeme gelebilecek suç-ceza diyalektiği de özünde eğitime dönüktür. Bu temelde sınıf mücadelesini anlayış düzeyinde dayatarak ve bunun barışçıl biçimlerini esas alarak bir çözüme kavuşturmalıyız. Yeni kültür ve yeni kişilik ölçüleri bireyde yer edindikçe, bunun savaşımında zaferler elde edildikçe böyle çelişkiler çözüme kavuşturulmuş olur. Bu çelişkileri biz çözmezsek ya da doğru bir yaklaşımın sahibi olmazsak karşı-güç bu çelişkileri kendi çıkarları temelinde ve hem de bize karşı kullanır. Özellikle karşı-devrim tarafından din ve mezhep çelişkisi ulusal-sosyal kurtuluş güçlerine karşı kullanılıyor. İran ve İrlanda bunun açık örneğidir. Yine ülkemizde hizbikontra bunun en açık örneğidir. Böyle durumlarda bu politikaya alet olanlara sınıf mücadelesi en kanlı tarzda dayatılırken, bu kesim içerisinde yer almayanlara ise bir eğitim sorunu tarzında yaklaşılır. Böyle bir durum çelişkinin birinci dereceden çelişkiye dönüşünü ifade eder. Yani biçimde halk içindeki çelişki gibi görünse de, karşı-devrim tarafından istismar edildiği için ezen-ezilen veya sömürgeci-sömürge çelişkisine dönüşmüştür. Ya da bu çelişkiler böyle bir duruma bürünmüştür. Artık burada politikanın-sınıf mücadelesinin başka araçları, yani silahlar, tanklar, toplar devreye girer. Bu durumda da çelişkileri her düzeyde çatıştırarak değişim ve dönüşümü hedeflemek gerekmektedir. Bu da radikal bir yönelimi gerekli kılar. Böyle bir tutumun dışında reformistçe bir yaklaşımı esas almak sorunları çözmek değil; sorunlara süreklilik kazandırmak anlamına gelir.

Buraya kadar PKK diyalektiği ve onun uygulanışına değindik. Genel yaklaşımı vermeye çalıştık. "PKK diyalektiği PKK tarihidir, parti yaşamının kendisidir!" anlayışından hareketle, PKK diyalektiğini parti tarihimizde ve Parti Önderliği şahsında nasıl yaşamın her alanına uygulandığını inceleyelim.

Bilindiği gibi, her ulusal-sosyal kurtuluş devrimi tarihi, ona damgasını vuran önderliğin siyasal tarihi ile başlar. Önderlik şahsında temsilini bulan çizginin şekillenişi büyük çıkışın ilk adımları oluyor. İlk adımlar her zaman ideolojik alanda gerçekleştirilir. Bu gelişim süreci PKK için de geçerlidir. Önderlik, Kürdistan toplumunu çözümleyerek, ulusal-sosyal gelişim önünde engel olan ile gelişime dayanak teşkil edebilecek dinamikleri açığa çıkartmakla işe başlar. Tarih ile güncel diyalektiğini gözardı etmeden böyle bir çalışmanın içerisine girer. Böyle bir çelişkiyi kurarken, çağı çözümlerken, gerek genel insanlık tarihinden, gerek diğer ulusal kurtuluş mücadelelerinden ve gerekse de ülke tarihimizden dersler çıkarmayı da ihmal etmez. PKK diyalektiğinin Kürdistan toplumuna nasıl uygulandığına biraz daha yakından bakalım.

Kürdistan toplumunu etkileyen dinamikler nelerdir, hangi dinamikler ulusal-sosyal gelişimin önünde engeldir, hangi dinamikleri dayanak yaparak değişim-dönüşüm sağlanır. Ana çelişkiler nelerdir, hangi çelişkiyi baş çelişki düzeyinde çatıştırmalı, hangi çelişkilerin çözümünü buna bağlamalıyız? Hangi çelişkilerin çatışmasını sürece yaymalıyız vb. cevap vermeye çalışalım.

Kürdistan toplumunun ulusal-sosyal gelişimi önünde engel teşkil eden dinamiklerin başında kendisini sömürge statüsü olarak ekonomik, siyasal, sosyal, askeri ve kültürel açıdan kurumlaştıran dış-zordur, yani sömürgeciliktir. Bu sömürgecilik kendi maketini oluşturarak varlığını sürdürme çabası içindedir. Özellikle sömürgeci-kapitalizmi geliştirip feodal-kompradorluğu kendisine aracı bir halka, yerli işbirlikçi bir güruh oluşturmuştur. Din-mezhep çelişkisi, ailecilik, kabilecilik, aşiretçilik, kan davaları ve bölgesel çelişkiler bu geri dinamikleri besleyen, sömürgeciliğin ömrünü uzatan dinamikler olarak karşımıza çıkıyor. Özellikle geleneksel ihanet ve gafletin derinliği, tarih boyu süregelen ayaklanma ve isyanların başarısızlığı, yine Doğu ve Güney'de tıkanan mücadele sömürgeciliğe hizmet eden dinamikleri perçinleştiriyor. Reel-sosyalizmin Kürdistan sorununa gözlerini kapatması, adeta gözmezlikten gelmesi ve ilkel milliyetçiliğin kudretsizliği de bunlara eklenince mevcut durumun vehameti daha da açığa çıkıyor.

Bütün olumsuz koşullara ve oldukça geri dinamiklere rağmen adeta "iğne ile kuyu kazarcasına" çok zayıf ve silik olan dinamikler değerlendirilmeye çalışılıyor. Her şeyden önce tarihin derinliklerinden süzülüp gelen direniş geleneğine dayanılacaktır. Bu da, Kürt yiğitliği ve mertliği olarak kendisinin temsilini emekçi halkta gerçekleştirmektedir. Bilimsel sosyalizm rehber alınacaktır ama nasıl, hangi dinamiklere dayandırılmalı? İşçi sınıfı sömürgeci-kapitalizmle bir çelişki halinde doğmuş ama, fiili önderlik yapabilecek, savaş stratejimizde belirleyici bir duruma sahip değildir. Çünkü, nicel ve nitel konumu buna olanak tanımıyor. Köylülük hem sömürgecilikle ve hem de feodal-komprador sınıfla yoğun çelişkileri yaşamaktadır. İlkel, gelişmemiş de olsa Kürtlüğü temsil etme durumu söz konusudur. Burada işçi-köylü dinamiğine dayanma tarihi bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor. Bu devrimci dinamik aydın-gençlik ve kent küçük-burjuvazisi dinamiğiyle güçlendirilmelidir.

Kürdistan toplumunu ileri veya geri çeken, ulusal-sosyal gelişimini engelleyen dinamikler bize açığa çıkarmamız gereken ana çelişkileri de veriyor. Kürdistan halkıyla feodal-komprador kesim arasındaki çelişki temel çelişkimiz, Kürt ulusu ile sömürgecilik arasındaki ulusal çelişki de baş çelişki, öne çıkan çelişki olmaktadır. Her iki çelişki bir iç içelik arzetmektedir. Baş çelişkinin çözümü temel çelişkinin çözümünü de koşullandırmaktadır. Yani temel çelişkinin çözümü baş çelişkinin çözümüne bağlıdır. Diğer çelişkileri de bu ana çelişki bağlamında ele almalıyız. Baş çelişkiden tutarak çelişkileri bir düzenlemeye tabi tuttuğumuzda, baş çelişki özgülünde bir çatışmayı geliştirmeliyiz. En şiddetli çatışma bu noktada yoğunlaşmaktadır.

"Her şeyden önce PKK, bireyleri salt bir birey olarak ele almıyor. Onları gelmiş oldukları sınıf ile değerlendiriyor. Birey şahsında sınıf devrime kazandırılıyor. Ya da sınıfa tasfiye yaşatılarak saf dışı bırakılıyor."

Burada başarı kazandığımız oranda diğer çelişkilere de yüklenerek çözüm geliştirilebilir. Bu çatışma bağımsız birleşik ve demokratik Kürdistan amacına ve TC'yi Kürdistan'dan tasfiye etme hedefine tabi tutulur. Çelişkilerin yönü bu temelde belirlenir. Her şeyden önce bu çelişkiler bireyde çatıştırılarak halklaşma-uluslaşma ve yeni çizginin militanı olma sağlanır. Birey veya "bir avuç azınlık"ta Kürdistan gerçekliği yaratılmadan hedefi yerle bir ederek amaca ulaşmak ve bunu Kürdistan toplumuna mal etmek mümkün değildir. "Hayvanlaşmanın eşiğine getirilmiş bir halk" gerçekliği, yine sömürgeden bile aşağı klasik-sömürge ve yarı-feodal bir ülke gerçekliği bu çelişkilerin öncü partide zaferle sonuçlandırılmasını gerekli kılıyor. "Ayaktaki ölüler" durumuna getirilmiş bir halk gerçekliğinde değişim ve dönüşüm, böyle dinamiklerin çelişkiler şahsında çatıştırılmasından geçiyor. Önderlik bu süreci önce kendisinde, ardından ideolojik grupta ve daha sonra da bir parti gerçekliği olarak toplumda çatışmalı gelişimi yaratmaya yöneliyor. Bu çatışmanın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde nasıl gerçekleştiğine değinmeden önce, çatışmalı gelişme yasasının bireyde nasıl gerçekleştiğine değinmek gerekir.

Kuşkusuz birey, Kürdistan'da şekillenen çelişkilerden bağımsız değildir. Kürdistan toplumundaki toplumsal ilişkilerin bir toplamıdır. Kesinlikle ondan bağımsız ele alınamaz. "Hayvanlaşmanın eşiğine getirilmiş halk gerçekliği" aynı zamanda hayvanlaşmanın eşiğine getirilmiş bir birey gerçekliğini ifade eder. Kürt bireyinde egemen olan; kendi gerçekliğine özgü olan bir düşünce, bir ideolojik-politik çizgi gerçekliği değildir. Düşmanın her yönlü düşünce saptırmasına tutsak edilmiş, güdülerin esiri edilmiş ve aile-kabile-aşiret cenderesinde tüketilmiş bir birey gerçekliği söz konusudur. Erkek için durum böyleyken, kadın için bundan daha geri bir durum söz konusudur. Yani kadın yitirilmiştir ve adından bile söz edilmeyecek duruma getirilmiştir. Köle erkeğin kölesi durumu, kadının gerçekliğidir. İşte böyle bir durumu aşmak için söz konusu çelişkileri kadın ve erkekte çatıştırmak gerekir. Yani düşünce bireye özümsetildikçe, düşünce-güdü çelişkisi, erkek ile özgürleşmek isteyen kadının da kendi kölelikleriyle çatışmaları ortaya çıkar. Bu da bireyde uluslaşmayı, halklaşmayı ve partileşmeyi beraberinde getirir. Bireyin olumlu yanlarından tutularak, ona yeni ölçüler zerkedilerek ondaki geri yanlar ortadan kaldırılır. Birey şahsında eski-yeni, ezen-ezilen, sömürgeci-sömürge çelişkileri çatıştırılır. Eleştiri-özeleştiri silahı temelinde geliştirilen sınıf mücadelesiyle sürekli Kürdistanlılaşılır, halklaşılır, uluslaşılır, partileşilir. Bağımsız birleşik-demokratik Kürdistan giderek bireyde gerçekleştirilir ve hatta bu sürekli kılınır. Her geçen gün bu çizgide daha da derinleşilir. Bireydeki çatışmanın anlaşılabilmesi için önderliğin kendi şahsında gerçekleştirdiği çatışmalı gelişim yasasına değinerek bu durumu örneklendirelim. Parti tarihimizin gelişim seyri içinde çatışmalı gelişim yasasını inceleyelim. Bir tarih anlatımından ziyade bizi ilgilendiren yönleri esas alınmalıdır.

Önderlik, Kürdistan devrimcileri grubunu geliştirmeye başladığı yıllarda, TC, gelişebilecek devrimci eylemliliği geleneksel Türkiye solundan bekliyordu. Sadece yeni gelişmekte olan grubu izlemek, içine ajanlarını sızdırarak denetim altına almak gibi bir faaliyetle yetiniyordu. En azından o günkü koşullarda kendi açısından tehlikeyi görmüyordu. Fatma, Pilot ve Abdurrahman kişilikleri böyle bir sürecin ürünüdürler. TC, Fatma ilişkisiyle ve onda şekillenen geleneksel "kadın" düşkünlüğüyle önderliği kontrol altına almak istiyor. Önderlik ise, Dersim isyanında ihanete bulaşmış ve feodal-aristokrat sınıf olarak sürekli Kürdistan'da ihanetin başını çekmiş bir sınıfın, ailenin üyesi olan Fatma'yı kendi gerçekliğiyle çatıştırmak ve bu temelde ihanete söz konusu sınıf şahsında darbe indirmek istiyor. Bu ilişkiyle hem TC'yi, hem de feodal-aristokrat sınıfı denetime alıyor. En olumsuz koşullarda bile bu ilişkiden ulusal kurtuluş mücadelesini faydalandırabiliyor. Fatma'nın uzun yıllar parti ortamında kendi sınıf önderliğini dayatması sonucu kendi şahsında sınıfı tasfiye ediliyor. Her iki durumda da kârlı çıkan ulusal kurtuluş mücadelemiz oluyor. Fatma şahsında geleneksel ihanet tasfiye ediliyor. Eğer Fatma kazanılsaydı, yine onun şahsında ihanetten bir parça koparılacaktı.

Burada şu gerçeklikle karşı karşıyayız. Her şeyden önce PKK, bireyleri salt bir birey olarak ele almıyor. Onları gelmiş oldukları sınıf ile değerlendiriyor. Birey şahsında sınıf devrime kazandırılıyor. Ya da sınıfa tasfiye yaşatılarak saf dışı bırakılıyor. Diğer bir söylemle; bireyin şahsında sınıfın iktidar gücü açığa çıkarılıyor veya devrim içinde eritiliyor ya da tasfiye edilerek sınıf güçsüz bırakılıyor. Sonuçta sınıf güçten düşürülerek, yenilgiye uğratılarak devrim güçlendiriliyor. PKK, kesinlikle çelişkileri dondurmuyor, çelişkilerle çatışıyor, çatışarak gelişimi esas alıyor. Buna benzer bir durum Pilot ve Abdurrahman unsurlarına da dayatılıyor. Bunlar partiye kontra-particiliği dayatıyorlar. Süreç oldukça nazik olduğundan devrimci şiddetle hemen tasfiye edilmeleri olası değildir. Bir yandan anlayış dayatılarak, çizginin temiz ve saflığı korunurken, diğer yandan da özellikle Pilot yanlış yönlendirilerek, TC'nin yönelimi boşa çıkarılıyor. Bir anlamda TC'nin içimizdeki subjektif uzantısı olan Pilot yanlış yönlendirmelerle TC ile çatıştırılıyor. Bu da karşı-gücü içimizde boğma ve etkisizleştirme anlamına geliyor. Düşmanın durumunu sindirmeyişi bundandır. Kendi silahıyla vurulmasını hâlâ unutmamıştır.

Önderliğin diyalektiği yetkince kullanması, düşmanın "bitti" diye ifade ettiği dönemde bile harekete devasa çıkışlar, görkemli atılımlar attırılmasını beraberinde getirmiştir. Fatma örneğinde olduğu gibi, tüm tasfiyecilere aynı yaklaşımı sergileyerek tasfiyenin tasfiyesini gerçekleştirmiştir. Bunu yaparken tarihi ve geleceği sağlama alabilmek, geleceği şimdiden garantileyebilmek için günceli feda edebilmiştir. Yani sınıf savaşımında başarılı çıkabilmek için güncel kayıplar bilinçlice feda edilmiştir. Fakat bu kayıplar şahsında bir bütün olarak tarih-gelecek kurtarılmıştır. Her tasfiyenin ardından halklaşmada, uluslaşmada ve partileşmede bir adım daha ileri gidilmiştir. Bu anlamda önderlik kendi karşıtını kendisi ortaya çıkararak değişim ve gelişimi çatışmakla gerçekleştiriyor. Kendinde çözdükçe, bunu yapıya dayatıyor ve egemen kılma çabası içerisine giriyor. Bu önderlikte çatışmalı gelişim yasası halklaşma, uluslaşma, partileşme, cepheleşme ve insanlaşma olarak somutluk kazanıyor. Kendi şahsında gerçekleştirdiği Kürdistan devrimini parti yapısından başlayarak Kürdistan halkına, bölge halkına ve giderek uluslararası alana dayatıyor. Cephede çatışmalı gelişme yasasının nasıl işlediği incelendiğinde bu gerçeklik daha iyi görülecektir.

Cephe, işbirlikçi ile kölenin yer almadığı, sadece ve sadece direnen Kürdistanlıların siyasal örgütlülüğünü, siyasal ordulaşmasını ifade eden bir oluşumdur. Her ne kadar bu cephe 1985 yılında ERNK olarak şekillense de, ilk grup döneminden beri böyle bir çalışma vardır. Parti ve cephe çalışmaları iç içe sürdürülmüştür. PKK, ulusal çelişki şahsında TC ile Kürdistan halkını çatıştırarak devrimde çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaları ERNK bünyesinde örgütlendirmiştir. Fakat sınıfları-tabakaları olduğu gibi benimsememiştir. Kendi aralarında ve TC ile çatıştırarak değişim ve dönüşüme tabi tutmuştur. Köylü, kent küçük-burjuvazisiyle, aydın-köylüyle, kadın-erkekle ve hepsi de TC ile çatıştırılmıştır. Süreç içerisinde yurtsever ölçüler egemen kılınmaya başlanmıştır. Bu çatışmada bir gelişme kaydedenler partileştirilmeye tabi tutulmuştur.

Çelişkili sınıf ve tabakalardan gelenler hangi ideoloji ile cephe saflarına katılırlarsa katılsınlar, kendilerini TC çelişkisi ile çatıştırarak süreç içerisinde yurtseverlik ölçüleriyle buluşmaları söz konusu olabilir. Hayvanlaşan ölçüler insanlaştıran ölçülerle, ihanete ve gaflete çeken ölçüler yurtsever ölçülerle, tarihten gelen olumlu değerler olumsuz değerlerle çatıştırılmıştır. Genel olarak düşmana hizmet eden ölçülerle mücadele ölçüleri çatıştırılarak, halklaşma-uluslaşma-insanlaşma, giderek bunun en yoğun ifadesi olan PKK'lileşme iç içe süreçler olarak geliştirilir. Bu temelde de değişim-dönüşüm gerçekleştirilir. Atomlarına kadar parçalanmış toplum gerçekliği çatışmalı gelişim yasasıyla giderek bütünleşir. Giderek ortak ulusal-siyasal ve askeri otorite haline gelir. Hatta, Kürdistan'da yaşayan azınlıklar, etnik topluluklar ve dinsel-mezhepsel yapılardan gelenler bile çatışmalı gelişimin esas alındığı cephe ortamında kendi özünü bulur. Onu yaşatan mücadele sisteminde, Kürdistan devrimindeki yerini PKK-ERNK-ARGK ve bunların yansıması olan kurumlarda yer alır.

İşte çatışmalı gelişim yasası ERNK bünyesinde "yeni halk" yani halklaşmaya yol açıyor. Dar milliyetçiliğin, ilkel yurtseverliğin aşıldığı, halkların kardeşliği temelinde enternasyonalizmin vücut bulduğu bir gerçeklik haline gelir. Evrensel insani değerleri, tarihten süzülüp gelen olumlu değerleri ve Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında yaratılan değerleri kendisinde bütünleştiren bir halk gerçekliği oluyor. Çağı yakalayan ve dünya ilerici insanlığıyla buluşan "yeni halk" veya "özgür halk" olarak karşımıza çıkıyor.

Çatışmalı gelişim yasasıyla ortaya çıkan bu gerçeklik PKK hareketini reel-sosyalizmden ve geleneksel Türkiye solundan ayıran en önemli farklardan biri oluyor. Özellikle geleneksel solda bireyler kendi kimliklerini enternasyonalizm adına inkar edip Türkleşirken; Türkiye halkından Kürdistan devrim saflarına katılan bireylerin kendi kimlikleriyle buluşmaları PKK'de gerçekleşen enternasyonalizmin ne kadar derin ve özlü olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir. Kişi-

"Pratiğimizin parti ideolojisiyle bağı kopmuşsa, burada partiye değil, düşmana hizmet etmemiz söz konusu olur. Dar pratikçi yaklaşım kadar teoriye, ideolojiye lafazan yaklaşım da aynı sonuca yol açar."

lik çözümlemelerinde çatışmalı gelişim yasası incelenirken, bu gerçeklik biraz daha açıktır. İşte çatışmalı gelişim yasası ERNK bünyesinde böyle bir duruma yol açıyor. Her türlü önyargının, çarpıklaşmanın, hayvanlaşmanın, silikleşmenin yerle bir edildiği, çelişkilerin çatıştırılarak halklaşmaya, uluslaşmaya, partileşmeye, insanlaşmaya yol açıldığı bir zeminin adı oluyor ERNK, "halklar mezarlığından halklar bahçesine" dönüşen bir alan oluyor. Bunda PKK ideolojisinden beslenen PKK diyalektiğinin rolünü görmemiz gerekiyor.

Cephe diyalektiği bizde ittifaklar diyalektiğinin ipuçlarını vermektedir. Cephe diyalektiği ittifaklar diyalektiğiyle geliştirildiğinde çatışmalı gelişim yasasının nasıl işletildiği biraz daha açığa çıkacaktır.

İttifaklar diyalektiğini incelerken, sorunu iki boyutta ele alacağız. Birincisi gelişmenin ittifakları olurken, diğeri de durdurmanın, sınırlandırmanın ittifakları olacaktır. Yine bunları da kendi içinde içteki gelişme ve durdurma ittifakları, dıştaki gelişme ve durdurma ittifakları olarak bir sınıflandırmaya tabi tutacağız. Bunu yaparken, herhangi bir kalıpçılığa girmeden ve aralarındaki bağı, iç içeliği kurarak geliştirmeye dikkat edeceğiz.

Burada iç veya dış gelişim ittifakları derken, kısa veya uzun vadede ilişki geliştirebileceğimiz ve bu zemin üzerinde sosyal-ulusal açıdan değişim-dönüşümü yaratabileceğimiz dinamiklerden söz ediyoruz. Bir anlamda devrimi geliştirmenin uzun veya kısa vadedeki dayanakları da olmaktadır. İç veya dış durum ittifakları derken, devrimi geliştirirken, evrensel boyutta insanlık hareketiyle bütünleşirken geriletmemiz, an be an parçalamamız ve güçten düşürmemiz gereken dinamiklerden söz ediyoruz.

Bu temelde, söz konusu parti belirlemelerini yaşama indirgediğimizde karşımıza bir tablo çıkmaktadır. Bu tabloyu Kuzey Kürdistan'dan başlayarak vermeye çalışalım:

Kuzey Kürdistan özgülünde ERNK olarak karşımıza çıkan oluşum hem gelişmenin ve hem de durdurmanın ittifaklarını içermektedir. İşçi-köylü başta olmak üzere tüm yoksullar ittifağı gelişmenin ittifağı, ulusal-sosyal değişim ve dönüşümün ittifağıdır. Orta sınıf başta olmak üzere feodaller vb. Kürdistan devriminde yürümek isteyenlerle yapılan ittifak ise durdurmanın, geriletmenin ve eritmenin ittifağıdır. Bu geriletme ve sınırlandırma hareketi başarıldığı oranda gelişmenin ittifağı da aşama kaydeder.

Kürdistan genelinde ele aldığımızda, dışımızdaki ilkel milliyetçilik ve reformist güçlerle geliştireceğimiz ittifaklar durdurmanın, sınırlandırmanın ittifakları olacaktır. Onları sınırlandırdığımız, gerilettiğimiz oranda emperyalizmin ve sömürgeci devletlerin Kürdistan'a ilişkin politikalarını, güçlerini de sınırlandırmış oluruz. Tabii bunu gerçekleştirirken, asıl Kürdistan devriminden çıkarı olan emek sınıfını, yoksulları örgütlü bir güç olarak çeşitli kurum ve kuruluşlarla açığa çıkarmayı esas alırız. Bir Güney Kürdistan'daki federe devletiyle ittifağımız bu temelde oluyor, olacaktır. Yani oradaki ilkel milliyetçiliği sınırlandırırken, bunun için yer yer devrimci şiddeti uygulanacaktır. Öte yandan da bağımsızlık çizgisine çekilen kitlelerin örgütlü bir güce dönüştürülmesi bunlara dayanılarak federe devleti emperyalizmin, Türk sömürgeciliği silahının kendisine çevrilmesi anlamına geliyor.

Bölgedeki gelişim ve durdurma ittifaklarını ele aldığımızda (ki bunlar aynı zamanda dış ittifaklar oluyor) başta ülkemizi sömürge altında tutan ülkelerin devrimci-demokrat hareketleri olmak üzere, şu veya bu biçimde emperyalizme karşı olan tüm güçlerle (ideolojileri ne olursa olsun) böyle ittifakları geliştiririz geliştiriyoruz da! Burada emeği esas alan sosyal-ulusal kurtuluş güçleriyle ittifağımız gelişim ittifağının temel taşlarını teşkil ediyor. Böyle bir öze sahip olmadığı halde emperyalizme karşı tavır alanlar ise, geçici gelişim ittifaklarımızdır. Ama şu veya bu düzeyde TC ile çelişkisi olanları da durdurma ittifağı içinde değerlendiriyoruz. Birkaç örnekle bunu açmaya çalışalım.

Türkiye'de resmi-ideolojik kopuşu sağlamış, emeği esas alan, Kürdistan devrim gerçekliğini kabul eden güçlerle gelişim ittifakları geliştirilir. Esas gelişim ittifakı olarak bu niteliğe sahip güç kabul edilir. Bu da ifadesini devrimci-enternasyonalde bulur. Böyle bir ittifağı geleneksel sol ile geliştirmek olası değildir. Ancak geçici gelişim ittifağımız olur. Bunun dışında resmi-ideolojiyi hedefleyen veya inkar politikasına şu veya bu şekilde karşı çıkan ve emeği esas almayan güçlerle ittifağımız durdurmanın-sınırlandırmanın ittifağıdır. YDH bu çerçevede değerlendirilebilir.

HEP sürecini incelediğimizde bu gerçeklik açıkça ortaya çıkacaktır. HEP'in ilk çıkışında resmi ideolojiyi aşma durumu söz konusu değildir. Sadece söylem düzeyinde inkar politikasına karşı olduğunu, geliştirilen Paris Konferansı (1989) çerçevesinde (o da söylem düzeyinde) kültürel özerkliği dile getiriyordu. TC'nin HEP taktiği, PKK etrafında kenetlenen kitleleri HEP'e çekerek, reformizme ederek, tekrar düzene bağlamaktı. Reformist güçler ise, bu zemine dayanarak HEP'i işbirlikçi bir Kürt partisi haline getirip kendini TC'ye takım elbiseler içinde sunmak amancındaydılar. Parti ise bu zemini halklar cephesinin bir legal platformu haline getirmeye çalıştı. Sosyal-şoven solun kaçışı bu rolü sekteye uğrattıysa da, TC'nin ve reformistlerin oyununu boşa çıkarabildi. Bu kez TC'nin kurduğu parti bizzat TC tarafından terör eşliğinde kapatıldı.

Dünya ölçeğinde ulusal-sosyal kurtuluş hareketleriyle emek sınıfının çıkarı temelinde geliştireceğimiz ilişkiler-ittifaklar gelişim ittifaklarıdır. Bu, devrimci enternasyonalde ifadesini bulacaktır. Demokrasi güçleriyle, çevreci vb. hareketlerle geliştireceğimiz ittifaklar geçici gelişim ittifaklarıdır. Emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ülkelerle (emperyalizmle şu veya bu şekilde çelişkisi olan biraz anti-emperyalist olan güçler bunun dışındadır) ilişkiler durdurma ittifaklarıdır. Bir ABD'yle olan ittifağımız bu temeldedir. Kuşkusuz o bizim içimizde bir işbirlikçi klik oluşturmaya çalışacaktır. Ama biz de onun içinde devrimci-demokrasi güçleriyle gelişim ittifağımızı geliştirerek, onu sınırlandırmaya çalışacağız. Yine ABD, Avrupa, Japonya, Rusya çelişkilerini değerlendiren partimiz böyle bir ilişkiyle de çatlakları derinleştirip, içinde çatıştırarak emek sınıfı ve ezilen halklar başta olmak üzere, dünya insanlığının yararına değişim ve dönüşümü geliştirecektir. Diğer bir deyişle, emperyalizmle iç içe geçerek çatışmayı, savaşmayı ve bunun çeşitli araçlarını geliştirmeyi esas alıyor. Nükleer silahlanma, dünya insanlığını tehdit eden çevre sorunları vb. sorunları emperyalizme çevirerek, dünya insanlığıyla emperyalizmi karşı karşıya getirerek emperyalizmi sınırlandıracaktır. Böylece sınırsızlaşma hedeflenecektir. Bu sınırsızlaşma insanlık adına ve onun çıkarı temelinde gerçekleşecektir. Ulusal olunduğu kadar sınıfsal ve evrensel bir çerçeveyi esas alıyor.

Burada şu gerçekliğin altını özellikle çizmek istiyoruz. Kuşkusuz emperyalizm de bir sınırsızlaşmayı hedefliyor. Coğrafik sınırları ortadan kaldırmak istiyor. Ama hangi temelde ve kimin adına? Kesinlikle insanlık adına, emek adına, ezilen halklar adına bunu yapmıyor. Bir avuç Çok Uluslu Şirketler adına bunu yapmaya çalışıyor. Hitler'in de böyle bir uğraşısı oldu. Üstün ırk olarak kabul ettiği Cermen ırkı temelinde bir evrenselleşmeyi dünyasallaşmayı geliştirmeye çalıştı. Bir kez daha soruyoruz: Kimin adına ve kimin için? Cevabımız ise Cermen ırkı maskesi altında Alman tekelciburjuvazisi adına böyle bir insanlık düşmanlığı temelinde oluyor.

Oysa PKK'de hedeflenen sınırsızlaşma, evrenselleşme, insanlaşma, halkların iradelerini açığa çıkarma ve örgütlü bir güç haline getirme ve tüm asalakların egemenliğine son verme temelinde olacaktır.

İşte PKK'nin ittifaklar diyalektiği böyle işliyor. Reel sosyalizmin ittifak anlayışını dıştalayan ve aşan bir durumu ifade ediyor. Her şart ve koşul altında bağımsızlığını esas alarak, ilkelerini koruyarak, bu anlamda reddederek özgür ve eşit temelde bir ilişkiyi esas alıyor. Reel sosyalizmde olduğu gibi, dar-ulus çıkarları adına sosyal ve ulusal devrimler aleyhine ilişki geliştirmiyor.

Reel sosyalizmden farkımız sadece ittifaklara yaklaşım konusunda ortaya çıkmıyor. Birçok konuda olduğu gibi yargı alanında da böyle bir farklılığımız söz konusudur. Yargı diyalektiğini incelediğimizde, çatışmalı gelişim yasasını yargıda ele aldığımızda bu farklılık ve bunun nereden, hangi yaklaşımdan kaynaklandığını ortaya çıkarmaya çalışacağız.

"PKK'yi anlamak, politikalarını kavramak, önderlik gerçeğini anlamak ve temsiline ulaşmak, toplumu, bireyi, kendini çözmek, PKK ölçülerini yakalamak vb. tüm sorunların bilince çıkarılmasının, pratikte çözüme kavuşturulmasının yolu PKK diyalektiğini kavramaktan geçmektedir. "

Bu anlamda PKK hareketi aynı zamanda yargılama hareketidir. Önderlik kendi şahsında, tarihi, toplumu, düşmanı yargılayarak böyle bir hareketi ortaya çıkarmıştır. Önderliğin bu yargılaması partiyi, cepheyi, orduyu ve bugün ise halk iktidarını ortaya çıkarmıştır. Yargılayan önderlikten, yargılayan partiye, yargılayan partiden, yargılayan halka doğru bir gelişim seyri izlemiştir. Kendini yargıladığı kadar, düşmanı ve halkı da yargılamıştır. Düşmanı yargılarken, yargılamanın esas yönü düşmanı mahkum etmek olurken, halkı yargılarken, ondaki düşmanı mahkum edip, halkı, yargılayan bir halk durumuna getirmek amaçlanmıştır.

Yargımızın özünü insanı yeniden kazanmak ve köleleşmeden kurtarmak oluşturmaktadır. Yani emeğin yargılaması insanı kendi özüne dönüştürmeyi esas alır. Burada fiziksel mahkumiyetten ziyade birey şahsında düşman anlayışının, hayvanlaşmanın mahkumiyeti söz konusudur. İnsanlığa ait bir zerrecik olsa bile, oradan yakalayarak insanlaştırmak hedeflenir. Bu anlamda insanlığı geliştirmeye çalışırken, bireyi tümden kötü veya iyi olarak ele alma diye bir anlayış söz konusu değildir. Bazılarında iyi yanlar, bazılarında ise kötü yanlar ağır basar.

Her şeyden önce bizdeki yargılama bireyi, toplumu geri çeken ve ileriye taşıyacak dinamiklerin ortaya çıkarılmasıdır. Bunlar bireye özümsetilip çatıştırıldığı oranda insanlaşma ve halklaşma gelişebilir.

Reel sosyalizm örneğinde olduğu gibi sadece genel sekreter, bir parti, halkı yargılayabiliyor ama, onları yargılama, yargı gücü yapma düzeyine çıkarmıyor. Partimiz, önderliğimiz tarafından bir yargılama gücü haline getirilmiş, bugün bu durum halka taşırılmıştır. Halkımız da bir yargılama gücü haline gelmiştir. Yargılayan önderlikten yargılayan partiye, yargılayan partiden yargılayan halka ulaşma başarılmıştır. Halkımız kendisini yargıladığı kadar düşmanın direkt ve dolaylı yansımalarını da yargılayacak bir güce gelmiştir. Diğer bir deyişle yargılayan önderlik, yargılayan parti ve yargılayan halk süreci bugün yargılanan halk, yargılanan parti ve yargılanan önderlik, süreciyle bütünleşmiştir. Parti Önderliği'nin Kasım 1994 çözümlemelerinde kendisini parti yapısının yargılamasına açması, eleştiri temelinde bunu açığa çıkarması reel sosyalizm önderliklerinin tarihinde hiç başarılmayan veya gerçekleşmeyen bir durumu ifade etmektedir.

Buraya kadar anlatılanlar parti gelişimin diyalektiğinin kendisidir. Birkaç vurgu daha yaparak bu gelişim diyalektiğini tanımlamaya çalışalım.

Parti gelişimi diyalektiği; teori-pratik-teori, örgüt-eylem-örgüt, eleştiri-eylem-eleştiri, eleştiri-tartışma-eylem, ilişkisinin en iyi ve yaratıcı tarzda kullanılmasıdır.

Teori; çağın, toplumun çözümlenmesinden çıkar. Kendisini ideolojik-politik çizgi olarak ifadelendirir. Kürdistan'da PKK'nin çizgisi bunun örneğidir. Teori bir eleştiri hareketiyle geliştirilir. Eleştiri tasarım, tasarım sistematik bir düşünceye dönüşür. Somut koşullara uygulanırken ideoloji-politikaya dönüşür. Bu sağlandıktan sonra düşünce-teori eyleme dönüşür. Eylemin sonuçları değerlendirilerek tekrar bir teorileştirme gelişir. İlk teori, pratik ve sonuçta gelişen teori ile aynı değildir. Kapasite ve sorunlara çözüm gücü olma anlamında bir derinliği ifade eder. Yani PKK'nin ilk grup dönemindeki teorisiyle bugünkü teorisi arasında oldukça fark vardır. Yirmi yıllık bir pratiğin beraberinde getirdiği teorik açılım ve ideolojide, politikada bir derinleşme söz konusudur. Aynı durum örgüt-eylem-örgüt bütünselliği için de geçerlidir.

Örgüt eylem içindir. Amaçlarına ulaşmak için düşüncelerini eyleme geçirir. Eylemin ardından tekrar örgütlülüğe yönelir. Örgüt eyleme yol açarken, eylem de örgütte gelişmeye, aşama kaydetmeye yol açar. Eylemden önceki örgüt ile eylemden sonraki örgüt aynı değildir. Amaçları aynıdır ama sorunlara çözüm gücü olma, önüne amaca uygun dönemsel hedefler koyma ve çapı açısından farklılaşmıştır. PKK hareketinin parti olarak gelişim diyalektiği bunun açık örneğidir. Bugün devletleşmeyi adım adım yaşamamız gelişim seviyemizi göstermektedir.

Mücadelenin her sahasında eylem geliştirilirken, bu başta kendisini mevcut durumun eleştirisini yapma temelinde gösterir. Sonra bu tartışılarak eylem plan ve programına dönüştürür. Bu sağlandıktan sonra eyleme geçilir. Bu süreçlerin hepsi iç içe gerçekleştirilir.

Önderliğin pratiği bütün bunlara örnektir. Yani önce ideolojiyi bir eleştiri, yargılama hareketi olarak oluşturması; bunu tartışıp bir gruba dönüştürmesi, eylemle gerçek partileşme hareketini gerçekleştirmesi, parti diyalektiğine örnek olması açısından öğreticidir. "İpini koparan pratik"in sahibi olmamamız için bundan ders çıkarmalıyız. Pratiğimizin parti ideolojisiyle bağı kopmuşsa, burada partiye değil; düşmana hizmet etmemiz söz konusu olur. Dar pratikçi yaklaşım kadar teoriye-ideolojiye lafazan yaklaşım da aynı sonuca yol açar.

Partinin gelişim diyalektiği birey için de geçerlidir. Bu anlamda, her bireyin bir gelişim diyalektiği vardır. Bunu geldiği sınıf, çevre ve yetişme tarzı belirlemektedir. Bireyin kendini ideolo-

jik güç durumuna getirmesi ve örgüt içinde eyleme dönüştürmesi kendini iyi çözmesinden geçmektedir. Bu da bireyin neyle çatışacağını belirler.

Birey hangi sosyal sınıftan geliyor, yetişme tarzından aldığı ölçüler ve bunun yarattığı ruh hali nasıldır? Hangi çevrede yetişmiştir? Güçlü ve zayıf yanları nelerdir? Olumlu ve olumsuz yanları nelerdir? Yetenekleri nelerdir?

“PKK diyalektiği, kendini sadece toplumsal olay ve olguları araştırıp-incelemekle sınırlandırmaz. Toplumu değişim ve dönüşüme uğratmayı ve bu temelde çatışmayı esas alır. Zaten PKK diyalektiğini reel diyalektikten ve diyalektiğin diğer yorumlarından ayıran yan da burasıdır.”

Bütün bunlar hangi koşulların bir ürünü olarak ortaya çıkıyor, gelişimini etkileyen temel çelişkileri nelerdir? Çelişkiler hangi zemine dayanıyor, geleneksel düşkünlükle, sınıf özellikleriyle ve cins düşkünlüğüyle bağı nedir veya ne kadardır. Somut olarak hangi özlem ve tutkularda ifadesini buluyor gibi sorular temelinde birey çözümlenir. Eğitim yoluyla bireye kendi hikayesi kavratılır. Birey kendi hikayesini kavrarken, bir yandan da partinin gelişim diyalektiğini kavrar. Hangi ölçüleri esas alacağını bilince çıkarır. Artık bundan sonra bütün maharet bireyde düğümlenmektedir. Eğer özlü bir yaklaşımın sahibi olabilirse ve radikal bir yönelimi esas alırsa; kendisini geriye çeken, devrimcileşmesini engelleyen temel yetmezliğine yönelerek çatışmalı gelişim yasası çerçevesinde kişilikte değişim-dönüşüm yaratabilen bir pratiğin sahibi olabilir. En güçlü yeteneği öne çıkarılarak bireyde sağlanan bu çatışma derinleştirilerek, bireyde devrim yakalanıncaya kadar sürdürülür. Hatta birey, dönemin gerisinde kalmamak için, anın devrimci görevlerini yerine getirebilmek için bunu süreklileştirmesi gerekir. Hiçbir zaman ulaşılan düzeyle yetinilmemelidir. Sürekli önüne yeni hedefler koyarak ve bunu amaca bağlayarak gerçekleştirmek durumundadır. Bir an bile sürecin gerisinde kalmak özünde gericiliktir, devrimin yasalarıyla çatışmaktır. Bireyde devrim gerçekleştiği oranda toplumda da parça parça, adım adım devrim gerçekleşir. Bir anlamda bireylerde gerçekleşen devrimin parti organları tarafından topluma taşırılması anlamına gelmektedir.

Önderliğin yaşamı ve pratiği bireyde devrimin gerçekleşmesinin en özlü ve açık örneği oluyor. Kendinde süreklileşen ve her geçen gün derinleşen devrim halkı, ulusu ve partiyi kendinde iktidar gücü yaparak topluma taşıyor. Kendinde kazanılanın, başarılanın genelleştirilmesi; ülkeye, bölgeye ve giderek dünya insanlığına taşırılması ve mal edilmesi anlamına geliyor. Kendinde zaferi yakalayan önderlik; zaferi yakalayan partidir, zaferi yakalayan halktır, zaferi yakalayan bölge halklarıdır. Zaferi yakalayan dünya insanlığıdır.

PKK diyalektiği, kadının kurtuluşu sorununda ezen-ezilen cins diyalektiği olarak kendisini özgürleştirir, somutlaştırır. Bu diyalektik tarihin derinliklerine gömülen kadının ezilen bir cins olarak Kürdistan özgülünden çıkarılıp siyasal-örgütsel ve askeri bir güç yapılarak dünya insanlığına kazandırılmasının diyalektiği oluyor. Bunu biraz daha açmak için ülkemizde hangi çelişkiler şahsında bir çatışmanın sonucu olarak geliştirildiğine değinelim.

Ülkenin yitirildiği, tüm değerlerin yağmalandığı tarihsel toplumsal gerçeklik içerisinde sadece ve sadece elde aile, kabile ve aşiret kalmıştır. Bütün güç bunu korumaya seferber edilmiştir. İhanet, işbirlikçilik, gaflet gibi düşkünlükler veya düşürülmüşlük durumları hep bu temelde yaşanmıştır. Erkek kadını düşürdükçe kendisi de düşmüştür. Hukuk, namus, töre gibi moral değerler hep bu temelde geliştirilmiştir. Adeta bir kördüğüm olarak sosyal-ulusal gelişmenin önünde engel teşkil etmiştir. Tabii ki bu kördüğüm sömürgeci-sömürge çelişkileriyle beslenmiştir.

O halde ulusal ve sınıfsal kölelik gibi iki dereceli bir köleliği yaşayan erkek ile ulusal-sınıfsal-cinsel gibi üçüncü dereceden bir köleliği yaşayan kadının eşitliğini savunmak kölelerin eşitliğini sağlamaktan öteye geçemez. “Devrim gerçekleşir, kadın kurtulur” gibi klasik ve reel sosyalist bir formülü esas almak da sorunu çözmedi. Peki sorunu ne çözebilir? Hangi çelişkiler ve hangi ölçüleri esas alınarak çatıştırılmalı?

Burada iki cinste yaşanan, kadının daha kadınsı, erkeğin daha erkeksi olduğu ve geleneksel erkek-kadın düşkünlüğünü açığa çıkarması gerekiyordu. Kadının da siyasi-askeri bir güç olabileceği gerçeğini pratikte kanıtlamak kaçınılmaz oluyordu. Devrimden sonra değil de, devrimci süreç içerisinde kadın kurtuluşunun adım adım gerçekleşebileceği, “bir adım ulusal kurtuluşçuluksa, bir adım da kadının kurtuluşu olduğu” gerçeğinden hareket edilecekti. Kölelerin eşitliği değil; özgür kadın ile özgür erkeğin eşitliği esas alınmalıydı. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gibi kadının da kendi kaderini tayin hakkını eline alması şeklinde bir ilkeden hareket edilmeliydi. Bütün bu ölçüler temelinde, geriliklerle çatışma gerçekleştirilerek, bu pratik başarılarla beslenerek açığa çıkarıldı. Azimelerden Beritanlara kadar bir kadının direnişçiliği yaratılarak kadının potansiyel gücü açığa çıkarıldı. Parti ölçüleri temelinde kadın-erkek geriliklerinin çatıştırılması böyle bir sonuca yol açıyor. Geleneksel yaklaşımlar sürdürülseydi, bu çelişkiler uzlaştırılsaydı bu başarı elde edilemezdi. Yani artık sınıf mücadelesinin bir parçası haline gelen ezen-ezilen cins çelişkisi çatışmalı gelişim yasasının bu alanda da geçerliliğini koruduğunu bize gösteriyor.

Ezen-ezilen cins gerçekliği bir mülkiyet-mal edinme gerçekliğidir. Bu nedenle bu alanda da bir sınıf mücadelesi kaçınılmazdır. Kadın ordulaşması ve YAJK gibi dinamikler ülkemizde kadının kurtuluş mücadelesinde atılan adımların özgülden genele taşırılmasıdır. Burada özgür kişilik yakalandıkça, özgür kadın-erkek ölçüleri geliştirildikçe, bu anlamda tüm toplumsal geriliklerle çatıştıkça zafere yürümek olası olacaktır. Halk demokrasisinin gelişmesi, demokrasi geleneğinin aileden-topluma, toplumdan-aileye yansıtılması bunun önünde engel olan tüm çelişkilerle çatışmakla ve en radikal tarzda bir sınıf mücadelesini vermekle mümkündür.

Kürdistan'da ölenlerin arkasından ağıtlar yakılır, ağlanır. Aslında bu ağıtlar ağlamalar ve sızlamalar ölenden çok ağlayanlar, ağıt yakanlar ve sızlayanlar içindir. Yani kendileri için bunu gerçekleştirirler. Çünkü ölenler şahsında kendi zavallılıklarını görüp, başlarına gelecekleri böyle bir tavır içine girerler. Bir süre sonra da ölenin konumuna ve kan bağı derecesine bağlı olarak yaşam yine aynı tarzda devam eder. Düğünler kurulur, halaylar tutulur, gülüşmeler, şakalaşmalar eski tadında devam eder. Ölenler yaşamın akıcılığında silikleşir, pek anılmaz olurlar. Kürdistan'da arkasında iz bırakarak ölen çok az insan vardır.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ölümleri de kutsallaştırarak bir şahadetler geleneği yarattı. İhanetle noktalanan ölümler ve direnişle noktalanan ölümleri ortaya çıkardı. Böylece bir şahadetler diyalektiğine ulaşıldı. Artık kedi-köpek için adam vuranların, kendi “onurunu” kurtarmak için kadın uğruna adam vuranların çocukları bu kez vatan uğruna, ezilenler uğruna, tarihsel güzellikleri açığa çıkarmak uğruna, insanlaşmayı, halklaşmayı ve özgürleşmeyi yakalamak uğruna adam vurur oldular. Kutsal ölümler olan şahadetler gelişti.

Kutsal ölümlerin arkasından ağlamalar, sızlamalar, ağıtlar değil, tilililer, halaylar çekilir oldu. Artık kitleler kutsal ölümlerde zaferi, aydınlık geleceği görüyorlar. Bütün bunlar gerçekleştikçe daha bir bağlanma, daha bir kitleselleşme oldu.

İşte burada geçmişle çatışmak, kutsal ölümleri moral değer durumuna getirmek, gerillalaşmak noktasında itici-manevi bir kuvvet haline getirmek parti diyalektiğinin şahadetler diyalektiği tarzında gerçekleşmesidir.

Şahadetler diyalektiği, sadece moral direnç yönünü ortaya çıkarmakla yetinmez. Şahadetler tarihsel çıkışlara kaldıraç olabiliyor. Haki yoldaşın şahadeti ideolojik grubun partilileşmesine, ideolojik yönü ağır basan mücadele tarzından politik yönü ağır basan bir mücadele tarzına geçişin vesilesi olabiliyor. Mazlum yoldaşın, dört özgecanın ve 14 Temmuz direnişçilerinin şahadeti 15 Ağustos Atılımı'nın motor gücü yapılabiliyor. Yine Agit yoldaşın şahadeti, ARGK temelinde gerillaya geçiş ve bir akademinin kuruluşuna öncülük edebiliyor. Bir Beritan arkadaşın şahadeti kadının askeri güç olarak tarih sahnesine çıkabileceğini kanıtlıyor. Yine Berivan yoldaşın ve on üç yoldaşın Savur'da gerçekleşen şahadeti Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önemli bir dinamiği olan serhildanlar dinamiğini açığa çıkartabiliyor.

Şahadetler diyalektiğinin önemli bir özelliği de, şahadetler şahsında açığa çıkan “eksiklikler”den ders çıkarılarak, daha güçlü kahramanlıkların ortaya çıkmasına yol açmasıdır. Bu anlamda tabulaşmaya izin verilmiyor. Her süreçte güçlü kişilikleri ortaya çıkararak, şahadetlerde zirveleşmeyi geliştirmesine yol açıyor.

Parti diyalektiği şahadetlere yaklaşımda böyle bir gelişmeye yol açıyor. Sürekli eskiye ait olan yaklaşımlarla çatışarak kendi geleneğini kan-can pahasına kitlelere ve anaların yüreğine ilmik ilmik işliyor.

PKK diyalektiği yetkin uygulanışını savaşta da bulmaktadır. Savaş-barış diyalektiği biçiminde kendisini geliştirerek, bu noktada hiçbir açıklığa yer vermemektedir. Savaşı geliştirirken sürekli onun siyasi yönüne dikkat etmiştir. Bu anlamda emperyalizmin “Yeni dünya düzeni” adı altında geliştirdiği politikaların çatlaklarından yararlandığı kadar, TC'nin “terörizm” söylemini de boşa çıkarabilmiştir. 1993 yılında yapılan ateşkes buna örnek olarak gösterilebilir.

Ateşkes taktiğiyle emperyalizmin Kürdistan için öngördüğü reformist politikaları ile TC'nin inkar politikası çatıştırılmıştır. TC'nin “terör” edebiyatı ile Avrupa kamuoyu ve giderek dünya kamuoyu çatıştırılmıştır. Reformist güçlerin mücadele okları TC'ye az da olsa çevrilebilmiştir. Yine TC'nin içinde Kürdistan sorununda reformizme açık kesimler ile TC çatıştırılmıştır. Böyle bir durum TC'nin ittifaklarını zayıflatmış, iç çelişkilerini derinleştirmiştir. Klik çatışmalarına hız kazandırmıştır.

İşte savaş-barış diyalektiği, savaş ve barışı iç içe kullanmanın, savaşın tıkandığı yerde “barışın”, barışın tıkandığı yerde savaşın devreye sokulması tarzında düşmanı kendi cephesiyle, kendi içiyle çatıştırma tarzında ifade edilmektedir.

Şimdiye kadar incelediğimiz durumları bize veren, önderlik çözümlemeleridir. Orada PKK diyalektiğinin her yönüyle yetkin bir tarzda uygulanışını bulmamız mümkündür. Hatta çözümlemenin kendisi bile bir yaklaşım diyalektiğini gerektirir. Bu nedenle çalışmamızı çözümleme diyalektiğiyle tamamlayalım.

Her devrim hareketi özünde bir çözümleme hareketidir. Devrimin başından sonuna kadar süreçlerin an be an çözümlenmesini görmek mümkündür. Devrim hareketi çıkışından itibaren teorik-pratik çözümlemeyi iç içe yürütür. Kürdistan devriminde gerçekleşen çözümlemeler bunun açık örneğidir. Kürdistan devriminin tarihle, çağla ve dünya insanlığıyla bağının açığa çıkarılması, pratiğe nasıl geçirileceğinin çözümlenmesi, önderlik tarafından yapılan çözümlemelerin özünü teşkil etmektedir.

Bu anlamda parti çözümlemeleri birey şahsında tarihin, toplumun, sınıfın ve insanlığın çözümlenmesidir. Sınıfsal olduğu kadar ulusal, toplumsal olduğu kadar evrensel çözümlemelerdir. Sadece bir siyasal çözümleme değildir. Siyasal yanı olmakla birlikte, sosyal, felsefik, psikolojik, estetik, sanatsal, askeri, edebi yönü olan çözümlemelerdir. Dili kavramsal olduğu kadar, edebi, ajitatif, propagandatif, şiirsel bir dildir de. Özcesi, kavramsal olduğu kadar imgelemeyi de bağrında taşır. Kendisine kadar uzanan zaman zarfında gerçekleşen ulusal-toplumsal devrimlerin dildeki sentezini gerçekleştirip, ona özgünlüğünü de katarak bugünkü dili en yaratıcı tarzda ortaya çıkarmasını bilmiştir.

Bu temelde çözümleme diyalektiğini ele aldığımızda iki boyutta değerlendirmek mümkündür. Birincisi; buraya kadar anlattıklarımızı ortaya çıkarmanın, yeni hamleleri gerçekleştirmenin diyalektiğidir. Yani parti diyalektiğini, partinin gelişim diyalektiğini, mücadelenin her alandaki sorunlarına uygulanmasını bize vermektedir. Parti Önderliği'nin çözümlemeleri tarihimize damgasını vuran ve adım adım Kürdistan devrimini zirveleştiren çözümlemelerdir. Bir bütün olarak bunları bilince çıkarmak, sorunları ortaya koymak, alternatifini oluşturmak niteliğine sahip olduğunu kavramak çözümleme diyalektiğinin bir yönünü oluşturmaktadır. Bu yönü kavramadan ikincisini kavramak mümkün değildir. Bu kavrandığı oranda ikinci yön de kavranabilir.

Çözümleme diyalektiğinin ikinci yönü ise yaklaşım diyalektiği olarak ifadesini bulur. Bu diyalektik bize, söz konusu çözümlemelerin şahsımızda nasıl işletileceğini, nasıl bir işlerlik kazandırılacağını verir.

Her şeyden önce ciddiyetini elden bırakmayan, duyarlı ve saygın bir yaklaşımın sahibi olmalıyız. Anlama gücümüzü ve anlayışımızı geliştirerek çözümlemelere yaklaşmalıyız. Bunlara kavuşmak yine çözümlemelerle mümkündür. Tartışma-karar-eylem gücü olan çözümlemeleri ele alırken şu sorulara karşılık aramalıyız: Parti bizden neyi bekliyor, dönemin parti taktiği nedir, kişilik ölçüleri nelerdir, nasıl ulaşılır, sorunlar nelerdir, nasıl siyasi-askeri bir kişilik olunur? Bu sorular temelde kişiliklerimizde çatışmayı esas almalıyız. Temel sorunumuz ve dönemin bizden beklentisi ışığında çatışırken, sonuna kadar uluslaşmayı-halklaşmayı ve partileşmeyi esas almalıyız. “Kendinde devrimi yaratamayanlar başkasında ve toplumda da devrimi yaratamazlar”, “kendinde zaferi kesinleştiremeyenler, toplumda da zaferi kesinleştiren bir pratiğin sahibi olamazlar.” Bu inançla sınıf dışı anlayışlarımıza yüklenerek ve pratikte mahkumiyetini gerçekleştirerek değişim ve dönüşümü esas almalıyız. Esas almamız gereken bu oluyor. Fakat reel sosyalizmin etkilerinden kaynaklanan çözümlemeleri küçümseme, “söylenenler başkasınadır” anlayışına kapılma yanlıştır. Çözümlemeleri değişim-dönüşüm aracı olarak görmemek, “tekrardır” diye düşünmek, çatışmayı sürece yaymak veya “arkadaşlarda da yaşanıyor” diyerek kendini rehavete yatırma gibi yaklaşımlar çözümleme diyalektiğini boşa çıkarma anlamına geliyor. Böyle yanılgılı-yanlış yaklaşımlardan kurtulunduğu oranda özlü bir yaklaşıma ulaşılabilir.

Birey, çözümleme diyalektiğinin kendisinde nasıl yaşandığını, bunları nasıl aşabileceğini ve yerine neleri koyması gerektiğini bilince çıkarmalıdır. Yeni ile eskiyi çatıştırarak, bu anlamda sınıf mücadelesini kendisinde derinleştirerek, bunu ortama dayatarak değişim ve dönüşümü esas almalıdır.

Buraya kadar PKK diyalektiğini incelemeye çalıştık. Kürdistan devriminin çeşitli sahalarında nasıl işlendiğini vermeye, örneklerle incelemeye çalıştık. Kuşkusuz daha birçok olay ve olguya indirgemek mümkündür.

PKK diyalektiği parti yaşamının kendisidir. Bu, yaşamın kavranması diyalektiğinin nasıl işlendiğinin anlaşılmasından geçmektedir.

Bu kavranmadan PKK'lileşmek, PKK adına pratik politikalar belirlemek ve onun uygulayıcısı olmak mümkün değildir. Eğer PKK'lileşmek istiyorsak, onun diyalektiğini öğrenmek ve kişiliğimizde PKK'nin gelişim diyalektiğini açığa çıkarmak vazgeçilmez bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır.

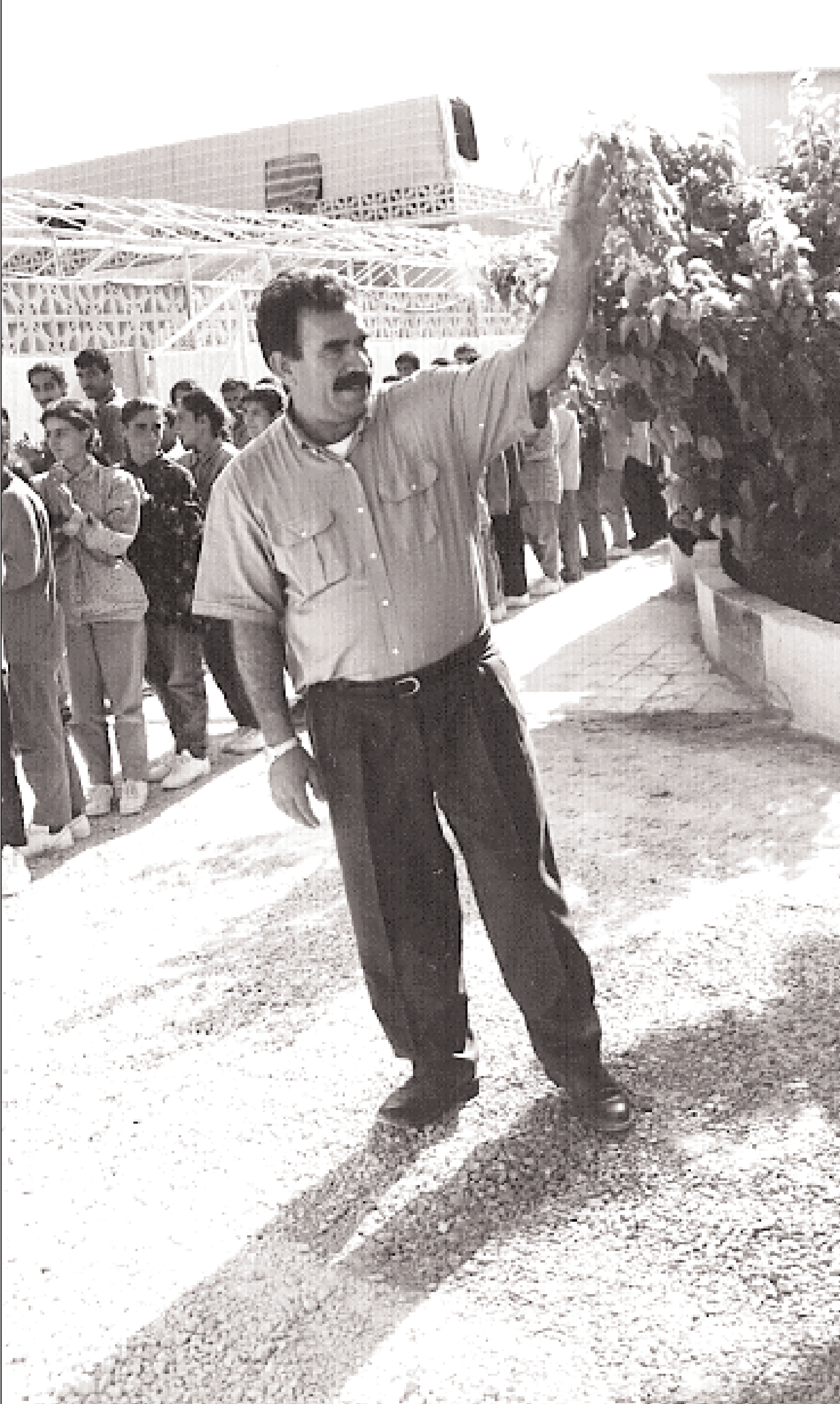
“Parti çözümlemeleri birey şahsında tarihin, toplumun, sınıfın ve insanlığın çözümlenmesidir. Sınıfsal olduğu kadar ulusal, toplumsal olduğu kadar evrensel çözümlemelerdir. Sadece bir siyasal çözümleme değildir. Siyasal yanı olmakla birlikte, sosyal, felsefik, psikolojik, estetik, sanatsal, askeri, edebi yönü olan çözümlemelerdir.”

YENİ DÖNEM KÜRDİSTAN PLANLAMASINDA

YILDIRIM TUGAYLARIYLA FIRTINA GİBİ ESECEĞİZ

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN

Devrimci savaşı yoğun çözümlemelere tabi tutarak daha üst bir ordu kuruluşu ve savaş tarzına ulaştırmak istiyoruz. Savaşta durağanlık ölüm demektir. Halk savaşının dinamiği, asla durağanlığı kabul etmez. Özü gereği zafer doğrultusunda sürekli yaratıcılık, az bir güçle basitten karmaşığa doğru savaşı geliştirerek sonuç almanın teorisidir. Eğer çok ciddi, aleyhte objektif koşullar yoksa, hatta sınırlı bir çerçevesi mevcut ise gerisi teori ve onun hayata geçirilişinin irade gücüdür. Halk savaşımımızın gelişimi önünde ciddi objektif engeller olmadığı gibi, bilinç, iradeyle büyük ve hızlı gelişmelerin kaydedilmesi için olanaklar fazlasıyla mevcuttur. Özellikle son çözümlemeler, savaş birliklerine yönelik perspektifler, savaştaki temel sorunumuzun kurmay faaliyeti olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Kurmay düzenlenmesinde çok dar, bireysel kalındığı, kolektif bir kurmay gücüne ulaşılamadığı görülüyor. Bunun da ordu ve savaş düzeyimizin beklenen tarzda gelişme gösterememesine, çok anlamsız kayıplar kadar tıkanmaların yaşanmasına yol açmaktadır. Bu,

en çok tartıştığımız ve çözüm için tüm gücümüzü ortaya koyduğumuz bir sorundur. Her şeyden önce ordu çalışması irade çalışmasıdır, irade disiplinidir. Orduda disiplin, bilincin kendini kurallar temelinde yaşama geçirmesidir. Dönem için çok gerekli olan, nicelik veya teknik olgular değildir. Bütün bunlar çoktan sorun olmaktan çıkmıştır. Gerekli olan işin derinliğine hükmeden, gidişatı belirleyecek, her koşul altında orduyu sevk ve idare edecek kurmay gücü olabilmektir. Buna ulaşmaya çalışırken, kişiliklerin kendini eğitememelerinden, çok dar tutumlar içinde ısrarla kalmalarından dolayı savaşta engel teşkil ediyorlar. Çok amatörce, son derece keyfi bir tutumla, tarihin en önemli çalışmasını sakatlıyorlar. Hakkını vermek şurada kalsın, haksızlık ediyorlar. Bu da halkımızın çok değerli savaş olanaklarını, başta yiğit savaşçılar olmak üzere, zor bela yaptıkları fedakarlıkları, maddi ve manevi olarak boşa çıkarmaktır.

Komuta çözümlemelerinde bütün yönleriyle sorunları ortaya koymaya çalıştık. Savaş ya verilir, ya da hiç içine girilmez. Ordu çalışmalarına ya olağanüstü yeteneklerle katılım olur, ya hiç katılım olmaz. Öyle anlaşılıyor ki, çoğunuzun, hatta şu an savaşı yürütmekte olan yapımızın, orduyu ve savaşı yaşadıklarını söylemeleri çok zor. Bir tarz tutturmuşlar tam bir köylü tarzı. Ağzı laf yapacak birkaç kişi varsa, onların da kendilerini bile yaşatmaktan aciz bir konumda yaşayıp gitmeleri söz konusudur. Savaşla alay edercesine, binbir ordu sorunu çözüm beklediği halde ilgi bile gösterilmeden, bırakalım zaferi kesinleştirmeyi, kendi yaşamlarını bile garantiye almadan, günü gün ediyorlar.

Bunun da altında siyasi amaca ulaşamama, tutkulu bir yurtseverlik, insanseverlik, yine baskı-sömürü düzeninin aşılması için gereken kin ve öfkenin olamaması vardır. Ayrıca alternatif yaşamın çekiciliğini bilince, ruha yansıtamamaktır. Bunun yerine tutuculuk ısrarla dayatılmakta ve yaşatılmaya çalışılmaktadır.

Şimdi bu tarzla savaşların kazanıldığı tarihin hiçbir döneminde görülmemiştir. Anlam vermekte güçlük çektiğimiz husus, bu kişilikle siz böyle kızgın bir savaşta yer alıyorsunuz. Yüreğiniz bunu nasıl kaldırıyor, beyniniz nasıl çözümsüzlüğü bu kadar uzun süre yaşayabiliyor? Bununla en çok kendinize kötülük yapıyorsunuz. Yıllarca ordu faaliyetlerinde olup da bir kuruluşa yol alamamak ne demektir? Çok sıradan sorunlara bile çözüm gücü olamamak, bir savaşı geliştirmemek ne anlama geliyor? Bununla nereye varılacak? Büyük bir yoğunlukla bunun üzerinde durmaya çalıştık. Hatta yetişme tarzınızın düşmanla bağlantısı adeta düşmanın her türlü işlevini götürmeye ayarlanmış güdümlü bir kişilik oluşmuş. Bu da her türlü yabancılaşma ve kişiliksizleşmedir. Bunun yerle bir edilmesinden tutalım, fetheden kişilik özelliklerini yakalamaya kadar neden anlaşılamadığı veya çoktan halledilmesi gereken bu sorunları neden gideremediğinizi sorguladık. Bırakalım devrimi zafere ulaştırmayı, sizi bile yaşatmak ciddi bir sorun. Anladık, bu halk kendi elinde bela olmuş. Peki ya siz? Sizi nasıl bela olmaktan çıkaracağız? Devrimciler, kurtuluşçu insanlardır. Kurtuluşçu insanlar da kurtuluşun önünde ne engel varsa onları kaldırmasını bilen insanlardır. Siz kendiniz kurtuluşun önünde bu kişilik yapısıyla engel olursanız, ilkin sizi düzeltmek gerekiyor. Hiçbir ordu, hiçbir savaş bu kişiliklerle yürümez. Bahaneleriniz çok. Birçok gerekçelere de sığınıyorsunuz. İşte “parti bizi de böyle kabul etsin. Ordu biraz böyle de olsun.” Her şeyden önce bu biçimler yerle bir edilmeye mahkumdur. Ben kendi sorumluluklarımın derin farkındayım. Gereklerini yerine getirmek için olağanüstü tutkuyla çalışıyorum da, size ne oluyor? Siz yaşamı, savaşı ne sanıyorsunuz? Hatta bu geriliğe neden böyle dalmış ve bir kader gibi görüyorsunuz? Buna ben yol açsaydım, bin defa kendimi parçalarım, kendimi yerle bir ederim, dönüştürürüm. Ama aynı şeyi sizin için söyleyemiyoruz.

Önümüzde dağ gibi biriken sorunlar var, bunlar önümüzdeki yapılardır. Zamanında ve yerinde yüksek çözüm gücü olamıyorsunuz. Şu veya bu biçimde birey olarak siz halledilmiş de olabilirsiniz, ama sorun bununla bitmiyor. Öyle anlaşılıyor ki, düşünce düzeyinizle pratikte sizler fazla bir role soyunmak istemiyorsunuz. Bu da sizi yüksek düşünmekten ve sorumluluklarla yürümekten alıkoyuyor.

Yüksek savaş düzeyini yakalayamıyorsunuz

Öyle bir aşamaya gelip dayandık ki, yenilmedik. Fakat tam zafer için de durumunuz gerçekten elvermiyor. Hatta ciddi bir savaşı şimdi planlayalım diyorum. Kafamızı şu son günlerde en çok yoran, artık bu eylem biçimini nasıl aşmalıyız sorusudur. Taciz düzeyini aşmıyor. Gerçekten adına meydan muharebesi diyebileceğimiz veya bu dağlarda öyle bir hareketli savaş tarzını yakalayalım ki, savaşın kaderini değiştirsin. Mevcut gelişim düzeyimiz buna zemin hazırlamıştır. Ama hâlâ bunun planlamasını kendine sorun yapan ve pratik çözümünde iddialı olan fazla sorumlu komuta öğemiz yok. Hep sıradan işler, neticeyi, aşamayı etkilemeyecek eylemler. Savaş durağanlığı asla kabul etmez. Biz de bu tarzı artık fazla kaldıramayız. Müthiş bir sağcılık dayatılıyor, eğer tedbir alınmazsa bu yenilgiye gider.

Ne yazık ki, yenilgiden değil de, başarıdan sorumlu tutulması gereken birçok komuta gücümüz bu soruyu kendine sormuyor. Hatta öyle bir rahatlık anlayışına kendilerini kaptırmışlar ki, kendilerine göre bu düzey yeterli, fazla bile. Konumu böyle olanların aslında partiden de, çizgiden de anladıkları fazla bir şey yok. Çizginin çok dışında, oldukça keyfi, savaştan da pek bir şey anlamayan ve bu tarzın da partide kabul görmesi için her türlü sağ köylü kurnazlıkları, yine aydın demagojik laf gücünü kullanarak kendilerini savunmaya çalışıyorlar. Bu yaşam-

larını partinin kabul etmesini adeta ısrarla dayatıyorlar. Açık ki, biz bunu büyük bir endişeyle karşılayacağız. Bu hareketin nabzı durumundayız. Anı anına her şeyi hissediyoruz. Bu anlayışların, kesinlikle başarısı şurada kalsın, günlük olarak tedbir almazsak bunlar felaket getirir. Birçok komuta kişiliğimizin durumu, felakete götürme tarzıdır. Belki onlar fazla farkında değil ama, almış olduğumuz tedbirlerle savaş yürütülüyor. Savaşa bunların gerçeğine, yaşam tarzlarına bırakılırsa, her şeyi bitmiş gözüyle değerlendirmeliyiz. Ne yazık ki, bunu anlamıyorlar. Hatta daha da kötüsü, parti ve ordu çalışmalarına tarz olarak durumlarını dayatma ısrarındadırlar.

Diğer kadro yapımızın fazla yaratıcı olamaması, sorumluluklarını idrak edememesi, kötü bir uzlaşma içinde kalmaları, çizgi-tarz konusunda, bu tutuma prim veriyor. Görünüşte hepsi iyi niyetli, ama sorun bu değil. Sorun sonuç alınıyor mu alınmıyor mu? Bu durağanlığı yıkıyor mu yıkmıyor mu? Savaşın zafer tarzını yakalıyor mu yakalamıyor mu? Sorun budur. Yoksa herkes çalışıyor, çabalıyor. Belki de hamalca, herkesten fazla. Ama bu, kurmay ya da sonuç alıcı bir çalışma değil, kendinize yakıştırdığınız niteliksiz bir çalışmadır. Ciddi bir kurmaya dayanmıyor. Planı olmayan, rastgele, kendiliğinden bir çalışmadır ve bu da sonuç vermiyor.

Güncel savaş ve ordu sorunlarını daha da özgün anlamak gerekiyor. Hatta yakaladığımız sınırlı gelişme olanakları bizi biraz yaşatıyor. Bu önemli bir gelişmedir deyip aldanmamak gerekiyor. Karşımızdaki özel savaşın amaç, stratejisini ve hedefini, sadece bilmek değil, anı anına hissederek kendi savaşımıza anlam vermek zorundayız.

Suçu sadece bireylere yığmak doğru değildir. Sistem olmadığı için bireyler sorun oluyor, sistem olursa bireyler hızla sorun olmaktan çıkar ve en sorunlu tip bile mükemmel çalışabilir. Dolayısıyla suçu, bireyin kendisinde değil, sistemin geliştirilmeyişinde arıyoruz.

Hep bizden beklemek oportünistliktir

Neden bizde gelişkin bir kurmaya ve onun komuta ettiği bir orduya ulaşılamıyor, denilirse nedenler böyle sıralanabilir. En önemlisi de, bu tarz, güçlü komuta kişilikleri yetiştirmiyor. Yapının büyük bir kısmı savaşmadan çürütülüyor. Kaldı ki, parti öncülüğü önemli bir gelişme sağladı. Yine koşullar değerlendirilerek, olanaklar oldukça arttırılmaya çalışılıyor. Birileri tutuculuğu esas alırken, etrafındaki yüzlerce insanın da buna seyirci kalmaları, en az tutuculuk kadar tehlikelidir. Bunu anlamanız gerekiyor. Çünkü çoğunuzun durumu böyledir. Sıradan seyirci gibi savaş sorunlarına bakıyorsunuz. Halbuki tarzınız hücum tarzı olacak. Sorunlara büyük kafa yormayan, iradeyi amansız dayatmayan ne kadar gelişebilir? Yaptığınız, ciddi olarak sorunlara hiç ortak olmamak, yapılamıyorsa neden yapılmadığını, yapılması gerekiyorsa nasıl yapılması gerektiğini hiç sorgulamamak oluyor. Bu da en büyük oportünistliktir. Aslında kendinize de bu anlamda en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. İçinizde hanginiz istese sağlam bir takım kuramaz, yönetemez? Hatta daha da yoğunlaşırsa ciddi bir ordu kuruluşuna gidemez, bir dağı savaşa hazırlayamaz? Hepsi yapabilir, ama kendimize öyle bir tarz yakıştırmışız ki, "ne de olsa parti yapar, ben kendimi en dar ve en az yoran bir çizgide tutarım, sıradan bir görevle yetinirim. Bu da benim için uygundur. Fazla rahatımı bozmaya ne gerek var? Her şeyi ben mi kurtaracağım?" Bu en tehlikeli oportünizmdir. Herkes neredeyse böyle yapıyor. Bununla ne kadar büyük tahribatlar yaptığınızı biliyor musunuz? Görevlerin üzerine yürümemek, hep bir yerden, hep bizden beklemek oportünizmdir. Bu neyin oportünizmidir? Neyin gafletidir? Neyin ciddi yetersizliğidir? Birileri belki buna yol açtı ama, siz de alet olup gittiniz. "Bunun böyle olmaması gerekir, doğrusu budur" diyebilirsiniz, ama siz bu savaşı veremediniz. Şimdi ben bütün gelişmeleri nasıl idare ediyorum? Görüyorsunuz ki, her gün adeta kendimi iğneyle kuyu kazarcasına üretime çekmek istiyorum. Daha ne üretebilirim diye, yüklendikçe yükleniyorum. Siz hazır hazine üzerindesiniz, elinizi uzatsanız alıp tutacaksınız. Ama yapmıyorsunuz. Bırakalım iğneyle kuyu kazmayı, hafif bir el dokunuşuyla yapabileceğiniz işler var. Bu gücü bile gösteremiyorsunuz. İşte bir hamalın çalışması. İstediğin kadar yükün altına gir, taşıdığın bir çuval arpadır. Ne kıymeti var? Kaldı ki, devrimci çalışma yüce bir çalışmadır. Onu yapacaksınız.

Bir de işin tuhaf tarafı, gözle görülür engelleyiciler de yok. Hepsi iyi niyetli, hepsi "varım" diyor. Ama savaş alanında elleriniz birbirine dolanıyor. Etkisizleşiyor veya etkisizleştiriliyorsunuz. Bir bakıyoruz ki, düşünülenle gerçekleşen arasında dağlar kadar fark oluşmuş. Asıl sorumlusu yine sizlersiniz. Bu konuda suçu şurada burada aramaya gerek yok. Siz anı anına parti tarzını dayatmamakla buna yol açtınız. Fazla kurmay değeri olmayan, fazla kuruluş çabası teşkil etmeyen bir yaklaşımı esas aldınız, onunla kendinizi oyaladınız. Çözüm kişinin kendisidir. Engelleyiciler her zaman ve her yerde olacaktır. Ama birilerinin de aşması gerekir. Doğru, yerine göre tarzı oturtacak ciddi kurmay, ordu ve savaş gücü haline gelmemizi engelleyen başka neden görmüyorum.

Kurmaylık yırtıcı bir çalışmadır

Suyunu çıkarabileceğiniz birçok şeyi kurutuyorsunuz. Aslında ben sizin ortaya koyduğunuz sorunları sorun olarak görmüyorum. Ama siz hep böyle yapıyorsunuz. Sıradan halledilecek bir sorunu, aşılamaz bir sorun gibi ortaya koyuyorsunuz. Hiç konulmaması gereken bir şeyi sorun diye ortaya koyuyorsunuz. Böylece kendinizi sıyırıyorsunuz. Bu tür yanlarınız çok gelişkin.

Tüm bunlar nereye götürüyor? Dönemin kurmay tarzını yakalamamamıza götürüyor. Bahane çok. Kişilikleriniz bahane yaratmaya, kendini aldatmaya epey elverişli. Halbuki kurmaylık yırtıcı bir çalışmadır. İğne ucu kadar fırsatları değerlendiren, çok gerçekçi bir çalışmadır. İradeye müthiş yüklenmek kadar, koşulların objektif değerlendirmesini de en gerçekçi tarzda yapan bir çalışmadır. Hemen her şeyi hesaplar. Moralinden tutalım fişeğine kadar, dağından tutalım lojistiğine kadar, sayısından tutalım niteliğine kadar, düşmandan tutalım kendi her türlü cephe olanaklarına kadar hepsini anına anına değerlendirerek kendi planını yapar. Düşüncede kestirir ve tartışarak gün yüzüne çıkarır. Bu bir kurmay heyetidir, grubudur. Bazıları "bu çalışmayı biz böyle yaşama geçirebiliriz, sorumluluğunu üstlenebiliriz" diyorlar. Ama ardından hemen unutuyorlar. Büyük çalışmalardan kaçma var. Yani nerede oturulacağı, kiminle nasıl konuşulması gerektiği bilinmiyor. Endişeleniyoruz. Çünkü yüksek komuta yeteneğiniz yok. Çok sudan bir bahaneye bile aldanıp, kendinizi idare ediyorsunuz. Hem de iyi niyetli yapıyorsunuz. Herhangi bir kasıt aramıyoruz. Siz esası göremiyorsunuz, yakalamıyorsunuz. Bunun için iradenizin keskinliği, çalışmaları çok canalıcı yerinden yakalamak yoktur. Daha sonra bir bakıyoruz felç olmuşsunuz.

Biz bunları aşmak için epey tartıştık. Görünüşte anlıyorlar. Fakat pratiklerine bakıyoruz, hâlâ ciddi bir kurmay çalışması, ordu ve savaşın geliştirilmesi ufukta gözükmüyor. Kendilerine bıraksak ağır darbeler yemekten kendilerini kurtaramayacaklar. Beklenmedik kayıplara uğramalar, bu kurmay kafaları geliştirmemekten dolayıdır. Biz tarihi olarak da az direnmedik, az kan dökmedik, az acı çekmedik, ama çok kötü kaybettik. Aynı hikaye tekrar başımıza getirilmek isteniyor. "Tarihi bir zafer çok mu önemli, önemli olan direnmektir, namusuyla savaşmaktır." Bu hiçbir şey ifade etmez. İstediğin kadar diren, namusunla savaş, tarih hep böyle geldi ve hep düşman kazandı.

Benim yaşamım zaferin garantisidir diyebilmelisiniz

Sonuç almakta kişiliğiniz son derece zayıf. Hep iyi niyetlice şuraya buraya havale ediyorsunuz. Zaferi kendi kişiliğinde düğümleyen kişiliklere ihtiyacımız var. "Benim yaşamım zaferin garantisidir" diyebilmeniz gerekiyor. Kaçamak yapmaya, kendini sağa-sola yatırmaya hiç mi hiç gerek yok. Bu kurmay çalışmasıdır. Bunu ya başarırız, ya başarmak zorundayız. Düşman bile karşımızda hep bu sloganı kullanıyorsa, bu bizim için bin defa doğrudur. "Ya başarı, ya başarı" sloganı bizim sloganımızdır. Çünkü bunun dışında hiçbir yaşam seçeneğimiz yok. Yaşam umutlarınıza kesinlikle bir şans bile verilemez. Tam bu noktada sizlere bakınca; "bunları nasıl yaşatacağız" sorusunu sormadan edemiyoruz. Halbuki sizin için sorun bile değildir. Sorun "Nasıl yaşatacağız" sorunudur. Yoksa parti bizi nasıl yaşatır, diye soru yok. Gelmişler, "bazı yönlerimizi partimiz, bu şerefli direnişçilikle bizi rahatlıkla kabul eder ve biz de götürürüz" diyorlar. Bu kişilik bir halkı, bir zaferi yaşatacak kişilik değildir. Bunu aşacaksınız. Bunalım teorilerine sığınmayın, gelişme bahanelerine sarılmayın. Ya bu deveyi güdersiniz, ya bu diyardan gidersiniz. Ya yaşarsınız, ya da ölürsünüz demiyoruz. Ya kazanırsınız, ya kaybedersiniz de değil, ya kazanırsınız, ya kazanırsınız.

Bizim için tarihin bu aşaması bu sloganı hep iki defa tekrarlamaktır. Başarı dışında, zafer dışında, kazanma dışında başka alternatifimiz yok. Ama size göre her şey mümkün olabilir. Bu olmaz. Gerçek bir PKK öncülüğü "her şey olabilir" düşüncesine kapalıdır. Affetmez, en ufacık bir olumsuzluğa bile tavır koyar. Tarih böyle söylüyor, bunu ben icat etmiyorum. Seçeneğinizin olmadığını söylüyorum. Düşmanımız başka türlü yaşama iğne ucu kadar bir açıklık vermiyor. Hayat, sizi bu noktada böyle olmaya zorluyor. Kendinizi saptıramazsınız. Savaş, yaşamın tek yolu olarak gelmiş dayanmış, savaş sanatını icra etmeyi bilmekten başka hiçbir seçeneğimiz yoktur. Hem bunun dışında yol yok, hem her şey bu temelde kazanılacaksa, o halde neden yüklenmiyoruz? Büyük yüklenme, başarıyla yüklenme, az olanakla büyük gelişmeleri sağlama planlamamızın dayanması gereken en temel anlayıştır. Hiç kimse başka bir anlayışla kendini bu yeni dönem planlamasına dahil ettirmesin. Yeni dönemin savaş ordu planlamasına dahil olmak isteyen her kadromuz, öncelikle anlayışını bu biçimde netleştirmek zorundadır. Bu anlayış temelinde kendi hayata geçirecek, üstlendiği bütün görevleri bu anlayış temelinde yerine getirecektir. Eğer böyle yapılırsa aşama kaydederiz.

Yeni dönem planlamamız gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanamayacak kadar gerçekçidir ve hayata geçirilme şansı yüksektir. Bunun olmaması için hiçbir neden ortada yok. Büyük bir coşkuyla bu yeni dönem planlamasına katılmak kazandırır. Çünkü bununla savaştaki belirleyici düzeyi yakalayacaksınız. Artık derin endişelerle, korkularla değil, zafer tutkularıyla yaşayacaksınız. Bunun dışında hiçbir seçeneğimiz yok. Böyle bir kuruluşa tüm yetenekleri ayaklandırarak yaklaşmak gerekiyor. Başka küçük hesapların yeri olabilir mi? Küçük düşünmek, küçük yapmak yakışır mı? Açık ki, her sorumlu kadromuz, nerede olursa olsun, kademesi ne olursa olsun, bunu zorlayarak sonuç almayı bilmelidir.

Bu çözümleme, yeni döneme ilişkin yaptığımız en üst düzey çözümlemedir. Kimsenin engel teşkil etmemesi gerekiyor. Engel teşkil eden en üst ve resmi düzeyle oynuyor demektir. Bu kişi engelledi, şu alan engelledi, deyip boyun eğmemek gerekiyor. Herkes yeni dönemde bütün yaratıcılığıyla katkısını gösterecektir. Direkt savaş karargahlarında olsun, cephe gerisinde olsun, emredilen neyse o yapılacaktır. Bizim gerçek bir partiliden ve onun ordu çalışmalarından beklediğimiz budur.

Özel savaş bin yılların korkusunu yaşıyor

Bu anlayış temelinde daha somut bir planlama çalışmasına gitmek mümkündür. Öncelikle düşmanın özel savaş gerçeğine bir kez daha bakmakta yarar vardır. Her şeyden önce faşist rejim, özel savaşın arkasındaki hükümet, parlamentonun son derece göstermelik ve harfi harfine özel savaşın emri altında olduğu şimdi daha açıkça görülüyor. Türkiye'nin siyasi konumunu özel savaştan ayırtetmek, hatta onun mutlak emrinde olduğunu anlamak zor değildir. Daha da ötesi, toplum bu özel savaşa alet olmuştur. Siyasi rejimin, bu anlamda muhalefeti yoktur. Çelişkileri çok yoğun olmasına rağmen, hepsi özel savaşa endekslenmiş, onunla milli mutabakat adı altında birleştirilmiştir. Halkla düzenin çelişkileri gittikçe yoğunlaşmasına rağmen, psikolojik özel savaş yöntemiyle halk idare edilmeye çalışılıyor. Özellikle son günlerde rejimle halk arasında çelişkiler had safhaya varmıştır. Adeta irin olmuş akıyor. Her tarafı

Birkaç tugaylık savaş gücünün yeniden teşkil edilmesini ve çok önemli savaş pratiklerinin yaşatılmasını çığır açıcı buluyoruz. Bu mevcut boşlukları en iyi dolduracak olan bir hareketli tugaydır. Bunun adına Hareketli Yıldırım Tugayı diyebiliriz. Yol açıcı, çığır açıcı tugaylar. Bir Diem Bien Fu'yu biz çok rahatlıkla geliştirebiliriz.

pisliyor. Emekçiler, işçiler, köylüler, memurlar tahammül edilemez yaşam standartlarında bulunuyorlar. Ama tüm bunlar, mevcut özel savaş rejimi zayıftır, kendisine kendine yıkılır anlamına gelmez. Ne kadar çelişkiler olsa da rejim kendini yaşatmak için daha sıkı örgütleniyor. Özel savaşla bağlantıları olan herkes bir suçlular grubu gibi yaşamak için birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar. Direkt veya dolaylı bu rejimin suçlarına bulaşmış ne kadar kişi, sınıf, parti, çevre varsa hepsi, suçluluk telaşıyla durumlarını kurtarmak için birleşiyorlar. Bu anlamda çözülmeyi değil, daha da kenetlenmeyi sağlamaya çalışıyorlar.

Bu çok güçlü olduklarını da göstermiyor, bu bir zayıflığın ürünüdür. Dikkat edilirse, böyle rejimler ağır suçlu konumda oldukları için büyük korkarlar. Büyük korktukları için de kendilerini çok sıkı örgütlemeye çalışırlar. Bu korku bin yılların büyük korkusudur. Çünkü bin yıllardır suçlu yaşıyorlar. Güçsüzlüklerinin bir sonucudur ama güçlü kalmak için birbirlerine sıkı sıkıya bağlanmakla karşılık veriyorlar.

Çelişkileri için içindir. Her taraftan çelişkiler, yolsuzluklar patlak veriyor. Gerek düzenin kendi içinde, gerekse halkla ilişkilerinde olsun, her gün yeni çelişkiler patlak veriyor. Ama tüm bunlar üzerinde hâlâ özel savaşın kontrol gücünü görmek gerekiyor. En önemlisi de her şey özel savaşa seferber ediliyor. Ekonomik cepheden tutalım kültürel cepheye, siyasal cepheden medyaya, diplomasiye kadar hemen her şey özel savaşa seferber edilmiştir. Türkiye her şeyiyle özel savaşın emrine girmiştir. Gerekirse bütün halkı yok ederek özel savaşı yaşatmak isteyeceklerdir. Çılgınca bir özel savaş politikası yürütüyorlar.

Özel savaşın doğasını iyi anlamak gerekiyor. Her şeylerini kirli savaşa bağlamışlar. Askeri yöntem diye tabir edilen çözüme bağlamışlar. Bütün umutları kirli savaşın devam etmesidir. Örneğin iktidarda olan DYP-CHP ittifakı varını-yoğunu "teröre karşı başarılıyız" propagandasına bağlamışlar. Başarılı olamıyorlar ve her an çözülmekle karşı karşıyalar. Onun için, başarılı olma uğrunda her şeyini ortaya koyuyorlar. Artık bu cumhuriyet tükenişin eşiğine gelmiştir. Doğru Yol da tükenecek. Doğru Yol'un bütün sermayesi "terörü biz gerilettik." Terörü geriletemediğinden dolayı Doğru Yol'la birlikte bütün partiler tükenecektir. Bu da özel savaşın geri adım atması, çözülmesi demektir. Muhalefet gelişmiyor, alternatif olmuyor.

Yeni dönem planlamasına yüklenelim savaşı kazanalım

Türkiye'de muhalefeti iyi anlamak gerekiyor. Muhalefet, özel savaşa muhalefet etmeme muhalefetidir. Örneğin bir Mesut Yılmaz muhalefeti, gerçek muhalefeti önleme muhalefetidir. Refah'ı bile kontrol altında tutarak, tüm rahatsızlıklarına rağmen, en son bir seçenek olarak devrede tutmak istiyorlar. Düzen böyle kontrollü olmaya çalışıyor. Demokrasi paketlerini, anayasa değişikliklerini de sürekli gündemde tutuyorlar. Yani sıkıştıklarında böyle uyduruk yollara başvuruyorlar. Bütün kurum ve kuruluşlar sendikalar da dahil umutlarını rejime bağlamışlar, ittifak içine girmişlerdir. Çünkü bir kez daha iktidarı ve Türkiye'yi paylaşmayı umut ediyorlar.

> Güney halkına devrimi dayatmayın, içinde çalışmayın' demek, hainlik değilse de büyük bir gaflettir. Bu anlayışlara net, kesin red cevabını vermek gerekiyor. Sırf Güney halkının kurtuluşuna yardımcı olmak için devrimi burada mutlaka geliştirmek zorundayız."

Rejimin bu biçimde yürümeyeceği açık, ama bunun dışında seçenekleri de yok. Bu biçimde ısrar ettikçe ve zorlandıkça zorlanacaklar. Halk büyük öfke içinde, kendi içlerinde de çıkmaz derinleştikçe derinleşiyor. Bunun hızlanması için, sadece ve sadece devrimci savaşı tırmandırmak gerekiyor. Tüm gelişmeler her zamankinden daha fazla yakıcıdır. Yürüttüğümüz gerilla savaşımı siyasal gelişmeleri hızlı bir biçimde gündeme getirecektir. Eğer gerilla savaşını istediğimiz düzeyde tırmandırırsak, askeri çözümün çıkış yolu olmadığını kanıtlarsak, halk rejim dışına çıkacaktır. Bu da rejimin çözülmesine hız kazandırır ve önlenemez bir akıbetle rejim çöker. Rejimin alaşağı edilmesi için, yeni dönem planlamasını bütün savaş sahalarında oturtmamız oldukça önem kazanıyor.

Unutmayalım ki, generallerin de günlük planlamaları var. Her gün planlama faaliyeti içindeler. En son "Akıncı birlikleri" diye bir tarz dayattılar. Bir kontrgerilla tugayını tümüyle bizim ordu kurumlaşmamızın geliştirilmesi gereken bir yere saldırttılar. Biz yeni dönem planlamasında en az bir tugaylık güçle dönemi yakalamamız gerektiğini belirttiğimizde, düşman hemen tugay gücüyle operasyon yaptı. Bununla "biz daha hazırlıklıyız, daha hızlı vururuz" demek istediler. Gerilla tarzını uyguluyorlar, hem de bizim uyguladığımız gerilla tarzını. Kendilerine "Akıncı" diyorlar. Yeni bir taktik. Güney ve Dersim operasyonlarında, bütün savaş cephelerinde bunu denediler. Kısacası günlük planlama yapıyorlar. Bizim de askeri planlamamızın adım adım geliştirilmesi gerekiyor. Düşman karşılık veriyor, biz daha düşüncede tartışıyoruz.

Demek ki, bizim daha hızlı yaklaşmamız, kendi savaş planlamamıza gitmemiz gelişmeler açısından kaçınılmazdır. Karşı taraf bizi buna zorluyor. Düşman, her türlü yöntemle saldırıyor. O zaman biz kendimizi daha da yetkinleştireceğiz. Başka çaremiz yok. Bu saldırılarla bizi yıpratmayı ve savaş tarzımızı boşa çıkarmayı hedefliyorlar. Düşman, "tekrar bozduk, toparlanmak istiyorlardı, yeni bir döneme girmek istiyorlardı" diyor. Yeni dönem planlamamızı bozmamaları için kendimizi yeterli kılacağız. Bunun için bütün olanakları seferber edeceğiz. Savaş tarzını geliştireceğiz. Kontrgerillaya karşı gerillayı her yoluyla dayatacağız.

Kürdistan'ın kaderini değiştirecek bir süreç

Botan, Zağroslar'ın eteklerinden tutalım Güney'in dağlık uzantılarına kadar, yine Dicle suyunun tüm doğusunu ve Botan çayının güneyden kuşattığı sahayı çok temel bir ordu kurma sahası olarak değerlendirebileceğimizi hep düşündük. Zaten 15 yılı aşkındır da bu sahalarda hazırlıklarımız devam ediyor. 15 Ağustos Atılımı burada, Botan'da başladı. Partimiz denilebilir ki gücünün yüzde doksanını Botan'a seferber etti. Savaş biraz burada gelişti. Kısaca kaderimizi, savaşın seyrini şu veya bu biçimde değiştirmemiz, bu sahada olacak. Başlatırken de böyle, gelişirken de böyle. Şimdi daha ileri bir aşamaya giderken biz bu sahayı temel stratejik alan olarak değerlendireceğiz. Burada kazanacak strateji, tüm Kürdistan'da kazanacaktır. Burada kaybedilecek bir çalışma, bütün Kürdistan'da kaybedilecektir.

Hiç şüphesiz diğer alanların önemini gözardı etmiyoruz. Her eyalet veya her savaş bölgemiz çok önemli görevleri başarmak durumundadır. Genel zafer, buradaki çalışmaların dışında düşünülemez. Yalnız bu merkezi sahaya sıkışmış bir çalışma, zafer için yeterli değildir. Bu saha çalışması başarılı oldukça, diğer saha çalışmaları da güç kazanır, gelişme sağlar. Dolayısıyla yeniden planlama için biz bu sahayı temel alacağız. Partimizin en gözde kadrolarını, maddi ve diğer olanaklarını da bu sahaya seferber ederken, çok temel bir aşamayı sağlamak için, savaşın kaderini değiştirecek bir çalışmayı başlatmak için yapıyoruz.

15 Ağustos Atılımı burada daha güçlü başlatılabilirdi. Ama bilinen ve çokça eleştirilen nedenler yüzünden 15 Ağustos Atılımı geç, küçük çaplı oldu. Devamı da tam getirilmedi. Nitekim bir yıl sonra da tıkandı. 1990'lara kadarki süreçler biliniyor. Özellikle 1990-91-92, hatta 1993'ün büyük gelişme olanakları sınırlı değerlendirildi. Zaten en çok yüklenilmesi gereken bu yıllar taktik önderlik tarafından değerlendirilemedi. İyi bir komuta, kurmay olsaydı, bu yılları 50.000 kişilik bir orduya dönüştürebilirdi ve birçok kurtarılmış alan sağlanmış olurdu. Bir yığın çapsızlık, görevlerine doğru yaklaşmama, çok sınırlı bir çalışmayı yeterli görme, kendi içinde tıkanma gibi sorunlar bize önemli kayıplar getirdi. Nitekim bu anlayış Güney Savaşı'nda da devam etti. Ve Güney Savaşı'nı yenilginin eşiğinden çevirdik.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de sorun dıştan değil, kadromuzun geri düzeyinden kaynaklanmaktadır. Bütün bu anlayışlarla mücadele edilmeye çalışıldı. Bu mücadele en son olarak 5. Kongre çözümlemelerine denk geldi. Bu anlayışlar epey geriletildi, tıkayıcı öğeler atılmaya hâlâ çalışılıyor. Ama yenisini istediğimiz gibi tam oturtamadık. Epey kadro birikmesi, yeni merkezi görevlendirmeler belirlendiyse de, henüz bunların kurumlaşması ve harekete geçirilmesi sınırlıdır.

Şimdi yeni bir planlamayla bir halk ordusu ve savaş planı ortaya çıkarmak zorundayız. Savaş alanlarını dikkate alarak öyle bir plan geliştirmeliyiz ki, ülke genelini topyekün etkilemeli. Başta yürütülen savaş ve ordu güçlerinin durumunu, en önemlisi de Güney Kürdistan'daki nazik durumu hesaba katarak yeni dönem planlamasını güçlü bir şekilde geliştirmek zorundayız.

Güney halkı 1991 ayaklanmasından sonra yürümeyen sözümona bir meclis ve federe hükümete mahkum oldu. Federe devlet ve meclis şimdi tamamen tıkanmış durumdadır. Halkın ulusal-demokratik devrim talebi, kurtuluş isteği engelleniyor. Kimi düşmanla birleşerek, kimi şahsi çıkarlar temelinde çok önemli tarihi bir süreci boşa çıkarmak istiyor. Mevcut durumda Güney halkı bir kez daha ciddi bir devrimsel çıkışla karşı karşıyadır. Sorunu sadece Güney olarak da değerlendirmiyoruz. Kürdistan devriminin kayma düzeylerinden, kayma yoğunluklarından bahsedilebilir. Tarihte de hep böyle olmuştur. Mevcut sınırları esas alıp da "burası benim, burası senin" demek, feodal anlayışa mahkum olmaktır. Kim demiş, Güney senindir de, Kuzey benimdir, diye? Ne Kuzey bizim, ne de Güney sizin. Bu kavramlar düşmana aittir. Biz bunları meşru göremeyiz. Çok iyi biliyoruz ki, Güney halkının kaderi etle-tırnak gibi Kuzey halkının kaderine bağlıdır. Hatta Kuzey'deki devrimci çalışma biterse Güney halkının ömrü 24 saatliktir.

Güney Kürdistan Kuzey devriminin yoğunlaşmış alanıdır

Durum buyken ve bütün veriler bunu gösterirken, kalkıp da "Güney halkına devrimi dayatmayın, içinde çalışmayın" demek, hainlik değilse de büyük bir gaflettir. Bu anlayışlara net, kesin red cevabını vermek gerekiyor. Sırf Güney halkının kurtuluşuna yardımcı olmak için devrimi burada mutlaka geliştirmek zorundayız. Ne kadar Kürdistani yurtsever güç varsa, hatta enternasyonal güç varsa, hepsini çalışmalar içine katmak gerekiyor. Yeni dönem planlamasında biz Güney devrimine böyle bakıyoruz. Orası bir Kuzey meselesidir. Kuzey devriminin yoğunlaşmış bir alanıdır. Kaldı ki emperyalizm, TC oraya girmiş, kendine göre ayarlıyor. Çekiç Gücü'yle, binlerce ajanıyla, işbirlikçileriyle Kürdistan devrimini kesintiye uğratmak için Güney Kürdistan'ı kullanıyorlar. Çekiç Güç, Güney halkını Saddam'dan korumak için değil, Kürdistan devrimini engellemek için konumlandırılmıştır. Yine işbirlikçilerin büyük bir kısmı, bütün Kürdistan parçalarındaki devrime karşı işbirliği halindeler. Böyle olunca da bizim Güney'deki devrimi karşımızdaki güçlere karşı geliştirmemiz tek doğru yoldur. Devrimin böyle geliştirilmesi kaçınılmazdır.

> Güney Kürdistan'ı devrime katmakta ısrar edeceğiz. Düşmanı en zayıf noktasından yakalamak ve batağa çekmek için devrimi Güney'de yoğunlaştıracağız, hiçbir engel tanımayacağız. Güney'i çözdük mü, Türk özel savaşının püf noktasını yakalamış oluruz.

Güney Kürdistan'ın gerek siyasi cephesini, gerek gerilla çalışmalarını yeni plan döneminde derinleştireceğiz. Bunu epey tartıştık, Güneyli halk ve yurtsever güçler bunu istiyor. Bazıları rahatsız oluyor, bu fazla bir sorun değil. Rahatsız olanlar, emperyalizmle çıkar ilişkisi olanlardır. Devrimin gelişmesinden çıkarı bozulanlardır. Sıradan bir yurtsever bile Güneyli Kuzeyli ayrımı yapmadan, tüm olanaklarıyla devrime seferber oluyor. Halk "ben Güneyliyim, PKK gelmesin" demiyor. Halk canı gönülden devrimin gelişmesini istiyor. O zaman halkın bu beklentilerine yurtseverim diyen herkesin saygılı olması gerekiyor.

Yeni süreç planlamamızda Güney Kürdistan çalışmaları hayati bir rol oynuyor. Güney çalışması olduğu için değil, Kuzey devriminin de temel bir odağı olduğu için önemli bir rol oynuyor. Güney Kürdistan'ın kaderini değiştirmek, buradaki kördüğümü çözmek ve TC'yi kuzeyden halletmek için burada devrimi geliştireceğiz. Güney Kürdistan'daki atılımın üzerine bu biçimde yükleneceğiz.

TC, Kuzey Kürdistan'da değildir. Esas olarak Güney Kürdistan'dadır. Her gün operasyon üstüne operasyon yapıyor ve bütün dünyada bunu görüyor.

Mevcut durumda TC'nin en zayıf noktası Güney Kürdistan'dır. Çünkü Güney'i işgal ederse Arap alemini, İran'ı karşısında bulur, hatta emperyalist devletlerin çıkarlarıyla çelişir. Dolayısıyla düşman en zayıf bir yere basmış olacak. Bu yüzden Güney Kürdistan'ı devrime katmakta ısrar edeceğiz. Düşmanı en zayıf noktasından yakalamak ve batağa çekmek için devrimi Güney'de yoğunlaştıracağız, hiçbir engel tanımayacağız. Güney'i çözdük mü, Türk özel savaşının püf noktasını yakalamış oluruz.

Savaşımızın yoğun olarak geliştiği, Botan ve Zağroslar diye tabir ettiğimiz sahalar tümüyle Güney Kürdistan'la iç içedir. Bunların ayrımı hem fiziki olarak hem etnik olarak mümkün değildir. Coğrafyası, halkı bir bütünlük arzediyor. O halde çok güçlü bir ordu kurumlaşmasını bizim buraya dayandırmamız yerindedir.

Mevcut objektif koşullar hem elverişli, hem de bu sahada devrimi dayatmamızı şart kılıyor. Tekrar vurgularsak, Çekiç Güç'ün konumlanması Türkiye için büyük bir çelişki ve zayıflıktır. Coğrafya, işbirlikçi güçlerin durumu büyük bir zayıflıktır. Halkın sorunları çözüm bekliyor. Bütün bunlar devrimi dayatıyor. Büyük tecrübemiz, birikimlerimiz var. Ayrıca savaşçı yapımızın büyük kısmı burada yoğunlaşmıştır ve epey silahlanma imkanı da mevcuttur. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, bir ordu kurumlaşması için burası oldukça idealdir.

Yeni dönem savaşını yıldırım tugaylarıyla geliştireceğiz

Nasıl ve ne kadar bir güçle başlamalıyız? Buradaki gücümüzü bile göz önüne getirdiğimizde bizim sıradan gerillaya bir gerilla eklemenin hiçbir anlamı yoktur. Hatta taburluk güçlerle bile savaşın seyrini değiştiremeyiz. Yıllardır böyle taburlar var, fakat niteliksel bir sıçramaya yol açmadılar. En çok düşmanın bir karakolu tahrip edilebiliyor, pusularda bazı kolları vurulabiliyor. Ama kurtarılmış bir bölgeyi, düşmanın giremeyeceği bir tarzda yakalayamadık. Yine düşmanın bazı operasyon birliklerini tümüyle imha edecek bir tarzı daha tutturamadık. Bu da bir darlığı ifade ediyor. Daha üst bir ordu kuruluşu, hacim itibariyle ne kadar olur? Giderek niteliğe nasıl dönüşülebilir? Bu tartışmaya açıklık getirmek için bir tugay gücünü merkezi olarak yeniden örgütleyerek savaşın daha üst bir boyutuna gidebiliriz.

> Ben de bu dağlarda tektim. Neden böyle bir yaşam seçeneği geliştirebildim? Çünkü yaşama inanıyorum, çünkü bir halka karşı sorumluyum, çünkü kaybetmek istemiyorum. Çünkü onurluyum. Çünkü çok düşürmek ve kaybettirmek istiyorlar. Biraz onuru ayağa düşürmemek gerekiyor.

Bir tugaylık güç deyip geçmemek gerekiyor. Hem yeniden bir kuruluş, hem yönetim, hem harekete geçme düzeyi bir çığır açar. Hatta bu son çözümlemenin hedeflerini en iyi hayata geçirmenin de bir aracı olur. Büyük eleştiriler, büyük eğitimler yaptık, büyük savaş tecrübelerimiz var. Bu savaşı nasıl bir üst düzeye sıçratacağız. Böyle bir tugay, önemli bir araç olabilir. Çözümleme düzeyimiz yüksek, kadro hazırlıkları epey geliştirildi. Savaşçı dayanıklılığı çok çok geliştirildi. Mükemmel bir coğrafyayı avucumuzun içi gibi biliyor ve buna hakimiz. O zaman ne diye böyle bir gelişkin kurumu dayatmayacağız. Engel olan nedir? Daha da ötesi, komuta krizinden bahsediyoruz. Onun çözümü için de bu kurumlaşma en uygun bir araç olabilir. Suçu sadece bireylere yığmak doğru değildir. Sistem olmadığı için bireyler sorun oluyor, sistem olursa bireyler hızla sorun olmaktan çıkar ve en sorunlu tip bile mükemmel çalışabilir. Dolayısıyla suçu, bireyin kendisinde değil, sistemin geliştirilmeyişinde arıyoruz ve bulduğumuz çözüm böyle bir kurumlaşma oluyor. Kapasitesi yüksek olanlar var, kurumlaşma olmadığı için kullanamıyorlar. Çok yoğun savaşa girmek isteyenler var, ama kurumu olmadığı için yürüyemiyorlar. Hatta çözümleme gücü yüksek her birim, her komutan savaştan anlıyor, fakat kurum olmadığı için bildiklerini hayata geçiremiyorlar. Ciddi bir ordu kurumu olmadı mı, gerilla uzmanı bile olsanız, bir hiçsiniz. Bunun için de çok değerli yetenekler işlevsiz kalıyor.

Gerilla tarzımız yıldırım tarzıdır

Bu anlamda ciddi bir kurum sorunuyla karşı karşıyayız. Döneme göre potansiyelimizi en iyi şekilde çekip-çevirecek, aktifleştirecek kurumlaşmayı yaratamadık. Bireysel kalındı, bireyler de kurumlaşamadı. Dolayısıyla bireysel yetenekler de heba oldu. Savaşçılar da kişiye bağlı olmaktan kurtulamadı. Komuta krizinin en temel nedenlerinden biri de budur. Herkesi koşuşturacak, çalıştıracak bir kurumlaşma oluşamadı. Bu konuda inşa görevini layıkıyla yerine getiremedik. Şimdi bu görevin üzerine yürüyoruz ve bu, gerçek bir savaşçılık oluyor. Bir tugay kurumlaşması ister imha amaçlı olsun, ister yıpratma amaçlı olsun, hangi kentin üzerine yürürse yürürsün, hangi dağa girerse girsin büyük bir savaşı verme yeteneği ortaya çıkarır. Hatta bir meydan savaşını bile verebilir. Bir dağa mevzilenmiş iyi bir ordu, onbin kişilik bir düşman da gelse onu rahatlıkla yerle bir edebilir. Gerçek bir ordu eğer taktiğe hakimse büyük bir kuşatmayı, baskını gerçekleştirerek düşmanı yerle bir edebilir. Bir yıldırım gibi girip ezebilir. Zaten gerilla tarzımız yıldırım tarzıdır. Hareketlilik düzeyi, dayanıklılık düzeyi savaşçıda yüksektir. Bu da büyük bir avantaj, hatta savaşta belirleyici olan tarzdır. Tekniği, sayısı çok olan değil, dayanma, cesaret ve hareketliliğe en çok gelen, sınırlı bir sayıyla büyük bir savaşı kazanabilir. Bu açıdan da biz avantajlıyız. Bu, orduyu büyütür, diğer eyaletlere de cesaret, güç verir. Burada kazanan ordu çalışmaları, dalga dalga ülkeyi etkisi altına alacaktır. Birinci bir tugayın büyük başarısı, ikincisinin gelişmesine yol açar. Bunu daha denemedik. Denediğimizde hızla ikincisi, üçüncüsü bu da eşittir ülkede bir parçanın kurtarılması. Artık bunu yıllar sorunu olarak değil, bu yılın bir sorunu olarak görmek gerekiyor. Mevcut gücümüzle bile eğer biraz daha yoğunlaşırsak üç tugay gücüyle bu alanı kurtarmak mümkündür.

Bunun için ne gerekiyor? Kuruluş ustalığı, kurumun kademe ve yönetim gerçeği, savaşının kapasitesine göre birliklere alınma gerçeği, araziyi değerlendirme ve hareketliliği sağlamak gerekiyor. Düşüncede büyük bir hantallık var veya düşünce var, kurum yok. Kurum var, hareket yok. Hareket olduğunda, bu sefer kurum, beyin yok. Bundan dolayı büyük gelişmeler sağlayamadık. Büyük çaba var, büyük cesaret ve fedakarlıklar yapılıyor. Fakat kurmay çalışması olmadığı, kurumun neyi içerdiği pek belli olmadığı ve kişilerin keyfine göre olduğu için, savaşçının kahramanca özverisine rağmen savaş geliştirilemiyor. Suç savaşçıda değil, kurum yaratamayan anlayıştadır.

Bu anlamda komuta krizinde alan sorumluları ağır bir vebal altındadırlar. Çünkü bireysel kaldıkları için büyük günah işliyorlar, suç işliyorlar. Zamanında kurumlaşmayı sağlayacaklardı. Şu anda herkes peşine PKK'nin imkanlarını takmış gidiyor. Bu, kurumlaşmayı reddetmektir. İki kişiyle bile çalışmak istemiyor, hep "ben" diyor. Bu örgüt ağalığıdır. Bu, çalışmaları felç etmiş, muazzam ordusal gelişmeyi kösteklemiştir. Beylik, keyiflik hoşuna gidiyor. Bunu derhal durduracağız. Hiç kimsenin, bir gün bile böyle yaşamaya hakkı yoktur. Bu, orduda en tehlikeli saptırma biçimidir.

> Yüreği vatanseverlikle, zaferle dolup taşmayanların bu işin içine alınmaması gerekir. Birçok baş belasını almışız, yetki vermişiz, adam fırsat bulsa orduyu satacak. Ateşli bir yurtsever olmayan, zafer için yanıp tutuşmayanları biz önemli çalışmaların içine nasıl alabiliriz? B u kişilikleri derhal ayıklayacağız.

Biz bu yüzden kendimize en büyük zararı verdik. Bazıları orduya gelmemekte ısrar ediyor. Neden? Çünkü yıllarca parti, ordu adına milim kadar bir çalışma yürütmemiş, savaşçı eğitmemiş, kendisini eğitmemiş. Derhal bunların yakasını tutup alaşağı edeceğiz. İçinde bulunduğu durumun bir suç olduğunu hissettireceğiz. Aylarca hiçbir başarısı olmayan kişilikler var. Bunlar orduda ne geziyor? Hiçbir kuruluş çalışması yok. Savaşçının bir gereksinimini bile karşılamıyorlar. Bu suçluların, derhal yakasından tutup alaşağı etmek gerekiyor. Biz dokunmuyoruz, adeta uzlaşmışız. Bu yüzden bu kurumlaşma, savaş gelişmiyor. Birçok yetenek var ve hepsi boşa çıkıyor.

Yüreği ateş ve zafer tutkusuyla yananlar ancak bizimle yürüyebilirler

Ciddi bir grubumuz bile, mükemmel bir ordu kuruluşu için yeterlidir. Altı ay orduyu kurması ve etkili savaşlar vermesi işten bile değildir. Biz buna yıldırım tarzı diyoruz. Kırıp dökmeden, ama kimsenin de gözünün yaşına bakmadan. Zaten başka türlü biz fetheden komutan yaratamayız, ordu birimlerini geliştiremeyiz. Şimdi bu iş birbiriyle uzlaşarak veya "al sana bu kadar olanak, biraz rahatla" demekle olmaz. Yurtsever olanlar bile bu durumlara asla fırsat vermezler. Yüreği vatanseverlikle, zaferle dolup taşmayanların bu işin içine alınmaması gerekir. Birçok baş belasını almışız, yetki vermişiz, adam fırsat bulsa orduyu satacak. Ateşli bir yurtsever olmayan, zafer için yanıp tutuşmayanları biz önemli çalışmaların içine nasıl alabiliriz? Bu kişilikleri derhal ayıklayacağız.

Hepinize söylüyorum yüreği ateş olanlar gelmelidir. Görevlerin üzerine "amansız varım" diyenler bu kurumlaşmanın içine alınmalıdır. Böyleleri de çoktur, yeter ki bir çağrı yapalım, yeter ki araştıralım, her taraf böyle savaşçılarla doludur. İşi-gücü şimdiye kadar örgütün başına bela olanları neden tutuyoruz? Aylarca doğru dürüst bir eylem geliştirmeyeni, ne diye komutanlıkta tutuyoruz? Kendinden aciz, kendi kendine daralmış, problem kaynağı olmuş, kişiyi ne diye ordu içinde tutuyoruz? Çağrımızı yapıyoruz, görevlere doğru yaklaşın! Neden anlamak istemiyorlar? Kurumlaşmanın yönü belli, gerçeği belli. Başarılması halinde nelere yol açacağı belli, neden ufak bir ilgi bile göstermiyorsunuz? Neden hep köylü-ağa usulü? Bu ne kazandırıyor? Neden düşünceyi yüksek tutmayalım, tempoyu müthiş kılmayalım? Kim engel olabilir ki? Kimden korkuyorsunuz? Kazanmak için neyi bekliyorsunuz? Ne güne duruyoruz? Şimdi bu sorulara cevap artık kesin olmalıdır. Başka türlü bir yaşam da sonumuz olur.

Biz zamanı çok kötü öldürdük. Olanakları çok kötü çarçur ettik. Benim bütün öfkem bundan dolayıdır. Nasıl böyle yaptılar? Tüm gücünü bizden alarak, adımıza hem de iyi niyet adına böyle yapılır mı? Biz böyle mi kazandık? Biz nasıl yaratıyoruz? Bize en çok dayananlar neden başaramadılar? Bunlar sığlığı, darlığı bir kadermiş gibi yaşadılar, yaşattılar. Doğru tarz herkesi yaşatır, herkesi büyütür, hepinizi tarihi görevlerin içine alır. Bundan neden sıkılıyorsunuz? Biz, ordumuzu ve savaşımımızı geliştirmek istiyoruz. Bunun için ne gerekiyorsa sonuna kadar varız. Sonuna kadar kurallı, sonuna kadar çaba içinde oluruz, anlayış gücüne ulaşırız. Cesaretimiz, fedakarlığımız sınırsızdır. O zaman kim bu tarihi çalışmaların önünde durabilir? Dursa bile, nasıl kabul edebiliriz? Bu tutum, bu plan, böyle bir tugaysal gelişmeyle savaşın kaderini değiştirir. Böyle bir kurumlaşmayı öngörürken, gerçeklere dayanıyoruz. Boş konuşmuyoruz. Tam tersine, çok gecikmiş, çok önceden yapılması gereken bir çalışmayı, tekrar vazgeçilmez bir görev olarak önümüze koyuyoruz. Ben burada bir tugaylık gücün bütün ayrıntılarına girmek istemiyorum. Görevimiz bu değildir.

Gerçek kapasitemizi şimdi kullanacağız

Mevcut durumda savaş güçlerimizin önemli bir kesimini bu yeni kuruluş içine çekebiliriz. Zaten bazı birliklerde şişme, bazılarında yıpranma, daralma durumları var. Bu bir çözümdür. Bazı birlikler gerçekten bir üst düzeye sıçramak istiyor, daha fazla savaşmak istiyorlar. Şişmiş birliklerin önünü açmak, daha çok işleyen birlikler haline getirmek için, bazı mıntıkalarda bu üst kuruluşun içine çekilmesi gerekiyor.

Güney ve Kuzey Kürdistan'da yüzlerce birim var. Bunların içinden alacağımız birer mangalık güç bu kurumlaşmayı tamamlıyor. Tecrübeli-tecrübesiz çok sayıda hem savaşçı, hem komutan adayı var. Bu devrenin kendisi bile her düzeyde bu kurumlaşmaya rahatlıkla cevap verebilir. Hem savaş tecrübesi, hem güçlü eğitimleriyle bunu başarabilirler. Bir tugayı etrafında şekillendirmesi işten bile değildir. Gerçek kapasite ancak böyle hayata geçirilebilir. Yoksa kapasitenizi sınırlı bir savaşçılıkla değerlendirirseniz kendinize yazık etmiş olursunuz. Yıllardır savaş içindesiniz, en azından bir bölük komutanı gibi hareket etmeyi artık bilmelisiniz. Kendinizi doğru ve ciddi verirseniz, bu gücünüz var. Burada manga komutanlığı yapamayacak tek bir kişi bile yok. Düşünün, 50 kişi manga komutanlığı yaparsa, bu 500 kişi eder. 50 kişi takım komutanlığı yaparsa bu bir tugay eder. Bu, kendinizi ancak bütün olarak katmakla mümkündür. Ciddi bir sorun, engel yok. Var olan sorun bunun ustalığıdır. Nereyle, nasıl, kiminle birleşilecek? Sorunlar nasıl masaya getirilecek veya anlayışımızın içine nasıl oturtulacak? İrade nasıl kendini konuşturacak? Benim anlayamadığım, arkadaşlar şimdiye kadar bunu neden yapmadılar? Hep böyle kendilerine bağlı, bireye bağlı birlikler, birlik de demeyeceğim, ahbap-çavuş grupları oluşturuldu?

Birlikleri kendi kişiliklerine bağlama, kuruma bağlamama bizde çok etkilidir. Birliğin bireye bağlı olması partiyi, çizgiyi inkardır. Bu son derece tehlikeli ve geri bir anlayıştır. Birey ortadan kalkınca çalışma da ortadan kalkar. Bundan dolayı bu anlayış tehlikelidir. Birimin komutanı gidince, birim de dağılıyor. Bu büyük bir yetmezliktir. Bireyler tam tersine, bir kurumdan ayrıldı mı, kurumun daha fazla gelişme şansı doğar. Kişiye bağlı birliklerin, morali de, çabası da o kişiye bağlıdır. Bunu aşmak gerekiyor. Hiç kimse bireye bağlanmamalıdır. Bir kuruma, bir çizgiye bağlı olduğu unutulmamalıdır. Böyle olursa etkili komutanlıklar çok iş yapar. Bireyin inisiyatifi ar-

dına kadar açılmış olur. Sığ, incir çekirdeğini doldurmayacak beyincikleriyle, bireycilik yaptılar. Ne kadar zarar verdiğinizi ileride çok daha iyi anlayacaksınız. Muazzam yetenekler var ve bu yetenekler tıkandı, hepsi yok oldu. Hepsi bu yaklaşımın ürünüdür. Büyük komutanlar, zafer kazanan birçok birlik ortaya çıkabilirdi. Ama bu yaklaşımlar yüzünden engellendi.

Aslında bunlar benim görevlerim değildir. Savaş alanlarında bulunan arkadaşların çoktan halletmeleri gereken sorunlardı. Yıllardır tekrarlıyoruz, daha anlamaya gelmiyorlar. Bu, halkın büyük bir talihsizliği ve partinin hiç hak etmediği bir durumdur. Bunun yerine en sığ, en apolitik, dönemin çok gerisinde olan anlayışlarını dayattılar. Ciddi bir kurumun hiçbir engeli yok,

> **İlk defa toplumumuzda, böyle bir kurumlaşma dal-budak salarsa, biz müthiş bir kuvvet olacağız. Böyle üst düzeyde bir kurumlaşma, bin yıllık başıboşluğa, nizama gelmemeye, çok cahil kalmaya, birbirine girmeye, kendini dar aşiret-kabile çelişkisi içinde tutmaya, çok bireyci kalarak gücün dağıtmaya ve güçsüz düşmeye son verme oluyor. Bu tarihi bir gelişme demektir.**

sadece işin başındakiler engel oluyorlar. Hâlâ da bireyselliklerini dayatıyorlar. Kendileri gibi büyük ağa, küçük ağa birimleri oluşturuyorlar. Bu çok geri bir durumdur ve aşılmazsa tehlikelidir.

Eğer ordulaşmada doğru tarz uygulanırsa, şahane bir tugayla kentler işgal edilebilir. Büyük darbelerle düşman yerle bir edilir. Hangi dağ düşmana mezar yapılamaz? Hangi yol tutulamaz? Hangi saha denetim altına alınamaz? Hedefler mi az? Bu birliklerle hangi savaş geliştirilemez? Dağlarda hareketli savaş tarzıyla neler yapılamaz? Biz şimdiye kadar bu savaş tarzını denemedik. Yaptığımız “işte biz buradayız, yarın geleceğiz, kolla kendini” aynı şekilde düşman da; “ey PKK'li, sen şu dağın arkasındasın, kolla kendini, geliyorum” diyor. Savaş bu ikilem içinde kaldı. Bu geri düzey bir kader değil, bazı anlayışların kemikleşmiş durumudur.

Örgüt ağalarının örgüt içinde yeri olamaz

Savaşın içinde olanların bunu aylarca ertelemeleri değil, çoktan çözmeleri gerekirdi. Bir ordu kurmayının bir ordu komutanı, “savaş şu temelde geliştirilmeli, birlikler şu temelde üst düzeye sıçratılmalıydı” demeliydi. Çünkü en temel işi budur. Yıllardır askerdir, ama ilk geldiğinde nasıl ağaysa son günde de ağadır. Gelişemeyeni biz ne yapacağız? Askerleşemezseniz, orduyu geliştiremezseniz, sizi ne yapacağız, nereye koyacağız? Ben ne kadar sizi yaşatabilirim? Ordunun öyle yaşatılma diye bir sorunu yoktur, ordu yaşatır, ordu kurtarır. Kişiye dayalı bir ordu dengesi değildir. Kaldı ki bizi 17 yıldır yalnız bu sahada denge olduk. Hâlâ “sen kal, biz yaşarız”, hikaye bu. Sen ordu gücüsün, halkı da, beni de yaşatacak olan ordunun kendisidir. Düşman bile özel savaş ordusundan bunu bekliyor. Tüm umutları ordudadır. Bizim ordunun umudu da bendedir. “Sen yine bize imkan gönder.” Böyle bir sürü komutan var. Burada günlük olarak savaşçı yetiştirmesem, siyasi olarak desteklemesem ordu yaşayamaz.

Neden böyle oluyor? On-onbeş yıllık komutanlarımız var. Neden savaşı bir türlü geliştiremediler? Hem de bu kadar imkan ve fırsata rağmen? Bunların hesabını tek tek soracağız ve bunlar da namusluca hesabını vermek zorundadırlar. Neden savaşı, orduyu geliştiremediklerini doğru ortaya koymak zorundadırlar. Yapamıyorlarsa köşeye oturmalıdırlar. Bela olmak istiyorlarsa, buna güçleri varsa açıkça ortaya çıksınlar. Artık bu kişilikleri taşımaktan bıktık. Çözümlemeler gönderiyoruz, okumuyorlar. Kısacası bunlar kendilerini geliştirmiyorlar. Örgüt ağalığı yapılıyor. Örgüt ağalarının da örgüt içinde yerleri olmaz.

Kendi durumunuzdan utanmalısınız. Başaramıyorsanız ne diye duruyorsunuz. Dikkat edin: Bir ay değil, bir yıl değil, yıllardır doğrudürüst bir takımı bile evirip çeviremiyorsunuz. O zaman bu savaşçılıktan ne anladınız? Bu kişilikler böyle tarihi kurumların önünde sadece bir engeldirler. Ciddi bir engel demiyorum, bizim insanımız en mükemmel, en fedakar savaşçıdır. Bu özellikler en büyük teknikten bin kat daha değerlidir.

Hâlâ kendini dayatan anlayışlardan bahsediyorum. Kimdir bu anlayışlar? Kendini dayatmak ne demektir? Bu en büyük suçtur. Ben dahil eğer kendimi dört-dörtlük hazırlamış değilsem, PKK ve ordu çalışmasında ne işim var? Kimsin, ne cüretle bunu yapıyorsun? Bunun hesabını mutlaka sormalıyız. Devrim artık bunu şart kılıyor. Kaldı ki herkes fedai gibidir, yapımızın ezici çoğunluğu “ben daha fazla savaş istiyorum” diyor. Savaşa mevcut durumda gelmeyen komuta yapısıdır. Savaşçı yapımız kahramandır. Eğer bu komuta öğelerinin biraz yürütme gücü olsa biz fırtına gibi bir hareketiz.

Bu yeni kurumlaşma doğru uygulanırsa fırtına gibi eser. Gerekirse merkezi alanları dolaşır, gerekirse düşmana en zayıf yerinden savaşı dayatır. Düşmanı nefes alamaz duruma getirebilir. Kendi savaşını dayatır. Bu ordu halk savaşının zafer tacını oturtabilir. Ama belirttiğimiz esaslar dahilinde ve komuta yapısıyla ancak bunu başarabiliriz.

İlk başlarda yapmamız gereken işi şimdi yapacağız. Yıllar önce başarmamız gereken işi şimdi başarmaya çalışacağız. Bu merkezi sahamızda biz birkaç tugaylık savaş gücünün yeniden teşkil edilmesini ve çok önemli savaş pratiklerinin yaşatılmasını çığır açıcı buluyoruz. Bu mevcut boşlukları en iyi dolduracak olan bir hareketli tugaydır. Bunun adına Hareketli Yıldırım Tugayı diyebiliriz. Yol açıcı, çığır açıcı tugaylar. Bir Diem Bien Fu'yu biz çok rahatlıkla geliştirebiliriz. Her biriniz birer Giap olabilirdiniz. Herhangi bir arkadaş, Giap'tan daha etkili bir halk savaşçısı, komutanı olabilirdi. Ciddi bir engel yok. Esas engelin ilerlemek istemeyen komuta yapısında olduğunu ve onun artık yerle bir edilmesi gerektiğini söylüyoruz. Bu gerçekleşme şansı çok yüksek bir çalışmadır. Bunun için sonuna kadar düşünülmesi, tartışmaların yapılması, planlamalara gidilmesi gerekiyor. Bu çalışmanın ihmale gelir bir yanı yoktur. Her türlü kuruluş için her türlü olanak var. Yeter ki iradeyi seferber etmeyi esas alalım.

Yeni dönem ordulaşması bin yılların boşluğunu dolduracaktır

Bu ordu kurumlaşması Güney devrimine büyük bir hız verecektir. Güney devriminin hem siyasal cephesini, hem askeri cephesini çok ileri bir aşamaya getirecektir. Güney Kürdistan'da demokratik bir federasyona gitme hedefini yakınlaştıracaktır. Halk içindeki çelişkileri olumlu temelde çözecektir. Yine emperyalizmin ve sömürgeciliğin dayatmalarına çözüm olacaktır. Kuzey Kürdistan'da özel savaş birliklerini işlemez duruma getirecektir. Mevcut savaş düzeyini kat be kat aşacaktır. Düşmanın “gerillayı gerilettik, terörü durdurduk” adı altındaki yaklaşımı boşa çıkacaktır. Sonuna kadar güçlerimizin kendilerine güvenmelerine ve iktidar gücü haline gelmelerine yol açacaktır. Nicel ve nitel büyümeye kesin zemin sunacaktır. Diğer alanlara da uygulanabilir bir model olarak sunulacaktır. Kurtarılmış bölgeler yaratılacaktır. Birçok alanın kurtarılmış bölgeye dönüşümüne yol açacaktır. Düşmanın kolay kolay giremeyeceği, girse de büyük darbeler alacağı alanları kesin yaratılacaktır. Yerel iktidar gelişimine hızla yol açabilir. Bir de gerçek profesyonelleşmeyi, gerçek kadroları, komutanları ortaya çıkaracaktır. Artık herkesin iyi bir savaşan olmasına yol açacaktır. Derin endişeler yerine, sağlam, kendine güvenen bir sürece girilecektir. Birçok uluslararası yeni siyasal gelişmeler doğurabilir. Kürdistan'daki ulusal birlik, Ulusal Kongre çalışmalarına hız kazandıracaktır. İşlenmeyen güç tekrar bir atılıma geçecektir. Türkiye üzerinde etkide bulunarak, özel savaşın çözülmesine ve demokratik gelişmelere zemin sunacaktır. Kısacası sonuçları büyük olacak bir çalışmanın temelleri atılıyor. Son derece coşkuyla, tarihi kişiliklere yaraşır bir tarzda kutsal bir çalışma olacaktır. Kurmay olmamak ya da geniş bir savaş konseyi gibi çalışmayı kim engelleyebilir? Engeller olsa bile hızla aşılacaktır. Bunun sonuçları hızla savaşın gelişim seyrinde hem de bu yakın yarı yıl sürecinde ortaya çıkacaktır.

Bu tarihi bir çalışmadır. Kürt olayında ordu kurumuna ilk defa gidiliyor. Ordulaşmak demek Kürt gerçeğinde “nizama gelemeyiz” sorusuna da cevap aramaktır. İyi çalışan bir orduya ulaşılması, bir tugay, yapının daha da bir nizama kavuşması, gerçek bir devrimdir.

Dikkat edilirse bu, sadece dönemsel bir gerçekleştirme değil, tarihi bir gerçekleştirmedir. Böyle bir ordu düzenine ulaştık mı neyi başarıyoruz: Ulusal nizama geliyoruz, bir türlü örgütlenemeyen, laf dinlemeyen kişiliklerden artık kurala, doğru söze bağlı, disipline olmuş bir topluma doğru gidiyoruz. Etkisi zincirleme çok büyük olacaktır. İlk defa toplumumuzda, böyle bir kurumlaşma dal-budak salarsa, müthiş bir kuvvet olacağız. Böyle üst düzeyde bir kurumlaşma, bin yıllık başıboşluğa, nizama gelmemeye, çok cahil kalmaya, birbirine girmeye, kendini dar aşiret-kabile çelişkisi içinde tutmaya, çok bireyci kalarak gücünü dağıtmaya ve güçsüz düşmeye son verme oluyor. Bu tarihi bir gelişme demektir. Bu anlamda ordulaşmak, uluslaşmada dev bir adım atmak demektir. Çünkü böyle bir ordulaşmanın gücü, herkesi ciddi olmaya iter.

Birazda tarih için iş yapmak zorundayız

Kapsamlı görevleri üstlenirken, tarihi de göz önüne getirmek zorundayız. Biraz da tarih için iş yapmak zorundayız. Günübirlik bir durumu kurtarmak için değil. Tarihi bir adımın sahibi olmak onur vericidir. Kapsamlı savaş tarzını geliştiremezsek, bizi çok kötü bir sonuç bekliyor. En temiz hava, gürül gürül akan sular senin yanıbaşında. Tarih yazıyorsun. Neden oradaki yaşamı sevmiyorsun? Neden moralin bozuk? Gözü hainlikte, kaçışta değil, kendini kazanmakta olsun! Düşmanda olsun! Gözün kendi güzelliklerinde olsun! Nasıl ağa olurum, nasıl kördüğüm olurum, nasıl yaşamı yok ederim olmamalıdır. Ben de bu dağlarda tektim. Neden böyle bir yaşam seçeneği geliştirebildim? Çünkü yaşama inanıyorum, çünkü bir halka karşı sorumluyum, çünkü kaybetmek istemiyorum. Çünkü onurluyum. Çünkü çok düşürmek ve kaybettirmek istiyorlar. Biraz onuru ayağa düşürmemek gerekiyor.

Bu kadar şehidin anısına verilebilecek en iyi karşılık, yerinde olmayan kayıplara, kaçırdığımız fırsatlara ve yaşadığımız zorluklara müthiş vereceğimiz karşılık, böyle bir planlama ve dönemin yüksek bir başarı tarzıdır. Bu anlamda şanslıyız. Çok başarmak isteyip de bunun imkanını bulamayan bütün partililer, öncü kadrolar şanslıdır. Tarihimizin en hayırlı işini yapıyoruz. Bütün halkımızın, şu an ekmek-sudan daha çok bizden istediği mutlaka başarılması gereken bir çalışmaya anlam veriyoruz, işlerlik kazandırıyoruz. Bu bütün işlerden daha önemli ve daha onurludur. Sonuna kadar vatanıma yakın, halkıma yakın ve örgütlü olmak tek yoldur.

Dinleyin ve kesin hayata geçirmenin tutkusu içinde olun. Başka türlü yer-gök sizi kabul etmez. Ben neredeyse kendimi yerle bir edeceğim. Çünkü ben sizin gibi asla yaşamayı kabul edemem. Dolayısıyla, anlamı böyle olan bir çalışma, insanın fırtına gibi içine girip başaracağı bir çalışmadır. Tutarlı olan her kişilik, gerçek kişiliğini bu çalışmada ortaya çıkarır. Bu sadece kendi halkımızı sürükleme değil, bütün bölge haklarını sürüklemektir. Dünyanın en saygıdeğer bir devrimci gücü ve dolayısıyla böyle bir kurtuluş yoluna girmenin kıvancı bile insanı eskisinden bin defa daha diri yaşatır. Bunun coşkusu bile en çalışamaz beyni çalıştırır.

Bütün parti kadrolarımız büyük bir tarihi sorumlulukla yeni dönemin içine girmelidirler. Bu planlama temelinde 1995'in bu yarısını büyük bir değerlendirmeye tabi tutuyoruz. Başarı için olanaklar hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar birikmiştir. Son perspektifler bütün ülke alanlarındaki birliklere gereken bakış açısını verdi. Yüksek bir uygulamayla pratik öncü çalışmaları başarıyla tamamlayacağımız kesindir.

13 Temmuz 1995

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Enver**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1994, Garzan Eyaleti**

Bütün bombaları düşmanda patlatacağız

Enver heval, aslen Batmanlı olan orta halli bir ailede ortamında büyür. İlk ve ortaokulu Batman'da okur. Lise yıllarında partiyle tanışır. Yine bu yıllarda düşmanın hakaret ve zulmünü kesinlikle kabul etmez. Karşısındaki güç ne olursa olsun kesin tavır alırdı. Mücadele saflarına katıldıktan sonra partinin kendisine verdiği birçok görevi başarıyla gerçekleştirir. Düşmanın kontra güçlerine yönelik birçok eylemde yer alır.

Sömürgeciliğe karşı olan nefreti O'nun ARGK saflarına çeker. Enver heval ilk katılımını Garzan Eyaleti 1. bölgede gerçekleştirir. Belli bir süre Tatvan'da kaldıktan sonra Şirvan bölgesine geçer. Bu süreç içerisinde birçok eyleme katılır. Eylemlerde sürekli saldırı grubunda yer almak konusunda diretici olur. O'nun savaşma istemindeki bu sıcaklığı arkadaşları tarafından övgüyle karşılanır, ama çabuk şehit düşeceği endişesini de uyandırıyordu. Bütün yetenek ve kabiliyetleriyle kendisini savaşa adamıştı. Moralsizliğe yer vermez, kendi morali gibi arkadaşlarının da morallerini sürekli yüksek tutmak için elinden geleni yapardı.

En son dört arkadaşıyla birlikte yer aldığı bir eylemde arkadaşları ve kendisi yaralanır. Enver heval kendisinden önce diğer yaralı arkadaşların kurtarılması gerektiğini ısrarla dayatır. Operasyondan dolayı kendisi dört gün boyunca yaralı bir şekilde yalnız başına kalmış ve müthiş bir iradeyle dayanıp sağ kalabilmişti. O'ndaki bu yaşam direngenliği bütün arkadaşları tarafından imrenilerek saygıyla karşılanır. Arkadaşları O'nu almaya gittiğinde çok duygulanmış ve kendisinin bu haliyle arkadaşlara yük olduğunu, zahmet çektirdiğini söylemişti.

Tedavi amacıyla uzun bir süre 1. bölgede kalır. Yaralıyken bile bir şeyler yapmak ister ve sürekli birliklerle kalmak için öneri üstüne öneri yapardı. Bu önerileri üzerine henüz tam iyileşmeden manga komutan yardımcılığına getirilir. Hasta haliyle dahi kimseye yük olmamak için kendisini zorlar, elinden geleni yapardı.

Bağlı bulunduğu birlik, bölgenin erzak ihtiyacını karşılarken, Enver heval bir yoldaşıyla birlikte arkadaşların güvenliği için düşmana pusu atmıştır. Bir ihbar üzerine, arkadaşların erzak çektiği alana kaydırılan düşman askerleri, Enver hevalin pususuna düşmüştür. İlk kurşun Enver hevalin namlusundan çıkar. Düşman askerleri etraflarını kuşattığında yaralanmıştır ve yanındaki arkadaşının kendisini kurtarmasını söyler. Arkadaşı yardım getirmek için birliğe döndüğünde O yalnız başına kahramanca çarpışmaktadır. Mermileri bittiğinde ise yanındaki tek bombanın fünyesini kendisinde çekerek kahramanca şehit düşer.

Enver hevalin şahadeti mücadelemize ışıktır!

Tu tê seri çiyayi Kürdistan wek bahoz u Tufan bager têki bê şerıxweye çekdari dıjmın dêxenqini

Adı, soyadı: **Abdurrahim KOÇ**
Kod adı: **Tufan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Mart 1994, Garzan Eyaleti**

Tufan heval, yurtsever ve kalabalık bir ailenin çocuğu olarak Tatvan'da dünyaya gelir. Geçimlerini çiftçilik ve değişik işlerde çalışarak karşılarlar. Tufan heval 1991 yılında gerilla güçlerinin Garzan Eyaleti'ne ulaşmalarıyla fiili olarak gerilla saflarına katılır. Parti eğitimi için 1992'nin başlarında gittiği Haftanin kampında sekiz aylık yoğun bir eğitimden geçtikten sonra ülkeye döner.

Ağustos'un sonlarında Garzan Eyaleti 1. bölgeye bir grup arkadaşla beraber ulaşır. Olgun, ağır başlılığıyla çok kısa sürede tüm yapının sempatisini kazanır. Tufan heval, partiyi kitlede temsil etmek ve kitle örgütlemesinde bulunmak üzere hazırlanan faaliyet grubunda yer alır. Bir yıldan fazla bir süre kitle içerisinde faaliyet yürütür. Kitlelelere kendini sevdirir ve kitlenin güvenini kazanır. 1993'ün kış sürecinin başlamasıyla beraber eğitimini yenilemek için askeri kampa gider ve eğitim süresince kendini yeni döneme hazırlamak amacıyla yoğun bir çaba gösterir. Tufan heval parti ilkelerine sıkı sıkıya bağlılığıyla örnek bir kişilik sergiler ve tekrar kitlede faaliyet yürütmek üzere görevlendirilir.

İklim koşullarının olumsuzluğundan kitle çalışmalarına gitmesi ertelenir. 25 Mart 1994'te düşmanın çıkmış olduğu operasyonda birlikteki arkadaşlarını kurtarmak için çatışmaya girer. Tufan heval, üç arkadaşıyla kahramanca ve çetin bir savaşa girişir. Gün boyu yoğun olarak çatışma devam eder. Gerilla gücü düşmanın operasyon hattının dışarısına çıkarılır. Bu esnada üç arkadaşıyla birlikte düşmana karşı kahramanca savaşarak şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Moral, cesaret ve umudun kaynağı

Adı, soyadı: **Zemin ASPER**
Kod adı: **Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Köprüköyü (Xıms)-Tatvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1994, Tatvan-Lülan tepesi**

Şehitlerin izinde yürümekte örnek bir kişiliktir **Yılmaz** heval. Düşmana karşı savaşımında bunun yiğit bir temsilcisidir. Yılmaz heval, 1976 yılında Tatvan'ın Xıms köyünde, maddi durumu normal olan, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yılmaz heval daha küçük yaştan itibaren girişken ve köylüler içerisinde sevilen bir kişiliğe sahiptir. Ailesi geçimini hayvancılıkla sağlar. Kendisi de küçüklüğünden beri bununla uğraşmaktadır. Haksızlıklara her zaman karşıdır. Haksız olan ailesi bile olsa tavrını ikirciksizce koyar. Özellikle ailesi ve köylüler arasında çıkan kavgada taraf tutmadan sorunlara çözüm getirmek için arayışlar içine girer.

Yılmaz heval daha partiyi tanımadan önce bulunduğu aile ortamını Kürt geleneklerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ancak 1991 yılında ARGK gerillalarının Garzan Eyaleti'ne girmeleriyle beraber Yılmaz hevalin ailesinde de belirli aydınlanmalar olur. Yılmaz heval ARGK gerillalarıyla tanıştıktan sonra partiye büyük bir sempati duymaya başlar. Altı kişilik bir grupla 1993 yılında ARGK saflarına katılır. Zamanla yaşam içerisinde düşmanın Kürdistan halkına karşı uyguladığı sömürgeci-faşist politikalarını tanımaya başlar. Düşman ordusuna karşı savaşma isteği gittikçe kabarır. Bu arada kendi mıntıkasında mücadele için savaşan yoldaşların şehit düşmesi Yılmaz hevalin savaşma istemini daha da arttırır, düşmana olan kini daha da bilenir.

Yılmaz heval gerilla yaşamı içerisinde gün be gün militan kişilikte gelişme kaydeder. Yoldaşları arasında fedakarlığı ve üstün moraliyle arkadaşlarına güç kaynağı olur. Her zaman örnek bir kişilik olmaya çalışırdı. Üstlendiği görev ve sorumlulukları sıcak bir ruhla uygulamaya çalışır.

Yılmaz heval, Ekim 1994 yılında Tatvan'ın Kazêz yaylalarının Lülan tepesinde bir arkadaşıyla beraber tepeden inerken, faşist TC ordusu tarafından döşenen mayına basarak yanındaki arkadaşıyla birlikte şehit düşer. Şehit düştüğü anda iki saat boyunca direnerek "Bijî Serok APO" sloganını haykırır.

O'nun şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyor ve şehitlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyoruz.

Devrim şehitlerimiz sürekli yolumuzu aydınlatan bir meşaledir!

Silah arkadaşı ve kızkardeşi Zelal

Adı, soyadı: **Rukiye ORAK**
Kod adı: **Hevidar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Eylül 1994, Garzan Eyaleti**

Zaferin militanıydı

Hevidar hevalin sivil yaşamındaki çalışkanlığı, atılganlığı ve girişkenliği hem aile içinde, hem de arkadaş çevresinde, başarısı sürekli konuşulur ve dile getirilirdi. 1991 yılında partiyle ilişkileri gelişir. Bu süreçte hem kişiliğini, ülkesini, hem de halkının gerçekliğini kavrar. Kişiliğinde ve yaşamında büyük bir değişim ve dönüşüm sağlar.

Mücadeleyi tanıdıkça partiye bağlılığı ve sempatisi daha da artar. Elindeki imkanlar doğrultusunda partiye her konuda yardımcı olmaya çalışır. Feodal bir yapıya sahip olan ve yurtsever olmayan ailesi bunu duyunca büyük bir tepki gösterir ve baskı yapar. Hevidar heval bu baskılara boyun eğmez. Aksine partiyle ilişkilerini daha da yoğunlaştırır. Çünkü hem kendi özgürlüğünü, hem de Kürt halkının özgürlüğünü partinin verdiği mücadelede görür.

1992'de mücadeleye katılır. Dağ yaşamında zorlandığı için parti tarafından köyüne faaliyetler için gönderilir. Düşman, Hevidar hevalin köye geldiğini duyar. Ve kendisinin mahkemeye gelmesini söyler. Hevidar heval gitmemek için dayatır. Ama ailesi ve çevresindeki baskıları sonucu zorla düşman mahkemesine götürülür. Buradaki cevabı nettir: "Kendim gittim, kendim geldim" der. Bunun neticesinde düşman O'nu serbest bırakır. Ama yine de partiyle ilişkilerini koparmaz ve çalışmalarını sürdürmeye çalışır.

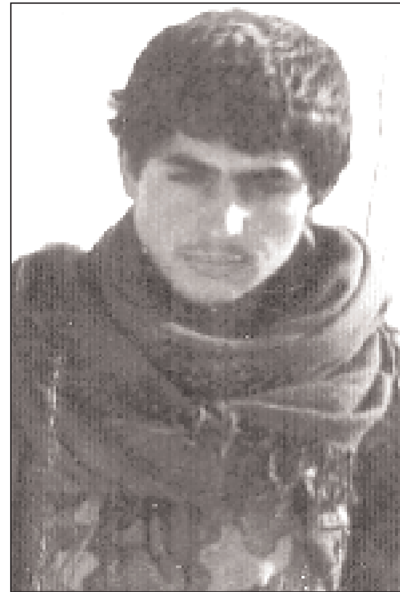
Daha sonra iki arkadaşıyla beraber 1993 yılında tekrar dağa çıkar. Bu süreçte düşman da abisini tutuklayarak işkencede katleder. Hevidar heval, 22 Eylül 1994'te düşmanın döşediği mayına basarak şehit düşer. Hevidar hevalin saflarda kaldığı süreç içerisinde, çalışkanlığı, fedakarlığı, atılganlığı, en göze çarpan özerllikleriydi. Doğruların yılmaz savunucusuydu. Bireysel çıkarları için değil, hep partinin istediği doğrultuda çalışır ve yoldaşlarına karşı son derece saygılıydı. Kısa mücadele yaşamında önemli gelişmeler sağlayarak örnek bir militan olur.

Düşmana karşı büyük kini vardı. Öfkesi ve savaşkanlığıyla, partiye, önderliğe ve şehitlere bağlılığıyla hep kazanmayı önüne hedef koyan ve cesaretiyle bunu zaferle sonuçlandırmaya çalışan bir çalışma içindeydi.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşı Candan

Yeminimiz var özgür bir Kürdistan'da buluşacağız

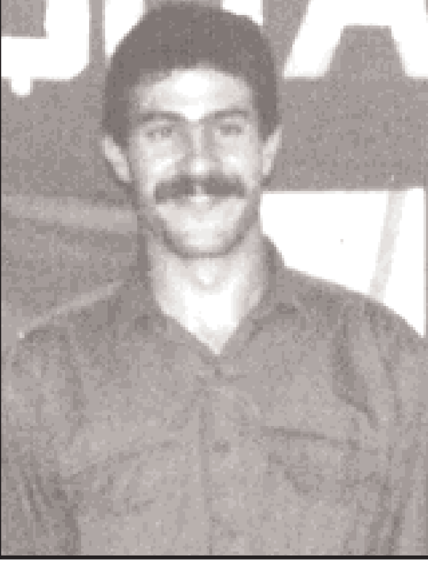
Adı, soyadı: **İskan ADAR**
Kod adı: **Harun**
Doğum yeri ve tarihi: **Çorşın, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Mart 1994, Garzan Eyaleti**

Harun heval partiyle tanışmadan önce yurtsever olan bir çevrede ve aile içerisinde büyür. Ailenin temel geçim kaynağı çiftçiliktir. Küçük yaşlardan itibaren aileye yardımcı olmak için çalışmaya başlar. 1991'de Garzan'da gelişen mücadeleyle birlikte parti saflarına katılır. Kısa sürede cesareti, fedakar yapısıyla kendini yoldaşlarına sevdirir. Bu yapısıyla manga komutan yardımcılığına, daha sonra da manga komutanlığına getirilir. Sonuna kadar partinin verdiği görevlere bağlı kalır. Harun heval, 25 Mart 1994'te birliğin savunmasında Sinegir'in Haciyan tepesinde üç arkadaşıyla birlikte kanının son damlasına kadar savaşarak kahramanca şehit düşer. O'nun şehit düştüğü tepeye Şehit Harun tepesi adı verilir.

Harun heval sen unutulmadın, her zaman yoldaşlarının ve halkının kalbinde kahraman olarak anılacak ve yaşatılacaksın.

Yeminimiz var özgür bir Kürdistan'da buluşmak üzere.

Mücadele arkadaşı Mervan

Adı, soyadı: **Ayhan KAYA**
Kod adı: **Mordem**
Doğum yeri: **Varto-Muş, 1975**
Partiye katılış tarihi: **Mayıs1992**
Xan Kûrkê
Şahadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1995, Behdinan**

Uzun bir süreden bu yana anılarını gazetemizde yayınladığımız Ayhan KAYA (Mordem) heval 26 Ağustos 1995 tarihinde Güney Kürdistan'da başlayan Güneş Ülkesi Harekatında ihanetçi-işbirlikçi KDP güçleriyle girdiği çatışmada şehit düştü. Anısını Güney Kürdistan'da ulusal-demokratik halk iktidarını ve bağımsız birleşik, özgür Kürdistan'ı kurarak bağlı kalacağız.

GÜNEŞ ÜLKESİNE SEVDALI YÜREKLERİN TÜRKÜSÜNÜ SÖYLER NAMLULAR

Yaşarken sevdikleriyle hiçbir zaman birleşmedi şahadete ulaşırken, bir daha ayrılmamacasına birleşti.

Ve Ağustos'un yakıcı sıcaklığında en güzel halaylar tutuldu Kürdistan'ın Güney'inde. Ölüm gizemi içerisinde karşılıklı gülüşüyordu. Çarçel ve Govende. Birbirlerine derinden bir şeyler fısıldarcasına, el ele vermiş heybetli duruşlarıyla meydan okuyorlardı kara ihanete.

Hezil o gün, kükreyeren arslan misali hırçın ve geçit vermezdi. Avaşin çılgınca vuruyor kıyılara ve taşarak Zap'a boşaltıyor tüm kinini. Öfkeler Zap'ta dinlenir ve en güzel, en soylu, en duygulu özgürlük türküleri eşliğinde sonsuzluğa akar.

Kandil ilk tanığıdır ihanetin arkadan saplanan paslı kamasına ve mesken olmuş Karasungur'a. O günden itibaren tarihe hesap vermenin boynu büküklüğüyle yaşar. Koruyamadığı İbrahim'i her yıl Mayıs'ta karlar içinde kan ağlar Kandil dağları. Ne var ki asi ve yüce duruşuyla hiçbir suçu yok onun. Gel gör ki güzellik tanımaz. Ülke, vatan kavramlarını sevmeyi bilmez onur, şeref ve namustan yoksun ihanet güruhu, yıllardır sadece asi Kandil'i değil 1992'de Batufa'yı, Keleşaban'ı, Lelikan ve Serkeftin tepesini de tarih karşısında suçlu konuma düşürmüştür. Batufa kaldıramaz oldu, ihanete karşı son damla kanına kadar direnenlerin ve toprağa Mayıs gülleri gibi dökülenlerin acısını. Ancak bir gerçektir bu, dile getirilmesi zor, acı ve hüzün.

Uygarlıklar beşiği Mezopotamya'nın bir renk bahçesi olan Kürdistan'da kirli eller çirkefe batmış ayaklar var oldukça isyan edecek Kandil ve Batufalar; "Kahrolsun işbirlikçilik yerli gericilik ve ihanet" diye.

Gerçekte ise Babil'in asma bahçelerini kıskandıracak güzelliktedir, Kürdistanımızın Güney'i. Orada güneşin doğuşuyla batışını izlemek, herkese nasip olmaz bir erdemdir. Gün batımından sonra yankılanır dağlarında gerillanın zafer sonrasındaki sevinç naraları. Ve arınarak temizlenir ihanetin kirinden kahramanların duru kanlarıyla.

O gün, Halepçe'nin ölüm yüklü kara bulutlarını delip altın sarısı ışınlarını saçan güneş, gittikçe kızıllaşıyor ve ihanete karşı tutulan halayda düşenlerin yerini almaya çağırıyordu, bizleri. Halkımızın geleceğinin teminatı olan ordumuz ARGK'nin Yıldırım Tugayı girmiş, Kürdistan'ın Güney'inde tarihi şamarını indiriyordu işbirlikçilik ve yerli gericiliğin kirli yüzüne. Bir baştan diğerine kadar serpilmiş, yıldırım gibi delip geçmişti. Yeni bir gelişmeye, yeni bir tarihe tanık oluyordu Kürdistan. Başkan APO'nun hünerli, yaratıcı ellerinde şekillenmiş, ilmek ilmek işlenmiş ve şahinleşmiş kahramanların devrimci operasyonları, ihaneti alt ediyordu 26'sında Ağustos'un. Her zamanki gibi bedeli ağır olacaktı bu vuruşun. Bedelsiz zafer olmazdı savaş kanunlarında. Hele hele böyle nam salan bir hamlenin bedelini öderken, kuşkusuz Kürdistan halkı çok cömert davranacaktı. Belli ki, bunu ödemekten hibir zaman çekinilmediği gibi, şu anda da çekinilmeyecekti. Ve şahinlerden en mağrurlusu, en yüksek uçanı siper olacaktı insanlığın temel kazanımları önünde. Yirmisindeyken henüz, hiçbir tereddüte girmeksizin baş koyacaktı bu atılıma. Saldırı halindeki tüm sıcakkanlılığı, kin ve öfkesiyle atıldı öne. Bu yüzyılların kara lekesi olan, ihanete meydan okuyan bir çıkıştı.

Özgürlük ve barıştan yana, ülke ve insanlıktan yana, sevgiden yana sıkılan kurşunlar susmuştu bir an.

Bedeli verilecekti gericilik ve ihanet yarasını yok etmenin. Başı dik, alnı açık bir şekilde göğsünü siper ederken ihanetin yağlı kurşunlarına, zafer kazanma sevincini yaşıyordu yüreğinde. Er meydanındaki asi duruşu, korku salmıştı celladın yüreğine. Bir ölüm değil miydi gelecek olan. Bırak nereden gelirse gelsin ama yiğitçe olmalıydı, kahramanca olmalıydı. Yakışıkalmazdı titrek ve arkadan saplanan bir kurşun. Gururlu ve mağrur olmalıydı hasımı, sevmezdi kalleşliği çünkü. Ancak arkadan saplamaya alışmıştı korkak ve ürkek hasım. Satmıştı mertliğini beş kuruş karşılığında, "vatan" denilen kavramın değeri dinarlarla ölçülürdü onun için. Ve ölü sessizliğini yırtan kurşun, yıldırım hızıyla fazla beklemeden usulca saplandı bedenine. Bir çığlık koptu yüreklerden anaların "de lori" eşliğinde. Selama durdu tabiat ölümün bu biçimi karşısında. Ve yankılandı sesler Metina'nın zirvesinde. Gözlerde bir yiğit daha kaybetmenin hüznü okunurken, yeşilli, sarılı, kırmızılı bayrakları semalarında dalgalanıyordu Güney Kürdistan'ın.

Evet yıllardır halkımızın iç yarası, koynunda beslediği kara yılan, yerli gericilik ve ihanete hak ettiği cezayı verirken, bedeli olan **Mordem** heval böylece kucakladı vatan topraklarını.

Mordem heval, 1975 yılında Muş'un Varto ilçesinde, yurtsever özlü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk ve orta öğrenimini Varto da tamamladıktan sonra, liseyi Türkiye metropollerinden İzmir'de bitirir. Ailenin yurtsever olması, Mordem hevali de daha küçük yaştayken etkiler ve yurtseverlik özüyle büyümesini sağlar. Bundan dolayı Mordem heval metrepollerde bile Kürdistan'ı yaşar ve her defasında ülkeye olan özlemini dile getirmekten geri durmaz. Yurtsever gençlik içerisinde en aktif, en coş-

kulu, en heyecanlı olanıdır. Kürdistan'da yanan devrim ateşi gittikçe onu da sarıyor, yerinde duramaz hale geliyordu. Özellikle ağabeylerinin mücadeleye katılışı, Mordem hevaldeki katılım istemini daha da pekiştirir. En son bir grup arkadaşıyla beraber İzmir'den Xan Kurkê alanına geçerek gerillaya katılımını gerçekleştirir. Saflara gelir gelmez, her iki ağabeyinin arka arkaya gerçekleşen şahadeti; Mordem hevalin kin ve öfkesini kabartırken, mücadele azmini, kararını ve coşkusunu daha da alevlendirir. Artık kimse durduramaz Onu. Kafesten kurtulan bir şahin gibi olmuş, daldan dala konuyor. Şehitlerin anısına bağlılığın, gereklerini yerine getirme çabasını veriyordu. Yükü ağırlaşmıştı Mordem hevalin. Herkesin beklentileri, umutları vardı O'nda ve borcunu ödemeliydi. İşte 1992 Ekimi'nde uluslararası bir komplo ve ittifakla, Güney Kürdistan'da TC güçleriyle beraber gerillalara yönelen ihanet çetesi, Mordem heval için intikam alma fırsatıydı. Yeni olmasına rağmen, yüreğindeki kin ve öfkesini namlunun ucuyla kusmak ve borcunu az da olsa hafifletmek için savaşın ön cephesine gitmeyi dayatıyordu. Hiçbir güç engelleyemiyor, durduramıyordu Mordem hevali. Ve sonuçta istemini kabullendirerek, yüreğini avucuna alıyor ve ihanete karşı ilk savaşımını Xan Kûrkê'nin Lelikan tepesinde veriyordu. Herkes bir öfkelenip, bir savaşırken Mordem heval üç savaşıyordu. Ne de olsa herkesten ağırdı yükü. Kavradıkça, kavrıyordu silahını yoldaşı gibi. Ve bastıkça tetiğe beraber kusuyordu tüm öfekesini. Az da olsa rahatlamış, yükünü hafifletmişti. İhanet savaşından sonra, yapılan güç düzenlemesinde bir bölüklük güç içerisinde yer alarak Zağroslar'a doğru yola çıkıyordu, Mordem heval. İskender'in ordularını dize getiren, zaman zaman gerillaya bile geçit vermeyen Zağroslar'ı en fırtınalı kış dönemlerinde aşmış, Zağroslar'a hükmetmişti Mordem heval. Bu zorlu yolculuğun yarısında bir an duraksayarak Zagroslar'ın zirvesine göz dikmiş ve ***"Ey yüce Zagros! Büyük İskender'e geçit vermeyerek alt ettin onu, ancak o çok güvendiğin fırtınalarını yenecek kadar güçlüdür irademiz"*** diyerek en zor anlarda bile gücünden, coşkusundan hiçbir şey kaybetmeden moral kaynağı olmuş yoldaşlara. Koskoca bir kışı Zağroslar'ın kucağında geçirmiş, tekrar Xan Kûrkê'ye dönerek bu sefer, 15 Ağustos Atılımı'nın ilk kurşunlarının sıkıldığı yerlerden biri olan Şemdinli'ye geçer. Gittiği her alanda zorluklarla boğuşur, zorlanır, didinir ancak yılmazdı Mordem heval. Her zorluğun ardından gelen güzellikleri bilerek yaşardı onları ve mutlaka başarırdı. Kürdistan'ın birçok alanını dolaşan ve doğa güzelliklerini bir edebiyatçı inceliğiyle dile getiren Mordem heval, canlılığı, üstün devrimci coşkusu ve gelişmeye açık yapısıyla dikkatleri üzerinde toplar. Mordem hevalin gelişmeye aday olumlu özelliklerini göz önünde bulunduran ve değerlendiren eyalet yönetimi, Eylül 1994'te Mordem hevali Parti Önderliği sahasına gönderir.

Güneş ülkesi Kürdistan'a doğru, cennet yürüyüşüne çıkmadan önce Parti Merkez Okulu'nda on ay kalan Mordem heval, önderlik sahasına gelişin kendisi açısından tarihi bir şans olarak değerlendirmiş, militanlaşmak için önderlik tarzının iyi kavranılıp uygulanması gerektiği gerçeğinden hareketle Parti Önderliği'ni an be an izler. Her çözümlemeyi ilk günki tempoyla, heyecanla dinlerdi. Her çözümleme sonrası, yeni bilgiler edinmenin, gelişmenin mutluluğuyla yaşamını örgütlerdi. Okul yaşamında, özlü, dürüst ve içtenlikli bir katılımın sahibi olur. Geçmişini tahlil etmede de müthiş bir keskinliği yakalar. Parti Önderliği'ni görmek O'nun saflara geldiği süreçte tek hayali olmuş. Hatta bir defasında Parti Önderliği'ni rüyasında görmüş, her bir yoldaşına defalarca anlata anlata bitirememişti rüyasını. Ama artık ne hayal ne de rüyaydı. Gerçekti ve O, bunun bilinciyle yaşama, yoldaşlara yaklaşarak, Parti Önderliği'ni bütün gerçeğiyle kavramayı kendisine en büyük görev belirler. Ve kendisini çözmede en büyük silah olarak, Parti Önderliği'nin çözümlemelerini esas alır. Parti Önerliği O'nu her diyaloga kaldırdığında; ilk kez Parti Önderliği'nin karşısına çıkıyormuşcasına heyecan, coşku ve büyük bir canlılığı yaşardı. O'nun Parti Önderliği'ne bakışı, dikkatli izleyişi, Parti Önderliği'nin en küçük bir hareketini dahi dikkatle tahlil etmesi tüm arkadaşların örnek aldığı bir özelliği olmuştur. Mordem hevalin bu coşkusunun, inancının, canlılığının kaynağı O'nu gören herkes için bir merak konusu olur. Mordem heval toplumsal çelişkileri bir yönüyle görmüş, köleliğin derinliğini tam anlamıyla bilince çıkardıktan sonra; büyük bir coşku ile saflara gelmiştir. Önderlik sahasında görmüş olduğu eğitim kendisinde var olan iddia, kararlılık, inanç ve güveni daha da güçlendirir. Bu inanç ve kararlılık O'nun moralinin motorize gücü olur. Önderlik sahasında kendisinin deyimiyle savaş gerekçesi yenilenir. Eskiden yanlızca Kürt halkı ve şehitler için savaştığını, ama bugün insanlığı yeniden kazanmak ve bunun büyük bir sevgi savaşımını vermek için yeniden yeniye karar kıldığını sık sık belirtirdi. Hayalleri, rüyaları artık büyük sevgi savaşımını vermenin plan ve tasarılarıyla doluydu. Başarının sırrını bulmuştu artık. Parti Önderliği'ne gerçek bağlılığın yöntemini biliyor ve bu bağlılığın gereklerini yerine getirildiği oranda başarıya gidileceğini çok iyi kavramıştı. Bunun için önderliğe, halka ve yoldaşlara olan bağlılığı, özgür bir ülkeye duyduğu özlem, hasret, düşmana duyduğu kin, öfke ve intikam duyguları O'nun coşkusuna coşku, mutluluğuna mutluluk katardı.

Artık hiçbir güç, hiçbir şekilde O'nu engelleyemez. Başkan APO, Mordem hevali her diyaloga kaldırdığında; ***"Seni neler engelleyebilir"*** diye sorar, O'nu her yönden hazırlamaya özen gösterirdi. Buna karşılık Mordem heval, çok heyecanlı ve net cevaplar vererek; ***"Başkanım, bir şansızlık olmazsa başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve bunun gereklerini yerine getirebileceğim kadar güç aldığıma inanıyorum"*** derdi. Üstün bir kişilik savaşımı vermede ve militanlaşmada amansız bir çaba harcıyordu. Bundan dolayı her yoldaşıyla tartışır, yardım alır, yardım verirdi. O'nun dünyasında her insana değer verme ve yoldaşı yüceltme esastı. Çünkü Başkan APO ***"insanları sevecek düzeye çıkarın"*** diyordu. Başkan APO'nun söylediği her sözü uygulamayı, her zaman esas alırdı. Kendi deyimiyle; ***"Başkan APO'nun her sözü, benim için vazgeçemeyeceğim bir emirdir. Bu emirleri belki mükemmel yerine getiremem, fakat yerine getirmek için mücadele edeceğim"*** derdi.

Mordem heval, ***"PKK'de her militanın ayrı bir dünyası olmamalı, dünyalarımızı birleştirmeliyiz"*** diyerek tüm yoldaşlarını her konuda kucaklamayı, düşüncesini onlarla paylaşmayı esas alırdı. Onları dinler, onlarla mutlu olur ve gerektiğinde üzüntülerini paylaşırdı. Ufkunu genişletmek için müthiş bir araştırma içine girer. Çabası, istemi, kararlılığı, alçak gönülülüğü, samimi, içten, dürüst yaklaşım ve tavırlarıyla tüm yoldaşlarının gönlünde taht kurmuştu. Mordem denildiğinde yaşam hatırlanır olmuştu.

Mordem heval; ***"bir bireyin, bir halkın, bir ulusun özgürlük derecesi kadına yaklaşımıyla ölçülür"*** ilkesinde hareketle, mücadele saflarındaki bayan yoldaşlara büyük saygı gösterirdi. Öncelikle geçmişte kadına düzen çerçevesinde baktığını bilince çıkararak ***"Başkan APO'nun aşkının, sevginin çerçevesini çizmesi, devrimimizde gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu belirtmesi ve bunları ilke haline getirmesi beni çok etkilediği gibi, Kürdistan'da gerçek aşkın, sevginin ne olduğunu öğrendim. Halbuki lise yıllarında en doğru sevginin ve aşkın benim olduğu düşünüyordum. Ama gerçek aşkın ve sevginin nasıl olması gerektiğini yeni öğrendim. Benim o yıllarda yaşadığım duygular, sevgi ve aşk duyguları değildi. Seviyorum dediğim kişiyle hiçbir düşünce ortaklığı yok. Ben farklı dünyaların çocuğuyum, o farklı dünyaların. Ben mücadeleye duygusal da olsa sıcak bakıyorum, o dıştalıyor. Ben ona değer veriyorum, o naz yapıyor. Tabii ki ben yine de sevdiğimi söylüyorum. Şimdi anlıyorum ki, ben sadece onun tipini beğenmiş ve etkilenmişim. Buna da sevgi demişim, aşk demişim. Şuna inanıyorum ki, o zamanlar böyle bir ortam olmuş olsaydı onu sevmezdim. Ülke aşkı ve sevgisinin her şeyden önce geldiğini saflarda öğrendim. Ulusal Önderimiz 'erkeğe kolay kız, kıza kolay erkek bulunmaz' diyor. İnanıyorum ki eskiden birbirlerini sevdiklerini sananlar PKK'yi tanıdıkça gerçek aşkın ve sevginin kanunlarını öğrendikçe aşk ve sevginin sandıkları gibi olmadığını, düzenin bir oyunu olduğunu anlayacaklar büyük bir istek, coşku ve tutkuyla, doğru aşka ve sevgiye koşacaklar tıpkı benim gibi"*** diye duygularını dile getirirdi Mordem heval.

Günlük yaşamda, çalışmalarda, eğitimde, ilişkilerinde bayan olsun erkek olsun tüm yoldaşlarıyla alçak gönüllüce, samimi, içten, eşit ilişki ve yaklaşım tarzını sergilerdi. Artık gerçek aşkı ve sevgiyi tanımanın, onun büyük kavgasını vermenin coşkusu yüreğini kabartmıştı. ***"Bir an önce şirin ülkeme dönüp görevlerimin gereklerini yerine getirmek istiyorum"*** diyerek bu isteğini sürekli vurgular. O'nun içindeki o coşku, o hırs, O'nun ilişkilerine, yürüyüşüne, bakışına, konuşmasına, gülüşüne bir bütünen tüm yaşamına yansır. Mordem heval yürürken, konuşurken hatta bakarken, gülerken yoldaşlarına güven, inanç verir ve verdiği kadarıyla alırdı.

Mordem heval, Parti Merkez Okulu'na 5. Kongre hazırlıklarının yapıldığı bir süreçte gelir. Böyle tarihi, anlamlı bir süreci çok yakınen yaşar. Savaş sorunlarını görmede, bilince çıkarmada üstün bir kavrama gücüne sahiptir. Daha çok gelişip PKK yönetim sanatında yetkinleşip, yeteneklerini harekete geçirmek için Parti Merkez Okulu'nda takım komutanlığı görevine getirilir. Komutanlık tarzında sürekli geçmiş pratiğini irdeleyerek, eksik yanlarını görür ve akademik okulun tarzına uygun bir tarzı yakalamak için ısrarlı olur. Doğru yöneticilik için Başkan APO'yu doğru kavramak gerektiğini bilir ve bunun gereklerini yerine getirmek için çevresindeki yoldaşlara yardımcı olur, yeni gelen arkadaşlara hem yaşam için hem de derslerde partiyi, Parti Önderliği'ni bıkmadan usanmadan anlatır. Arkadaşların yaşama adapte olabilmesi için sürekli geçmiş yanılgılarını açarak doğrunun kavranılması için eğitim aracı yapar. Fakat gelecekte kendisini ağır görevlerin beklediğini, her PKK kadrosu gibi döneme göre kendisini hazırlaması gerektiğini, her geçen gün daha çok hissederek kendisine yüklenir.

İkinci devrenin bitmesiyle kendisini büyük bir coşkuyla ülkeye gitmeye hazırlarken, üçüncü devreyle yapılan düzenlemede Parti Merkez Okul yönetimine getirilir. Ülkeye duyduğu özlemle bu devreyi başarılı bir şekilde bitirip, hasreti olan Kürdistan dağlarında kavgaya girmek için devreye üstün sorumluluk ruhuyla yaklaşır. Büyük bir titizlik ve sabırla, çözüm gücü olabilecek düzeyde sorunlara yaklaşır. Yaşamda, yönetim çalışmalarında sürekli kolektif iradeyi esas alarak, kendisinin yetmez olduğu yanlarda, Parti Önderliği'nden aldığı güçle, arkadaşlarının güçlü yanlarını birleştirerek, bireysel değil, kolektif olmayı severek ve zevkle yapardı. Mordem heval komutanlığını yaptığı yoldaşlara ne görev gereği, ne de bir gereklilik olduğu için ilgilenir. İster komutan olsun, ister savaşçı insanlarla ilgilenmek, yoldaşlarıyla bütünleşmek O'nun PKK'de kazanmış olduğu kişilik özelliklerindendi. Yüksek tempo ve hızından hiçbir şey kaybetmeyerek, her geçen gün ülkeye bir daha dönmenin coşkusuyla hızına hız katar, her yeni gün, O'nun için yeni bir doğuş, yeni başlangıçlarla başlar.

Yüreğinde büyük bir hırs, öfke ve tutkuyla bir an önce güneş ülkesine dönüp, cennet yürüyüşünü başarıyla tamamlamak istediğini belirterek, sabırsızlıkla beklerdi. Başkan APO her giden devrenin ardından, ülkeye güçlü kadro aktarmak için yeni devreleri savaşın gelişim seyrine öncülük edecek düzeyde hazırlar. Hele iktidarlaşma devresinde 5. Kongre sonrası Güney Kürdistan'da geliştirilecek devrimci operasyonun oluşturulacak Birinci Yıldırım Tugayı'nın öncü kadrolarını hazırlarken, her zamankinden daha hassas ve özenle yaklaşır. Yeni bir hamle, devrimin kaderini değiştirecek bir atılımdır ve bu atılımın kadrolarının şahin gibi vuruşu, kartal gibi bakışı ateş gibi düşmanı yakmaları lazım. Böyle bir dönemde ve uzun bir bekleyiş sonrası Mordem hevalin ülkeye, savaşa, sevdasına dönüşü O'ndaki sıcakkanlılığı, hırsı, öfkeyi, mutluluğu, coşkuyu daha da güçlendirir. Bir yandan artık ayları değil, günleri, saatleri sayarken, gidiş gününün yaklaşması O'na moral verirken, bir yandan da halk sevgisini yoldaşlık sevgisini, insanlaşmayı, enternasyonalizmi kısacası savaş gerekçesini kendisine yenilettiren, Başkan APO'dan fiziki ayrılmanın derin üzüntüsünü yaşar. Bu üzüntünün bir coşku olduğunu ve Parti Önderliği'ni ülkede görmek içi amansız savaşacağını, düşmana büyük intikam duygularıyla hücüm edeceğini, gerçek anlamda birleşmenin ancak Başkan APO'nun tarzını, temposunu, üslubunu kavramak olduğunu belirterek, bu üzüntünün kendisini sürekli güçlü savaşmaya teşfik edeceğini vurgular.

Savaşta yeni yaşamlar yaratmanın büyük iddia ve kararlılığı ile 18 Temmuz günü Parti Önderliği'nin huzurunda Parti Önderliği'nin istediği militan olacağına, Parti Önderliği'nin karşısında bir daha başarılarının sahibi olarak çıkacağına, büyük sevgi savaşımında yoldaşlarına ve Parti Önderliği'nin uzun süredir kendisi için harcadığı emeğe layık olacağına dair söz verir. Yüksek coşkusu, canlılığı, başarma azmi ve inancıyla beraber gideceği gruba da öncülük görevini yerine getirir. Kaygısız, endişesiz, kendisine güvenerek görevinin ve dönemin ağırlığının bilinciyle Güneş ülkesi Kürdistan'a doğru bir grup yoldaşıyla birlikte, cennet yürüyüşünün ilk adımını atar.

Başkan APO'dan aldığı güçle, sömürgeciliğin kurduğu ancak binlerce şehit kanı pahasına kaldırılan suni sınırları aşarak Güney Kürdistan'a geçer. Gittiği her yerde, sıcaklık ve girişkenliği, yaşama kaygısız katılımıyla büyük bir sempati kazanır. Güney'e geçişiyle birlikte, alanda savaşın kızgınlaşması Mordem heval için bulunmaz bir fırsat olur. Kızgın savaş ortamında bir ay onüç gün gücünü son haddine kadar zorlayarak mevziden mevziye koşar Mordem heval, işbirlikçi-gerici güçlere karşı yapılan baskın eyleminde hücuma geçerken, mücadelemize üstün katkılar sunacağı bir dönemde kör bir kurşunun acımasızca genç bedenine isabet etmesi sonucu şehitler kervanındaki onurlu yerini alır.

Mordem heval, Başkan APO'nun elinde hücrelerine kadar yapılan yeni yaşamın yaşatıcısı olarak yetişen

"Seni anlatmaya çalışırken, kalemlerimizin mürekkepleri kuruyor, zaman zaman düşüncelerimizin beynimiz tarafından ya tutsak, ya sürgün ediliyordu. Sözcükler boğazımızda düğümlendi. Çünkü seni anlatmak, kelimelere, sayfalara sığdırmak mümkün değil. Sen bir yaşamdın"

yoldaşlar arasında, yeni sosyalist kişiliğin temsilcisi olarak aramızda fizikmen ayrılır. Arkasında derin izler bırakarak cennet yürüyünün kendisine yükelenen bölümünü genç bedenini feda ederek başarıyla tamamlar.

Evet can yoldaş!

Bizim amacımız Mordem hevalin, doğum günü, doğum tarihi, kaldığı yerleri kısaca Mordem hevalin tarihini anlatmak değildi. Mordem'i anlatmak istedik, yaşama olan tutku ve sevdası, Mordem'in güzel dünyasını ve militanca savaşabilmek için Agitleşen kişiliğini anlatmak istedik. Bir grup arkadaş günlerce kafa kafaya verdik, tartıştık, bireysel düşündük. Mordem hevalle geçirdiğimiz günleri tekrar göz önüne getirdik. O günlere gittik, yaşadık, yokluğunun derin acısını hissettik. Seni anlatmaya çalışırken, kalemlerimizin mürekkepleri kuruyor, zaman zaman düşüncelerimizin beynimiz tarafından ya tutsak, ya sürgün ediliyordu. Sözcükler boğazımızda düğümlendi. Çünkü seni anlatmak, kelimelere, sayfalara sığdırmak mümkün değil. Sen bir yaşamdın ve ancak yaşanılabilirdin. Bundan dolayı hakkını veremediğimiz için vicdan azabı içerisinde olduğumuzu belirtmek gerekir.

Senin bıraktığın yerde, seni seven yoldaşlar olarak, şehitlere bağlılığın gereklerini yerine getirmek uğruna, büyük sevgi savaşında güçlü savaşçağımıza, çalışmalarımıza senin gibi Apocu ruhla yöneleceğimize, senin şahadetinden aldığımız güç, intikam duygusu, kin, öfke, sevgi ve tutkuyla donanarak, özgürlük savaşımında başarılı olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

"Yaşasın hiçbir zorluk karşısında yılmayan PKK'nin çelikten iradesi"

Mordem hevalin savaş anıları

Yavaş yavaş mevzimin altından sesler gelmeye başladı. Taşlardan dolayı kimseyi göremiyordum. Sadece sesleri duyabiliyordum. Mervan arkadaşa seslerin kime ait olduğunu sorduğumda o da "düşman sana yaklaşıyor, dikkatli ol" dedi. Sesler gittikçe anlaşılmaya başladı: "Terörist burada, terörist burada" dediklerinde beni kastettiklerini anladım. Mervan'a seslendim. Ondan ses çıkmadı. Askerler "Teslim ol, teslim ol" diyorlardı. Bu sözler bana çok açık geldi. Tam intikam almamın zamanıydı. Kurşunlarımı, bombalarımı bu an için taşımıştım. Kurşunlar bombalar habire patlıyordu. Mervan arkadaş, "Durumun nasıl, şimdi senin savunmanı yapacağım, çabuk oradan çık" dedi. Mervan arkadaş hemen yanımdaki taşın arkasından savunmamı yapıyordu. İki taşın arasından Mervan'ın kurşunları altında çıktım. Mervan arkadaşla birlikte diğer taşın arkasına geçerken arkama dönüp baktığımda silahını her ikimize doğrultmuş bir asker bizi vurmak üzereydi. İkimiz de birden askere bakınca asker donup kaldı. Bizi vuramadı. Mervan arkadaş silahını ona doğrulttu fakat mermi patlamadı. Bunun üzerine dili tutulan asker kendini ancak bir taşın arkasına atabilmişti. Hemen orada mevzilendik. O tepeyi bırakmamalıydık. Tepenin elimizden çıkması demek grubun imhayla karşı karşıya kalması demekti. Yerimiz güzeldi. Düşman kolay kolay gelemezdi. Biz burada akşama kadar direnecektik. Düşman da grubu imha etmek istiyordu. Benim ve Mervan arkadaşın boşalttığı yere askerler yerleşmişlerdi. Çatışmalar iç içe devam ediyordu. Daha sonra kobralar ve skorskiler geldiler. Biz çok rahattık, hem yerimiz çok güzeldi hem de öylesine iç içe girmiştik ki, düşman mevzilerimizi tam tespit edemiyordu. Kobralar üzerimizde birkaç uçuş yaptıktan sonra geri gittiler. Askerlerin hareketini kısa sürede durdurduk. Doldaki askerler denetimimiz altındaydı. Hareket edemiyorlardı. Hareket ettikleri an saldırılarımıza maruz kalıyorlardı. Dolun içinde birkaç asker vurulmuştu. Bazıları çoktan sonsuzluk uykusuna yatmışlardı bile. Bazıları da yaralı oldukları için bas bas bağırıyorlardı.

Çatışma ilerledikçe ve inisiyatif elimize geçtikçe savaş zevkli oluyordu. Yirmi metre önümüzde taşların arkasına saklanan askerler arada bir rastgele ateş ediyorlardı. Taşların arkasındaki askerler sürekli bağırıyorlardı: "Teslim olun, kurtulma şansınız kalmadı. Çemberdesiniz." Bir başkası "yazık değil mi size bu dağlarda aç-susuz yaşıyorsunuz. Hepiniz öleceksiniz teslim olun, adaletimize sığının" diyordu. Bu sözler düşmanın zavallılığını gösteriyordu. Korkudan başlarını bile taşların dibinden çıkaramıyorlardı. Yanımdaki Mervan arkadaş "Ben murtoxeye ihanet edemem" diyordu. Haklıydı yediğimiz murtoxenin hakkını vermeliydik.

Çok zevkli bir çatışmaydı. Mermi seslerinden adeta sağır olmuştum. Barut kokusuyla sigara dumanı birleşince sigaraya doyum olmuyordu. Susuzluktan boğazım kurumuş, dudaklarım çatlamıştı. Taşın arkasındaki asker her on dakikada bir havaya ateş ediyordu. Arkadaşlar ona karşılık verince ramboculuk yapamıyorlardı. Dağlarımıza ve bize ramboculuk sökmüyordu. Aynı asker bir ara şapkasını silahının başına geçirdi ve taşın arkasından çıkardı. Arkadaşlar birkaç kere ateş ettiler. "Arkadaşlar ateş etmeyin boş yere mermilerinizi harcamayın, o başını çıkarmaya cesaret edemiyor. Onun yerine Kemal Sunalcılık yapıp şapkayı çıkarıyor" dediğimde arkadaşlar güldüler.

Gece karanlığına kadar çatışma inisiyatifimizde sürdü. Karanlığın çökmesiyle geri çekildik. Begoz'un dik yamaçlarında düşe kalka kendimizi dola bıraktık. Dolda tüm arkadaşları kontrol ettik. Hepimiz tam ve sağlamdık. Sadece nöbetçi arkadaşın kolunu bir kurşun sıyırmıştı. Tekrar Krekor'a geri döndük. Çok yorulmuştuk. Çatışma tam on saat sürmüştü. Sabah noktaya ulaştığımızda hepimiz yorgunduk. Tüm arkadaşlar dinlenmeye çekildiler. Bizim manga tepeciydi. Tepeye çıktık çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Operasyonun olacağı kesindi. Düşman iki gündür bizden darbe yiyordu. Merkezlerindeki komutan emir veriyordu, "her vurulan bir asker için beş Apocunun kellesini isterim" diyordu. Operasyonda gafil avlanmamak için dikkatli olmamız gerekiyordu. Arkadaşlar çok yorgundu. Dönüşümlü dinleniyorduk. Öğlene kadar ortalık sessizdi.

Güneş yavaş yavaş yerini serin havaya bırakıyordu ki düşman Krekor'da da görünmeye başladı. Arkadaşlara hemen haber verdim. Onlar da görmüşlerdi. Hemen harekete geçtiler. Bizim bulunduğumuz yere doğru hareket ettiler. Bugün çatışmaya girmeyecektik. Hem çok yorgunduk, hem de cephanemizi idareli kullanmak zorundaydık. Krekor'dan Çarçella'ya doğru hareket ettik. Düşman da bizimle Krekor'da çatışmaya girmedi. İsteseydi bizimle çatışabilirdi. Herhalde onlar bizi dar bir yerde sıkıştırıp imha etmek istiyorlardı. Sabaha kadar yürüdükten sonra Çarçella'ya gelebildik. Gerçekten de harab olmuştuk. Baye köyünün üstündeki dik sırttan kendimizi bırakırken, birçok tehlikeyi göze almıştık. Her taraf uçurumdu. Düşman bu uçurumdan başka bize bir yol bırakmamıştı. Tüm yollara pusu atmıştı. Uçurumdan sapasağlam inmeyi başardık. Sabah bir zom yerine ulaşabildik. Bir taraftan yorgunluk diğer taraftan açlık bizi takattan düşürmüştü. Yaklaşık iki gündür yemek yememiştik. Çarçella'ya geldiğimiz için biraz rahatlamıştık. Düşman Çarçella'da bizi fazla zorlayamazdı. Yanımızda var olan makarnamızı pişirdik. Yalnız yağsızdı. Yine de hepimizin çok hoşuna gitti. Var olan şekerimizle de bir çay yapıp içtik. Biz dinlenmeyi düşünüyorken, dinlenmeye fırsat bulamadan uçak ve helikopterlerle düşman bulunduğumuz alanı bombalamaya başladı. Hemen sırtlara doğru koşmaya başladık. Uçaklar sağımıza, solumuza habire bomba atıyorlardı. Uçakların bombaları bittiğinde bu defa kobralar alanı bombalıyorlardı. Biz kendimizi yere atıyor, varsa kayaların arkasına sığınıyorduk. Bombalama biraz durduğunda ise sırta doğru koşuyorduk. Çünkü bu sefer düşman karadan da üzerimize geliyordu. Çatışmalar şiddetlenmişti bile. Bizim bölükten başka bir bölüklük gücümüz daha Çarçella'da bulunuyordu. Onlar da Çarçella'nın değişik yerlerinde düşmanla çatışıyorlardı.

Hava saldırıları hareket kabiliyetimizi kısıtlarken, düşmana da hareket olanağı sağlıyordu. Akşama kadar çatışmalar ve yoğun hava saldırıları sürdü. İlk defa TC'nin bu kadar aralıksız hava saldırısını sürdürdüğünü gördüm. Sabah saat ondan, akşam saat altıya kadar sekiz uçak ve dört kobra bulunduğumuz yerleri bombaladılar.

Çarçella da bizimle birlikte düşmana karşı büyük bir direniş sergiliyordu. Kilolarca bomba atılmasına rağmen hâlâ dimdik ayaktaydı. Hem de bütün özgürlük savaşçılarını koruyarak. Çarçella'da doğal sığınaklar olmasaydı, hiçbirimiz kurtulamazdık. Güçlerimizin çoğu Çarçella'nın değişik tepelerine dağılmıştı. Alandaki tüm güçlerimiz Çarçella'ya toplanmışlardı. Geceyi dokuz kişi bir taşlıkta geçirdik. Soğuk olmasına rağmen uzun süreden beri dinlenememiş, uyuyamamıştık. Oldukça da acıkmıştık. Ama yiyecek bir şey yoktu. Bu durumda yapacağımız en iyi şey yatmaktı, insan yattımı her şeyi unutuyor. Sabah silah sesleriyle uyandık. Hemen karşımızdaki sırtta bir grup arkadaş mevzilenmişti. Biz de hemen yerimizde mevzilendik. O gruptan bir arkadaş yanımıza geldi. Diğer arkadaşların altımızdaki taşlıkta olduğunu söyledi. Gün boyu bizim tarafımız sessiz geçti. Karnımız zil çalıyordu. Artık uyku da gelmiyordu.

Tütün de az kalmıştı. Sigaramızı idareli içmeliydik.

Gece tüm güçler bir yerde toplandı. Arkadaşların hepsini görmek çok sevindirdi. Biz bunu Çarçella'ya borçluyduk. Hepimizi korumuştu. Yalnız arkadaşların hepsi bitkin düşmüşlerdi. Yine de yüzleri gülüyordu. Düşman o gücüne, tekniğine rağmen bize en ufak bir zarar bile verememişti. Toplandığımız yerde Ari yoldaş bizimle kısa bir konuşma yaptı: "Bugün Çarçella'yı terk etmeliyiz. Büyük direniş sergilediniz, yorgunsunuz biliyorum. Fakat bugün Apoculuk ruhunu göstermelisiniz." Bu sözler bize ilaç gibi geldi, ruh verdi. Apocu olduğumuzu ancak böyle günlerde gösterebilirdik. Yürüyecek halimiz yoktu. Fakat yürümeliydik, bu şarttı. Yavaş yavaş harekete geçtik. Bezena köyüne doğru uzanan derin doldan kendimizi aşağıya bıraktık. Dol karla kaplıydı. Bir süre karın üstünde

"Yorgunluk had safhadaydı. Açlıktan uykumuz da gelmiyordu. Açlık bir yana susuzluk öldürüyordu insanı. Konumlandığımız yerde su yoktu. Bazı arkadaşlar sohbete dalmışlardı. Bütün yol boyunca anasının yemeklerinden bahseden Behzat arkadaş hep konuşuyordu."

yürüdük. Burada sık ormanlar vardı. Dol da derin bir doldu. Bugünü de burada geçirecektik. Yalnız bizde hal kalmamıştı. Artık iradeye yükleniyoruz.

Tütünümüz bitmişti. Ayrıca sıcaklık bizi kasıp kavuruyordu. Yorgunluktan dolayı suya inmekten acizdik, kimse suya inme gücünü görmüyordu kendisinde. Akşama doğru noktamızda uzanmış bekliyorduk. Diğer bölükten iki arkadaş yanımıza geldiler. Ellerindeki torbadan ekmek ve sigara çıkardılar. Gözlerimiz faltaşı gibi açıldı. Herbirimize bir miktar ekmek düştü. Yine yarım paket sigara verdiler. Yediğim ekmek bir buçuk gerilla ekmeğiydi. Tüm arkadaşlara da aynısı düştü. Tuzla birlikte yedik. Düşen tansiyonumuzu kaldırmak için bol tuz yedik. Ekmeği yedikten sonra bir de sigara içince kendimize geldik ve artık suya gidebilirdik. Çok tuz yediğimiz için oldukça susamıştık. Gelen suyu kana kana içtik. Yediğim ekmek ve içtiğim sigaradan sonra artık on saatlik yolu hiç zorlanmadan alabilirim diyordum. Tüm arkadaşlar da aynı şeyi düşünüyorlardı. Akşam kaybettiğimiz gücü yeniden toparlamışçasına harekete geçtik. Biraz daha canlı ve hızlı yürüyoruz. Yarım saat yol aldıktan sonra bizden önce yola çıkmış öncü grubumuz geri döndü ve gideceğimiz yolda düşmanın pusu attığını belirttiler. Bunun üzerine hemen bulunduğumuz yerdeki ormanlığın içinde konumlandık. Böylece bir gün daha geçirecektik. En çok üzüldüğüm şey yediğim yemeğin, ekmeğin boş yere gideceğiydi! Halbuki o ekmekten aldığım güçle bundan sonraki yolumuzun büyük bir kısmını zorlanmadan alabilirdim. Ertesi gün tekrar yola çıktık. Önceki gün yola pusu atan düşman bu gece orayı terk etmişti.

Alandaki köylerin hepsi çeteydi, üstelik bu köylerden Bezena ve Nugayla azılı çete köylerdendi. Onun için çok dikkatli hareket etmemiz gerekiyordu. Betkor köyünün altına geldiğimizde artık sabaha az kalmıştı. Bacaklarımız bizi taşıyacak halde değillerdi. Köyün bostanları hemen önümüzdeydi. Bazı arkadaşlar "bostanlara girelim biraz sebze alalım" dediler. Bölük komutanımız izin vermedi. Eğer bostanlara girip sebze alırsak köylüler bizim burada olduğumuzu anlayacak ve düşmana ihbar edeceklerdi. Bu köy de çeteydi. Köyün hemen arkasındaki Betkor tepesine çıktık. Tepe gözümüzde öylesine büyümüştü ki, tepenin aşılamayacağını düşünüyorduk. Her beş adım atışımızda bir mola veriyorduk. Bezele karakolu tam karşımızdaydı. Işıkları her tarafı aydınlatıyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla ancak kendimizi Betkor tepesinin üstündeki ormanlığa atabildik.

Yorgunluk had safhadaydı. Açlıktan uykumuz da gelmiyordu. Açlık bir yana susuzluk öldürüyordu insanı. Konumlandığımız yerde su yoktu. Bazı arkadaşlar sohbete dalmışlardı. Bütün yol boyunca anasının yemeklerinden bahseden Behzat arkadaş hep konuşuyordu.

Artık dayanamayan Mervan arkadaş, "yeter Behzat arkadaş, artık bize ananın yaptığı yemekleri anlatma" dedi. Bunun üzerine Behzat arkadaş bir daha yemeklerden bahsetmedi.

Buralara ilk defa geliyordum. Alanı tanıyan arkadaşlar bu geceki yürüyüşten sonra tehlikeyi atlatacağımızı ve gideceğimiz noktaya ulaşacağımızı söylüyorlardı. Bunun üzerine kendimizi zorlayarak bu geceki yolu da bitireceğimizi söylüyorduk. Akşam hareket ettik. Tepeden kendimizi bir patika yola bıraktık. Biraz yürüdükten sonra bir çeşmenin başına geldik. Öyle susamıştık ki boğazımız kurumuştu. Ancak bir bardak su içebildik. Sonra tekrar yola koyulduk. Yürü yürü yol bitmiyor. Ya yol çok uzun ya da biz yürümüyoruz. Aslında biz yürümüyorduk. On dakika yürüyoruz, yirmi dakika mola veriyoruz. Ancak sabah Basya suyunun kıyısına yetişebildik. Artık tehlikeyi atlatmıştık. Gideceğimiz yere iki-üç saatlik yol vardı. Bizim oraya gideceğimizi bilen alandaki lojistik grubu hazırlıklarını tamamlamak üzereydi. Yalnız akşama kadar burada beklemeliydik. Hâlâ bacaklarında güç kalan, kendisine güvenen iki-üç arkadaş Basya'ya bomba atıp balık yakalamak istediler. Bölük komutanımız Ari arkadaş da bunu uygun gördü. Bomba suya atıldıktan kısa bir süre sonra balıklar suyun üstünde yüzmeye başladılar. Yalnız arkadaşların balıkları yakalayacak güçleri kalmamıştı. İki-üç arkadaşın yoğun mücadelesi sonucu ancak her takıma üç balık düşecek kadar balık yakalayabildiler. Hemen ateşin üstünde kızartıp herkes bir parça yedi. Bir parça et bizi üç saat yürütmek için çok bile geliyordu.

Öğleden sonra hareket ettik. Biraz daha dinçtik, daha büyük adımlar atabiliyorduk. Akşam karanlığıyla birlikte Dola Çınarê denilen yere geldik. Arkadaşlar gür ateşlerin etrafında bizi karşıladılar. Yeniden ateş görmek ne kadar güzel ve güven vericiydi. İşin en ilginç yanı noktaya gelirken yolumuzun üzerindeki erzak hepimizi şaşırtmıştı. Her arkadaş önünden geçerken eliyle erzak çuvallarına dokunuyor ve arkasındaki arkadaşa erzağın bol olduğunu söylüyordu. Noktada her takım yerine yerleştirildikten sonra getirilen yemeği yedik. Yalnız birkaç kaşık aldıktan sonra her arkadaş geri çekiliyordu. Midelerimiz yemeği kabul etmiyordu. Tatlı çay içmekle biraz rahatladık. Aldığımız derin uykuyla tüm yorgunluğumuzu üzerimizden attık.

Düşman bu operasyonu önceden planlamıştı. Hakkari, Şemdinli ve Yüksekova'da ilk defa böyle kapsamlı ve büyük bir operasyon yapıyordu. Operasyonu büyük bir direnişle boşa çıkardık. Dokuz yıllık silahlı mücadelemiz boyunca ilk defa güçlerimiz bu alana bu kadar hakim ve ilk defa gerilla biraz derli toplu. Bu durum düşmanı tedirginleştiriyor ve korkutuyordu. Bundan dolayı düşman böyle büyük bir operasyon yapma gereği duymuştu. Düşman operasyonlarında darbe vurmak yerine, darbe yemişti. Operasyon boyunca hiçbir kaybımız olmadı. Yalnızca iki yoldaşımız gruptan kopmuşlardı.

Bugün bize ulaşan bir habere göre Baver arkadaş gruptan koptuktan sonra düşman çemberine giriyor ve tek başına çemberi yarıp çıkıyor. Öldürdüğü askerlerin üzerinden iki silah ve bir dürbün alarak arkadaşlara ulaşmayı başarıyor. Diğer arkadaş da gece karanlığında düşmanın denetiminden çıkıyor ve daha sonra Gever bölüğüne yetişiyor. Yavaş yavaş alana hakim oluyoruz. Bizim en büyük eksikliğimiz alanda günlük gerillayı yaşamamaktı. Bunu daha aşamadık, aşamadığımız için de, hazırlıklarımızı her noktada ve güçlü yapmadığımız için düşmana operasyonda büyük darbeler vuramadık.

Düşman bu operasyonla bizi Çarçella'da daraltıp imha etmek istiyordu. Alandaki tüm güçlerimizi orada toplamayı başardı. Bu onun operasyon boyunca tek başarısıydı. Eğer üslenme çalışmalarımızı sağlıklı yapsaydık, düşman bu amacına da ulaşamazdı. Operasyonda manevra yapmak zorunda kaldık. Bunun nedeni üslenme çalışmalarımızın yapılmamasıydı. Bir de düşman bizi çatışmalara çekmek istiyordu. Biz düşmanın bu oyununa gelmedik. Ona istediğimiz zaman daha güçlü darbeler vurmak için bu manevrayı yaptık. Manevra sırasında tüm yoldaşlar iradelerini müthiş kullandılar. Açlık, susuzluk ve yorgunluk bizi yıldıramıyordu. Bazen arkadaşlar arasında tartışmalar çıkıyordu. Yalnız böyle ortamlarda bunları doğal karşılamak gerekir. Tüm zorluklara rağmen moralimiz yerindeydi. Sürekli birbirimize moral veriyorduk. Bu süreç içerisinde yaşamı ve düşmanı daha iyi tanıdım. En önemlisi de kendimi tanıdım. Zayıflıklarımı, güçlü yanlarımı, ne kadar savaşabileceğimi, kapasitemi gördüm.

Savaş seni, yaşamı, düşmanını sana tanıtıyor. Birçok sonuç çıkaracağıma, gerekli tecrübeyi alacağıma inanıyorum. Bu pratik bana ve tüm yoldaşlara ayna olmalıdır. Herkes aynanın karşısına geçmeli kendini görebilmeli ve çirkinliklerini giderebilmelidir. Başarıyı bu temelde elde etmelidir. Tüm yoldaşların gereken dersleri, sonuçları çıkaracaklarına inanıyorum.

Düşman bu operasyonda onbinlerce askeriyle üzerimize geldi. Oradan oraya koşuşturup durdu. Ama hiçbir sonuç alamadı. Avuçları boş ve ensesini kaşıya kaşıya geri dönmek zorunda kaldı. Eğer alanda gerillayı tam oturtsak, üslenmeyi tam yaparsak alanın kurtuluşu, düşmanın tasfiyesi yakındır. Bu da zaferin elde edilmesidir. Adım adım ülkenin kurtuluşuna gitmesidir. Bundan sonra alana bu temelde yaklaşacağız ve savaş hazırlıklarımızı tüm ciddiyetiyle yapacağız.

Biz irademizi sonuna kadar kullandık. İrademize her koşul altında hakimiz. Düşmanın gücüne ve tekniğine karşı irademizle direndik ve onu boşa çıkardık. Yaşasın hiçbir zorluk karşısında yılmayan PKK'nin çelikten iradesi!

25 Ağustos 1993

Çetin ve zorlu geçen manevradan ve Ava Basya kıyısında bulunan Dola Çınarê alanında dinlendikten sonra, Basya suyunda banyo yaparak tüm yorgunluğumuzu üzerimizden attık. Doya doya suyun içinde kaldık. Bu alan Herki mıntıkasına giriyor. Herki mıntıkası çok stratejik bir yer. Alandaki köylerin çoğu çete. Bu son girişlerimizden sonra köylerin çoğu silahlarını bıraktı. Sadece azılıları kaldı. Onlara da yönelerek silahsızlandıracağız. Alanda düşmanın iki büyük taburu var. Bezelê ve Bedawê taburları. Bezelê hemen sınırın üstünde güçlü bir savunma sistemiyle korunuyor. Özellikle 1992 yılının sonlarına doğru, arkadaşların saldırılarından sonra güvenlik tedbirleri müthiş geliştirilmiş. Bu tabur aynı zamanda Bedawê taburunun savunmasını da yapıyor. Gece yanan ışıkları tüm alanı aydınlatıyor. Alandaki Bezena ve Nugayla köyleri düşmanlık yapan azılı çete köyleridir. Bu köyler hemen karakolun etrafında yer alıyor ve aynı zamanda karakolun savunmasını yapıyorlar. Diğer köyler silah almalarına rağmen savaşmıyorlardı. Sadece maaş almak için silah almışlar. Düşmanın alanda kalmasının, tutunmasının tek nedeni alandaki çeteciliktir. Çetecilik çözülürse alanda düşman tutunamaz. Bunu bildiği için halka yöneliyor. Eğer alana tam yerleşirsek düşmanın sökülüp atılması rahat olacaktır.

Herki alanının her tarafı üslenme için uygun. Bezelê karakolunun altındaki dolda bile konumlanabiliyoruz. Alanın büyük bir kesimi ormanlık. Dolun içinde Basya suyuyla birleşen ve Çarçella'dan başlayan gür bir su geçiyor. Havası çok sıcak, gece ormanın içinde yatarken yağmurluğu üstüne atma gereği bile duymuyorsun. Ama yüksek dağları çok soğuk. Bu sıcaklık daha çok dollarda ve ormanlarla kaplı sırtlarda var. Ormanın içinde yürürken sıcaklıktan terliyor ve susuyorduk. Çoğu yerde su olmadığından dolayı ancak dolun içinde yankılanan suyun sesini duyabiliyoruz. Bu da insanı çılgına çeviriyor, suyun başına indiğinde kana kana içiyorsun ve rahatlıyorsun.

Alandaki tüm köyler çok güzel. Ormanlarla kaplı köylerin içinde şarıl şarıl sular akıyor. Her tarafta bostanlar, bağ ve bahçeler. Bu köyler öylesine çekici ki, buralarda yaşayan köylülerin bu güzelim köylerin değerlerini bilmediklerini, onun için bu köyleri onların elinden almak gerektiğini düşünüyorum. İlişkileri sadece köyleriyle sınırlı, köyünün hâlâ dışına çıkmamış insanlar var. Elbette böyle olunca ilkel olurlar ve bize karşı savaşırlar. İlkel insanların nasıl savaştıkları da biliniyor.

Dola Çınarê'de iyice dinlendikten sonra tekrar alana geri dönmek için harekete geçtik. Düşman yüzlerce operasyon yapsa da biz alanı terk etmeyeceğiz. Eğer alanı terk edersek düşmanın istemini yerine getirmiş oluruz. Halkımıza gerçekleri kavratacak, onları mücadeleye çekecek, düşmana daha güçlü darbeler indirecek ve alanda onu felç edeceğiz. Hareket etmeden önce Parti Önderliği'nin gelen talimatı üzerine yaşı küçük ve zayıf arkadaşları kampa yolladık. Yaşı küçük arkadaşlar gitmek istemiyorlardı. Ama talimata uymak gerekiyordu. Saflarımızda yaşça küçük arkadaşlara "portatif" diyoruz. Aslında çoğu güçlü, savaşta da gözü karaydılar. Her mevziye gözlerini kırpmadan saldırırlar. Yaşamda da fazla sorunları yok. Ama yaş olarak çok genç arkadaşlar. Bunların savaşa şimdi girmeleri doğru değil. Onlar gelecek için çok güçlü umutlar vaad ediyorlar. İleride her biri büyük başarılara damgasını vurabilir, çünkü tamamen parti ahlakıyla yetişiyorlar. Düşmanın etkilerini çoğu hiç yaşamamış. Onlardan ayrılırken biz de üzüldük. Bundan sonra portatiflerimizi özleyeceğimiz kesin.

Tekrar alana yönelirken lojistik ve cephanenin bizim için önemini bilince çıkararak yöneliyoruz. Lojistik sorunu bizi çok uğraştırıyor. Köylülerden karşıladığımız erzağı günlerce sırtımızda taşıyoruz. Bu da bizi hem yoruyor, hem de yıpratıyordu. Bundan sonra erzak ve cephaneyi tüm noktalarımıza yerleştirmeye çalışacağız. Hareketimizi daha da serileştireceğiz.

"Yeniden ateş görmek ne kadar güzel ve güven vericiydi. İşin en ilginç yanı noktaya gelirken yolumuzun üzerindeki erzak hepimizi şaşırtmıştı. Her arkadaş önünden geçerken eliyle erzak çuvallarına dokunuyor ve arkasındaki arkadaşa erzağın bol olduğunu söylüyordu."

Hareket ederken çok daha moralli, coşkulu ve daha güçlü hedefler için alana yöneldiğimizi geride kalan yoldaşlarımıza söyledik. Kendimizden emin ve iddialıydık.

Sürecek

"Bütün dünya gözlerini kapadı ve insanın insana en akıl almaz, en acımasız kıyımlarından biri gerçekleşti. Öyle yükseklere kazındı ki korku, yürekler sustu, gözler gördükleri karşısında çukurlaştı. Öyle bir sessizlik doğdu ki, ağıtlar bile onu yakanların içinde söylendi."

DEVRİMCİ YAŞAMIN
DÜŞÜŞÜ VE YÜKSELİŞİ – I

Can, beş milyar yıl önce sayısız koşulun bir arada bulunmasıyla bir molekül yapısının değişmesi sonucu var olma şansına kavuştu. Böylece yaşam, daha önce bir arada bulunamayan üç atomun birleşmesi ile olanaklı hale geldi. İlk anlam sıçramasını kendini yenilemeyen ilkel bir hücre yapısından kurtulmakla yaptıysa da, bundan çok daha büyük bir sıçrayışı canlar arasına düşünme ve değiştirme yetileriyle giren insanla gerçekleştirdi. İnsan, yaşama kendi ihtiyaçlarına göre şekil verebilme yeteneğine, gücüne sahipti. İşte bundan sonra hem bütün bir yaşam, hem de insanın kendisi düşünce ve yaratıcı eylemle anlamlıydı. Bunlar olmadan ne yaşam yaşamdı, ne de insan insandı. Düşünce ve eylem geliştikçe yaşamdan sözedilebilirdi ve bundan geriye düşüldüğünde yaşam da, insan da bir şeylerini yitirirdi.

Her şey insanla güzeldi. Çünkü, güzel olanı ancak insan seçebilirdi. Her şey insanla anlam kazandı. Çünkü insan anlıyor, bilebiliyor ve sevebiliyordu. Her şey insanla yeniden yaratılıyordu. Çünkü insan her şeyi adım adım keşfediyor ve değiştiriyordu. Temel yaşam ihtiyaçları doğrultusunda bir şeylere yöneliyor ve yaşamı geliştikçe yenilenen ihtiyaçlarıyla birlikte insanın eylemi başka şeyleri değiştirmek üzere gelişiyordu. Bu dönemlerde insanlığın savaşı doğaya karşıydı ve ona karşı iradesini her gün biraz daha yükseltiyordu. Hırsın ve acımasız olan doğayla kavgasında insan, hem büyük etkileniyor, hem de her geçen gün daha büyük etkiliyordu. İşte insan etkilendiği ve etkilediği her şeyin bir sonucu olarak gelişirken, yaşam savaşında her an yok olmakla karşı karşıya kendini sürekli boyutlandırarak ilerletmesi bugün artık çok daha boyutlanan ama özde değişmeyen ortak bir kaygısına dayanıyor: **Yaşamak.**

Yaşamak!

Nedir yaşamak? Nefes alıp vermek, yemek-içmek, kendi soyunu sürdürmek midir? Böyle kabul edersek insanı hayvandan ayırabilir miyiz? İnsanı insan yapan, daha önce dahil olduğu hayvandan da ayıran özelliklerdir. Öyleyse insan olmak, insan kalmak için bu özellikleri yaşama egemen kılmak gerekir. Sorun öncelikle bütün insanları içine alan bir yaşam tanımlaması yapmaksa, ilkin insanın insan olmasından doğan ortak ve varlık koşulu olan yanlarını görmek gerekir. Bunlar hayvanlıktan ayrılma sürecindeyken gelişen ve tamamen yaşama farklı yansıyan başka bir varlığı, yani insanı ortaya çıkaran düşünmek ve değiştirici eylem geliştirmektir.

İnsanlaşmanın ilk süreçlerinde doğal ve eşit bir yaşam ortamında düşüncenin ve eylemin gelişmesine insanın kendisinin koyduğu bir engel yoktu. O süreçler yüksek bir toplumsallık düzeyini temsil etmez ve insanın ilkel süreçleridir. Bu dönem henüz hiç kimsenin salt kendisi için diğerlerinin emeğine, düşüncesine, sevgisine kastetmediği bir eşitlik ve doğallık düzeniydi. Henüz insanın insanla kavgası, büyük bencilliği, nefreti, taşıdığı özünü doymak bilmez ve hoyratça harcaması, böylece kendi kendini vuruşu henüz başlamamıştı. İnsanlık hâlâ kendisinden başka kimseye ait değildi. Ve doğal olarak hiç kimse bir başkasının herhangi bir şeyine sahip olmaya çalışmıyordu. Her şey çıkarsız yaşanıyordu. İnsanın yaşamı üretmek için gösterdiği çabada ortaklık, ilişkide eşitlik olguları etrafında şekilleniyor ve insanın gelişiminin önüne kendinden gelen bir engeli koymuyordu. İlkeldi,

> "Bu ülkede yaşam, dünyanın en eski yaşam yeri olarak insanın ilk örgütlediği yaşamdır. Zenginliğin, uygarlığın, gücün yüksek düzeyi temsil ediliyordu. Zamanının en güçlü toplumsal örgütlülük düzeyi mevcuttu."

ama yaşamı körleştirmiyordu. Bilinci henüz çok yetersizdi, ama önüne bilmeye engel olacak yasalar, kurallar, yönetim aygıtları koymamıştı. Belki ölçüleri bile yoktu, ama beğenilerini, seçimini, duygularını hiçbir çıkarın, egemen olma hırsının, sahteliklerin balçığına bulaştırmamıştı. Yine belki bilincin, amacın, yaşamı birlikte yaratmanın, her türlü yüksek toplumsallık düzeyinin ilişkileri değildi. Ama asla ne kadının, ne erkeğin kendi insanlığına karşı suç işlemeyi, en doğal ve kaçınılmaz olan bu ilişkide kadının erkeğe, erkeğin kadına en büyük saygısızlığını, hakaretini gerçekleştirdiği ilişkilerde değildi.

Bütün bunlar o insana kurusıkı övgüler dizmek için sayılmıyor kuşkusuz. Ama insanın özünde olanın belki henüz gelişmediği, ancak var olduğu, yaşandığı tek süreç olduğu için, geleceği özgür bir yaşam için kazanmak isteyenlerin kendilerini mutlaka yakınlaştırmaları gereken birçok cevhere sahip olduğu da bir gerçektir.

Güneşin önüne perde çekildi, suları kesildi, beklemekten çürüdü suları Mezopotamya'nın

Evet, özgür bir gelecek, özgür bir yaşam yaratmak istiyoruz. Bunun için verilen eşsiz ve tarihsel bir savaşın en kızgın dönemindeyiz. Hem de bu sözü edilen eşit ve doğal yaşamın egemen olduğu zamanlardan bir süre sonra başlamak üzere insanın başına getirdiği tüm esaretlerden, ikiyüzlülüklerden, emeğin, bilincin, sevginin sömürüsünden; artık, birbirlerinin gözlerine bakacak dürüstlüğü, elini tutacak sıcaklığı, güveni, sesini duyacak, anlayacak yüreği olmayan ve bizim gerçeğimize artık **"insan gölgeleri"** olarak ulaşan tarihsel, yaşamsal savaş gerekçelerimizin bize kazandırdığı tarihin en ilerici savaşını verme haklılığının onuruyla savaşıyoruz. Gelecek yaşamımızın her alanını kaplayan, bu kan, irin dolu ve her türlü kokuşmuş iğrençliğe karşı her an ve her yerde yürütülen kavganın açtığı arındırılmış, temiz bir sayfaya dönüştürülmüş yere işte bu insanın özüne dair olan bütün yaşam tohumları ekilerek filizlendiriliyor. Ama ne bu ekim, ne bu filizlenme, herhangi bir tohumu toprakla buluşturup gerekli şartları hazırlayarak ürün yaratmaya benzemiyor. Çünkü bu filizlenme insanlığın ilk yeşerdiği en bereketli toprakların insanının neredeyse bütün tarih boyunca bu toprakların taze, canlı ve güçlü fidanlarıyken, kesilip dağ başlarının en hırçın ve olanaksız koşullarında yaşamaya mahkum edilmesiyle başlayan yenilgili, sürekli tükenişi yaşayan, çürüyen, silikleşen ve neredeyse tamamen unutulan gerçekliğine karşı bir başkaldırının yeşertilerididir. Üstelik bu insanlığın beşiği Mezopotamya'da güneşin önüne perde çekildi, çoktan suların önü öylesine kesildi ki, beklemekten çürüdü suları ve her yanı saran dayanılmaz çürümüş su kokularına alışıldı. Öyle tersinden işlemeye mahkum edildi ki yaşam, canın kaynağı oksijen yerine, ölümün kaynağı karbondioksit bağımlısı oldu.

İşte böyle inanılması çok zor ama; onu yaşayanlara kabul ettirilmiş korkunç bir gerçeklik var. Ama asıl inanılmaz olan tarih boyunca insanın başına getirilenlerin çok ötesinde ve son olarak kendi soyuna kastedenlerin en saptırılmış, barbar, kompleksli ve canavarlaşmış düzeni altında kendine ait ne varsa ona ters düşürülmüş, ihanet ettirilmiş bir halk, bir ulus gerçeğindeki büyük yenilginin, en büyük yengiye, başarıya dönüştürülmesi ve kendi gerçeğini yenme gerçeğidir. Oysa bu asıl inanılması gereken en büyük gerçektir. Zaten böyle yok eden, eriten bir gerçeğe ancak onun değiştirilebileceğine, değiştirilmesi gerektiğine olan en derin inançla karşı durulabilir. Bu, gerçeğin derin bilincinden ve ona bağlılıktan, insana, halka olan inançtan, yaşama olan büyük bağlılıktan, büyük saygıdan, kendisine ait olmayan ve yaşamına kasteden ne varsa onun karşısında büyük irade ve moral gücü olmaktan doğan bir inançtır. Bu inancı kendinde sonsuzlaştırmak isteyenler kendilerinde en başta bunları temellendirmek zorundadırlar.

İşte bunu en çok başaranlar bu savaşım zaferine en çok katkı sunma yüceliğine erişenlerdir. Bu ne bir hayal, ne bir fantezi, ne de bir abartma. Çünkü yaşayan bir gerçek. Bu savaşa ilişkin ve kendisini bu savaşımın her şeyine ait kılan bir gerçek. Kendi kişiliğini, yaşamını bir halkın özgürlük savaşı olarak düzenleyen bir önder gerçeği.

Kürdistan'da yeni yaşam ve yeni insan

Başka önderlere, insanlara hiç benzemeyen, ama hepsini kapsayan bir gerçek. Bu yitirilmiş halk, ulus gerçeği içinde doğmuş ama kendisini insanın özüyle, bu halkın özüyle yapmayı başarmış bir gerçek. Gelişim hareketi ikibin yıldır dumura uğratılan bir toplumun bütün çelişkilerini harekete geçirerek, o toplumda en büyük altüst oluşu yaratan bir gerçek. Yabancılaşmadan, bencillikten, hayvanlık sınırındaki düşkünlükten alıp insanın kendisi için güzellikler yaratan ve güzel olan her şeye yüreğinde yer veren, özgürlüğe, yüceliğe yönelten eşsiz güzelleme sanatının gerçeği.

Kürdün yaşadığı büyük acıları, katliamları, her türlü hakaretin her gözeneğine emeğini katarak geliştirdiği savaşla intikam gerçeği. Yaşanan büyük yenilgi, düşüş ve hiçleşmeye karşı ta yedi yaşında kendi yaşadığı halkadan başlayarak halkının özgürlük savaşına dönüştürdüğü bir irade savaşı. İnsanda en çok zayıflatılan sevgiyi ilk insanın eşit ve doğallığında yaşayabilmenin, yaratabilmenin yüceliğindeki sevgi gerçeği. Kadını da, erkeği de içinde boğuldukları bütün toplumsal kalıntıların ötesinde kendisini yaratma, özgürlük eğilimlerini ortaya çıkarıp onları yaşayabil-

menin koşulları için kendini bir özgürlük savaşçısı olmak üzere her şeyiyle işletme, böylece doğru ve anlamlı bir yaşamı, ilişkiyi yakalayabilme düzeyine getirmenin özgür yaşam gerçeği.

Bütün bunlar ve yaşamın her alanına, boyutuna ilişkin sayılabilecek daha birçok gerçeğin ifadesi. Bir de tüm bu tutku düzeyindeki amaçlar için bitmek bilmez bir enerji. Sonuna kadar katılan bir emek. Asla terk edilmeyen ilkeler uğrunda esnekliği çok büyük bir ahenkle kullanan çok akılcı politik düzey, tarz ve eylem. Kendisinde olan her şey başta olmak üzere gözüne ilişen en küçük bir şeyi bile bir öğrenme ve öğretme aracı halinde değerlendiren aralıksız bir eğitim, her şeyi bir sanat inceliği, başarma kararlılığı, tutkusu, yerinde ve zamanında gerçekleştirme planlılığı üzerinde her yönüyle karar kılınmış, amaçtan vazgeçmeme tutarlılığı ve daha yine birçok özelliğin gerçeğidir.

İşte bu, Kürdistan'da yeni yaşamın, yeni insanın gerçeğidir. Kendisini bir halkın yeniden var olma mücadelesiyle birlikte oluşturan ve mücadelenin bütün boyutlarını kendi kişiliği, bunun bütün boyutlarını da bu kutsal mücadele yapan, kendisinde bir halkın özgürleşmesini yaşarken, aynı anda ve kaçınılmaz bir şekilde bu halkın özgürlüğünü yaratmayı yaşam amacı, yaşam biçimi haline getirerek bunun en büyük savaşçısı, komutanı, önderi olan bu yüksek özgürlük düzeyi, esas alınması, temsil edilmesi gereken yegane kurtuluş yolu, yaşam yolu, özgürlük yoludur.

Bütün ideolojik-politik savaşım sosyal çözüm içindir

Açıktır ki, Kürdistan'da her şey en küçük zerresine kadar çözülmüştür. Kendisi olmaktan çıkarılıp başkalarının (aslında çok geri bir düzeyde olan) ulusal, sosyal, siyasal, kültürel gerçeği içine tıkılmaya çalışılmasının doğurduğu sosyal tıkanma ve bunalımın derinleştiği, bir yandan geri toplumsal gerçekliği, diğer yandan sömürgecilik tarafından özümsenmişliği yaşadığı bir ucubeleşme, bir kabul edilemez sosyal yaşam gerçeği hakimdir. Tam bir çözümsüzlük halindeki bu durum PKK mücadelesinin asıl nedenidir. Bu mücadele ile başarılmak zorunda olunan şey, Kürdistan'da özgür bir sosyal yaşamı geliştirme olanaklarına kavuşmaktır. Bu mücadelenin bütün ideolojik, politik, askeri, örgütsel oluşum ve gelişimleri tamamen bu amaca yöneliktir, bu amaca ulaşmanın araçlarıdır.

Hemen belirtmek gerekir ki bütün bir savaşımın bu asıl amacını bir kenara bırakıp, bu araçlardan herhangi birini amaç haline getirmek (sonuçta başarı olup olmaması hiç farketmeden), böyle bir sosyal gerçekle bizzat onun özgürlüğü için kurulmuş örgüt tarafından da reel sosyalizm benzeri bir tüketilmeyle karşı karşıya kalmaktadır. Kaldı ki, değil bir kenara bırakmak, hiçbir ulusun, halkın gerçeğinde olmadığı kadar büyük bir imha ve hayvanlaşma sınırına dayandırılmış, çok geri ve kokuşmuş kendi toplumsal yapısı içinde zorla tutulmuş Kürdistan gerçeğinde sosyal yaşam amaçlılığı her şeyin üstünde, en derinlemesine ve devrimci çözümü çok boyutlu geliştirilerek ele alınmak zorunda. Zaten PKK'nin ortaya çıkış ve gelişim gerçeğinde bu amaçlılığın ta kendisi yatmaktadır.

Kendi yaşam savaşını, halkının yaşam savaşıyla birleştiren bu devrimin önderi, daha kendi aile ortamında Kürdistan toplumunun bütününde yaşadığı çok geri düzeydeki aile içi ilişkiler ve büyük bir girdaba sokulmuş ailenin kendisini çok zor ayakta tutuşunu görüp, bundan kaçışta bile düşman gerçeği içinde tüketilme anlamına gelen, ama çok zor elde edilebilen sahte çözümlerin çıkışsızlığında yaşanan en derin çelişkilerin ortasındayken, ruhunu ve iradesini teslim etmeme doğrultusunda devrimci çözüme yönelişi gerçekleştiriyordu. Süreç içinde daha da derinleşen bakış açısı gerçek çözümün sosyalizmle elde edilebileceğini belirleyip, bu uğurda verilecek mücadelenin örgütüne yönelimi gerçekleştirmiştir.

Bu yönelim, bugün verdiği savaşımın son dönemecinin başlangıcında olan PKK'yi yaratmıştır. Bu sadece bir örgüt yaratma değil, ondan daha da ötede bir ülke, bir halk, bir yaşam yaratma savaşımıydı. Bugün PKK, bir **“sosyal çözüm hareketi”** olduğunu tüm boyutlarıyla ortaya çıkarmıştır. Kürdün yaşadığı kördüğüme, yaşamın her boyutuna yönelik yapılan çözümleme ve bu doğrultuda her konuda ortaya konulan devrimci çözümler, bütün zorluklarına ve risklerine rağmen devrimin ve özgürlüğün gereklerine en gerçekçi ve yüksek bağlılık, cesaret ve inançla uygulama sahalarına aktarılıyor. İşte bu çok tarihsel, Kürt halkı için, insanlık için, çok büyük anlamlara sahip bir yaşam projesidir.

> “Tarihte bir önderin kendisini, kendi yaşamını böyle bir işlevde tutması bu boyutta hiçbir şekilde görülmemiştir. Bu amaca kendini adamanın temsil edilebilecek en yüksek düzeyidir. Böyle bir tutkuyla kendini büyük yaşam öğretmeni yapmak, yaşamla girilen en büyük bağ olmaktadır.”

Bu proje, bu ulaşılması en olanaklı ve en yüce umut. Bu yaratılması insana en görkemli bir geleceği sunan emek, bilinç ve sevgi denizi. Bu her şeye yeni bir anlam, yeni bir biçim verecek yaratıcı güzellik. Bu insanın kendisinde, yaşamda her gün devrimler yarattığı özgürlük seli ne kadar yürekleri çatlatırcasına erişilecek bir mutluluk, en az onun kadar kendisine ulaşılması bilinçte, emekte, çabada, kararlılıkta, amaçta, ustalıkta, dönüştürücülükte en yüksek düzeyleri yakalamayı şart koşan en kıyasıya bir savaşı gerektiriyor.

Bu savaş öyle bir gerçeği değiştirmenin savaşı ki, bu savaşı yapanlar en başta kendileriyle savaşıp bunda zaferi kesinlikle elde etmeden başarılı olamaz ve bu savaşın acımasızlığında yitip giderler. Zaten bu savaşın yaratıcısı kendisini erkenden böyle yapmayı bildiği, başardığı için bu düzeyde bir savaşı verebiliyor. Kaldı ki bu kendini yapma savaşı, yedi yaşından beri ne geri toplumsal yapıya, ne sömürgeci özümsenmeye teslim olmamış bir kişiliğin savaşımıdır. Oysa bizlerin gerçeği, aynı geri toplumsal yapıyı ve sömürgeci özümsenmeyi en başından kabul edip, hatta onu yaşamak için her türlü ihaneti, yaşamı kurtarma adına bireyciliğin had safhasında birbirleriyle yarışarak derinleştirmenin gerçeğidir. Bu nedenle bu savaşın başarısının da tek şartı, bu gerçeği en köklü bir nefretle ve en büyük bilinçle reddetmektir. Yeni yaşamın savaşçısı, militanı, yaratıcısı olmayı başarmak, çoktan başlatılmış bir kendinde devrim olmalıydı. Bu hiçleşmenin gerçeğiyle bağlarını tamamen koparmak en anlamlı savaşımın kendisidir. Ve düşmana vurulacak en büyük darbedir.

> “Bu savaş öyle bir gerçeği değiştirmenin savaşı ki, bu savaşı yapanlar en başta kendileriyle savaşıp bunda zaferi kesinlikle elde etmeden başarılı olamaz ve bu savaşın acımasızlığında yitip giderler.”

Büyük özgürlük tutkusu

Artık bu amaçlar doğrultusunda, oturtulması gereken doğru devrimci yaşam tüm yönleriyle kavranmak ve uygulanmak zorundadır. Bu yapılmadan, temsil edilecek, uğrunda savaşılan yüce amaçların savaşçılığı değil, bu amaçlar konusunda bile kendisini netleştirmemiş bir kafa karışıklığı, bir ufuksuzluk, bir kölelik temsilciliği olacaktır. Oysa gerçeğimizde üzerinde diretilecek en küçük bir parça bile yoktur. O zaman yapılmak istenen nedir? Özgürlükle kölelik, yücelikle düşkünlük, sahtelikle gerçeklik, ikiyüzlülükle dürüstlük ve nihayetinde ölümle yaşam arasında bir tercih kararsızlığının bir akıl alır yanı var mıdır? Kürdistan'da her şey bu bıçak keskinliğinde birbirinden ayrılmıştır ve en amansızca bir savaşım halindedirler. Bu savaşımda ara bir yer yok. “Böyle bir yer var mı?” diye aranmaya kalkılırsa, bu, kızgın savaşta olsa olsa gafil bir ölüm olur. Bu da hiç kimsenin işine yaramaz. Kaldı ki, gelinen aşama bu sonun kendiliğinden yaşanmasını da beklemez. Anlamak, kavramak, başarmak için ne gerekiyorsa son haddine kadar bütün olanaklarıyla birlikte veriliyorsa, böyle bir ölümkalım döneminde verilecek karşılık tam olmak zorundadır. Aksi halde ihanetle eş anlamlıdır ve cezası kesindir.

İşte bu nedenle, esas alınması gereken yaşamı kendi kaynağından, kendi yaratıcısından en iyi bir biçimde öğrenmek gerekir. Bunun için, bu kaynağın ille de yanıbaşında olmak gerekmez. Çünkü, bu özgürlük yaşamı kendisini tüm yönleriyle ortaya koymuş, her boyutuyla yürütülen savaşa yansıtmakta, her anını bulunduğu ve ulaşabildiği her uzaklıktaki yeri korkunç bir eğitimi vererek değerlendirmektedir. İnsana, halka olan büyük inancıyla, her boyutta kendisini en büyük eğitim aracı yapmaktadır. Tarihte bir önderin kendisini, kendi yaşamını böyle bir işlevde tutması bu boyutta hiçbir şekilde görülmemiştir. Bu amaca kendini adamanın temsil edilebilecek en yüksek düzeyidir. Böyle bir tutkuyla kendini büyük yaşam öğretmeni yapmak, yaşamla da girilen en büyük bağ olmaktadır.

Bu yaşam felsefesi, bu yaşam gücü, bu özgürlük tutkusu, yabancılaşmanın zerresine izin vermeyen ve böylece kendisini en büyük enerji kaynağına dönüştüren, korkunç dinamik, en sade ve coşkulu emekçilik, her düzeyde sevilebilecek güzelliği yaratarak inanılmaz enginlikte sevgiye yol açan insan özüdür. Hiçbir insanın olmadığı bir boyutta olmanın yalnızlığıyla, bir halkı içinde taşıyan, bu halkın yüreğinde, düşüncesinde sarsılmaz bir yer edinen genelliği, toplumsallığı nasıl başarmıştır? Bir tanrı, bir ilah denilemeyecek kadar gerçektir. Öyleyse, insan soyundan birinin kendisini mükemmel ve inanılmaz boyutlarda tutması nasıl olmaktadır, buna yol açan nedir? Bu yaşam, bir halkı dirilişe ve ardından özgür bir yaşamı kurma iradesine götürüyor. Diğer insanlarda olmayanı esas alıyor. Özgürlükte sınır tanımıyor.

En başta gerçekleşen ve bugüne gelişte en belirleyici olan, kendisine dayatılanı kabullenmeyiştir. Bundan da ötesi var olana ters bir çözüme yönelişin kesinlikle ödünsüz gerçekleşmesidir. Kürdün yaşamında yer edinen sosyal yaşama dahil olmak değil, kesinlikle onların dışında ve onlara karşı çözümleri yaratmaktır. Sosyalleşmeye kapatılmış yaşamda yerleşik yapı ve amaçlara karşı gelerek, sosyal gelişme istediğini ilişkilerinde hayata geçirmektir. Herkesin önüne ne konulursa, kendisine geri ve ilkel sosyal yapı ve bunun yerleşik amaçları doğrultusunda ne biçilmişse onu yaşadığı bir işleyişe dahil olmamak, reddetmek ve başka çözümlerin ihtiyacına göre hareket etmek, bütün bir toplumdan tamamen ayrı bir gelişimin başlangıcı ve özüydü.

Kendine karşı olmanın gerçeği

İşte burada Kürdün bu kabul edilmezliğe gelişi, tükenişi, bu reddin önemini daha iyi kavramak için anlaşılmak zorundadır. Neydi Kürt halkının yaşadığı? Yaşam var mıydı? İşleyen düzenekler neyi ortaya çıkarıyor, neyi geliştiriyor, neyi tüketiyordu? Nasıl bir oluşumdu ki, ilkel hücreler gibi içine doğan her yeni parçası kendisinin ilkelliğinde, geriliğinde, tüketilmişliğinde devam eden yaşama hiçbir şeyi değiştirmeden fiziksel bir eklenti olarak kalıyordu?

Bugün düşünülmesi oldukça zor. Ama, bu ülkede yaşam, dünyanın en eski yaşam yeri olarak insanın ilk örgütlediği yaşamdır. Zenginliğin, uygarlığın, gücün yüksek düzeyi temsil ediliyordu. Zamanının en güçlü toplumsal örgütlülük düzeyi mevcuttu. Aşiret konfederasyonları güçlü bir devletleşmeden hemen önce ulaşılmış bir düzeydi. Ama henüz sınıflı toplumun insanın kendi soyuna kastından haberi yoktu. Buna ilk bulaşanların ihaneti bu eşsiz yaşam yerinde en büyük işgaller, kıyımlar, katliamlar için sahip olunan zenginliklere göz dikenlere yol verdi. Ama bu bir başlangıçtı ve sonu hiç gelmeden ikibin yıldır devam ediyor.

Yaşanan iç yenilgiler hiç olmazsa varlığını korumak için dağların doruklarına yöneltti Kürdü. Orada kendini insanlık ailesinden kopararak geri ve zorlu bir yaşam içinde tutmak zorunda kaldı.

Gelen her düşmanı kendi ihanetçisini de yarattı. Kürdün tarihi, direnişler kadar ihanetler tarihi de oldu. Bütün direnişine rağmen, sahip olduğu her şeyin düşmanları tarafından kullanılmasına engel olamadı. Bir de savaşım gücünü başkalarının hizmetine sununca elinde “benimdir” diyebileceği hiçbir şeyi kalmadı. Hizmetinde savaştığı taraf kazansa da, yenilen karşı taraftan çok kendileri oluyordu. Çünkü, başkalarının leş kavgasında çoğu zaman aldatılan bir piyondu.

Bundan da ötesi ve çok daha önemlisi, kendisi için savaşmayı unutmuştu. Zaten her birinin kendi gücünü artırmaya çalıştığı aşiret başları, bu uğurda halkı birbirine kırdırmaktan, kendisinin leşten alacağı küçük bir kemik için, başkaları için savaşmaya sürmekten geri durmuyordu. Bunların sonucu; Kürt halkı sürekli işgaller, talanlar, savaşlar, aşiret çıkarları için oradan oraya savaş için sürülmelerle silikleşen, ne için yaşadığını bilemeyen, gittikçe kendi gerçeğinden uzaklaşıyordu. Aslında hiç de kendisiyle bir alıp veremediği olmayanlarla düşman ettirilen, yıllarca bu düşmanlığın körediciliğinden başka bir şey görmeyen, ama asıl düşmanlarının savaşlarında nefer gibi savaşan bir tersyüz edilmiş gidişin içinde, kendine karşı olmanın gerçeğini yaşıyordu.

Yürekler sustu, gözler çukurlaştı

Büyük bir uygarlık geçmişinin sahibiyken, bütün bu kendi özünü, değer verdiği her şeyi yitiren, üyesi olduğu insanlık ailesinin yaşadığı tarihsel süreçleri yaşayamayıp, büyük sömürgeci işgaller karşısında daraltılmış, uygarlığa kapatılmış bir yaşamı ve ardından da hiç de kendi dinamikleri doğrultusunda olmayan, ama tamamen onu başkalarının kimliğine, yaşam tarzına götüren süreçleri toplumsal biçimleniş olarak yaşayan, böyle bir tükenişin yolunu düşmanlarıyla birlikte döşeyen, kendine ters düşüşü çok daha inanılması zor boyutlarda asıl olarak daha sonra yaşayacaktır. Bütün dünya uluslarının kendilerini tanımladıkları, kendi topraklarında kendi devletlerine sahip oldukları bir süreçte Kürt ulusu, bunların tam tersine toprakları bölünüp, var olan cılız otoriteleri de acımasızca ezilmesi ve adının tarihten tamamen silinmesiyle yüz yüze gelmiştir.

Bütün düşmanlarına, kendi otoritesinden başka bir şey görmeyen temsilcilerine, ihanetçilerine rağmen geçmişin güçlü yaşam düzeneğinden kalan bazı izler onu yirminci yüzyıla taşıdıysa da daha yirminci yüzyılın başında darmadağın edilerek, tamamen kolsuz kanatsız bırakılmıştır. Sadece parçalara ayrılan bir ülke değil, parçalara ayrılmış bir toplum yapısı, parçalara ayrılmış bir kişilik yapısı yaratılmaya başlanmıştı. İşte bu inkarın, yok saymanın, zorbalığın, zulmün, katliamın inanılmaz şiddet boyutlarına varması ve ardından ondan daha güçlü, çok yönlü ve derin bir beyaz katliam sürecini tüm dünyanın gözü önünde, ama gözler ona hiç ilişmeden uygulamıştır.

Bu onun kendi kör tarzında son başkaldırısıydı ve sonuç büyük bir yenilgi. En büyük katliam, baskı, işkence ve insanlık dışı uygulama ne varsa böylece yaşandı. Düşmana hizmet edenler bile affedilmedi. Hatta ilk onlar çekildi ipe. Bütün dünya gözlerini kapadı ve insanın insana en akıl almaz, en acımasız kıyımlarından biri gerçekleşti. Öyle yükseklere kazındı ki korku, yürekler sustu, gözler gördükleri karşısında çukurlaştı. Öyle bir sessizlik doğdu ki, ağıtlar bile onu yakanların içinde söylendi. Unutsunlar diye insanlar yaşadıklarını, geçmişlerini ve kendilerini her şeyin adını değiştirdi katliamcılar. Gözleri bir öncekini görmeyen dünya, bunları farkediverdi ve çağdaşlaşmanın ilk adımları olarak coşku ile selamladı. Atalarından kalleşliği özüne işleyerek devralmış mavi gözlü, katliamın başı olan iblis, bir de tarih yazdırdı hemen. Hiç yaşamadı sayıldı Kürt ve “dağ Türk'ü” olduğu söylendi ardından.

Her şey berkemal edilince, adı değişenleri bu adlara uygun hallere getirmenin gerekleri uygulanmaya başlandı. Bu, ruhları çalınıp karanlık, soğuk ve nemli mağaralarda kıpırdayamayacak kadar uyuşturulanların sanki öncesiz ve sonrasız bir durumdaymış gibi önlerine geleni içlerindeki kendinden kaçışın büyük boşluğuna en şekilsiz bir tarzda yerleştirmeleriydi. Çünkü, bu kendini yok sayışa kendileri de katılmıştı. Kendine ihanet eden bir ulus, bir halk için yaşam biçimi haline getirilmişti. Oysa içine girmeye çalıştıkları gerçeklik de öyle geriydi ki, bu gerçeğe dahil olmak da çok zordu ve bu onu daha da geri bir düzeye itiyordu.

Kürdistan'a yerleşen Türk sömürgeciliği, sadece var olan sosyal yapı üzerinde geliştirilen bir sömürgecilik değildir. Bundan çok daha geri, giderek kendine has uygulamaları gerçekleştirmiştir. Yani Türk sömürgeciliğinin geri ve barbar düzeyinden kaynaklanmaktadır. Mevcut bu geri ve barbar düzeyin ege-

menliği altında bulunanları tüm özlerinden boşaltarak, imhanın sınırına getirdiği gibi hayvanlaşma ve ilkelleşmeyi getiren bir düzeye yanaştırıyor. İşte, Kürdistan'da kabul edilemez durum budur. Bir yandan kendi gerçeğinden tümüyle kaçış ve her türlü değerini çiğneme pahasına düşman gerçeğini yaşamaya büyük koşuş gerçekleşmiş. Bir yandan da her türlü ideolojik, siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel dayanağından yoksun bırakılmanın ilkelliği ve salt güdülerin kontrolünde yaşanan bir düşkünlük gerçeği, yaşamı tüm yönleriyle çürütmüş, tüketmiştir.

Bir de sosyal militan

Yaşanan ve mutlaka değiştirilmek zorunda olan Kürt tükenmişliği, yitirilişi bu boyutta. Onu değiştirme iddiasında olanlar bu gerçekleri sonuna kadar kavramak kadar, onu değiştirmenin de gereklerini tüm yönleriyle bilmek ve uygulamak zorundadırlar. Bunun için de en başından mutlaka değiştirilmesi gereken yaşamın ne olduğunu belirlemek kadar, onun yerine üreteceği yeni yaşamın ne olduğunda da en büyük netliğe ulaşmalıdırlar. Bir şeyi neden ortadan kaldıracağını bilmek onun yerine ne koymak istediğinle son derece bağlantılıdır. Gelecek için bir yaşam projesi olmayan bir militanın doğru bir savaşı vermesi imkansızdır. Çünkü, verdiği savaşımı tümüyle öngördüğü yaşamın ilkeleriyle yürütecektir. İlkesiz bir savaş ya çok kötü bir kaybediş, ya da kazara başarılsa bile halkın yaşamını başka bir şekilde yeni çözümsüzlüklere götürüştür.

Kürdistan devriminin ve onun özgür sosyal yaşam amacının yaratıcısı ve devrimciliği yaşamın özüne işlemiş önderimizin bir tanımı söylediklerimizi son derece güçlü bir şekilde açıklamaktadır:

“Devrimcilik, nasıl sosyal yaşanıldığını kavramak kadar, bundan çıkışı da çok iyi kararlaştıran ve buna azmettiren, aynı zamanda, bunu hangi örgüt aracıyla ve eylemiyle gerçekleştireceğini kararlaştıran ve yürüten eylemin adıdır, faaliyetin bütünlüğüdür. ”

Bu konudaki büyük geriliğimiz bugün savaşı birincil derecede zorlayan temel etmendir ve mutlaka aşılmak zorundadır. Sağlıklı bir sosyal çözümleme ve ondan çıkışın gerektirdiği bütün vasıfların edinilmesi, araçların işletilmesi kişinin kendinde yüksek bir sorgulama ve doğruları uygulama gücüne ulaşmasıyla mümkündür. Bu ise, en büyük ciddiyeti gerektirir. Ciddiyet, her şeye yaklaşımı büyük bir dikkatle gerçekleştirmektir. Yaşanana büyük bir anlam vermenin, tanım geliştirmenin ve doğruya çekmenin gereğini duyanlar bu ciddiyetle davranırlar. Neden anlam vermek, neden doğruya çekmek denilirse, bu yaşanan tüketilmiş, hayvanlaşmanın eşiğine getirilmiş, içinde insanların nefes bile alamadıkları sosyal gerçeği kabullenmemek ve onurlu, özgür bir yaşamın gereğine inanmaktır. Ama bunun tersinden hareket edenler, bugün özgür bir gelecek için yürütülen bir savaşımın içinde olsalar bile o köhnemiş, çürümüş yaşamın etkisinde olanlardır. Oysa şu çok açıktır ki, bir sosyal devrimin gereğine inanmak, onun derin anlayışına sahip olmak, kendini en başta sosyal yaşam ve ilişkiler açısından tam bir çözümleme, netleştirme, kesinleştirme ve bu konuda hem bir toparlayıcı, hem de yüksek bir çekim gücü olmayı başaran bir konumda tutmaktır.

Bu, önderlik yaşamında en çarpıcı bir şekilde sergilenmektedir. En başından itibaren mevcut olana ters bir sosyal yaşam seçeneğinin hem anlayışını ve hem de eylemini, toplumsal çelişkileri tersyüz ederek ilerletmiş ve bu yüksek bir çözümleme ve değiştirme gücünü ortaya çıkarmıştır. Bunun ideolojik, politik, örgütsel, askeri bütün araçlarını yaratmıştır. Bunlar hep Kürdistan için ulaşılan devrimci sosyal yaşam çözümünü hayata geçirmek için gerekli eylemlerin araçlarıdır. Eylem geliştikçe araçlar da gelişmektedir. Örneğin önce bulunulan köy ortamında, öncelikle içinde yer alınan ailede kişiliklerin yaşadığı ikiyüzlü çıkar ilişkilerine dönüşmüştür.

Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'a yönelimlerinin her boyutunu en ağır şekilde yaşayan aile kurumu olmuştur.

> “Her şey güdülerin tatmini doğrultusunda ele alınır. Bizim toplum gerçeğimiz büyük ölçüde bu gerçeği yaşamaktadır. Ekmek kavgası insanın en doğal kavgasıdır, ama bizim ülkemizde sömürgecilik bu kavgayı anlamsızlaştırmış, hiçbir mantıkla da anlaşılmayacak kadar ekonomik, sosyal zeminini dağıtmıştır.”

ilişkilerinin tıkatıcılığı, gerçek olmaktan uzak çelişkilerle ailelerin karşılıklı düşmanlığı büyük bir tehlike olarak görülüp bu bir sosyal gelişme isteği olarak beliriyor. Ancak bunun önü Kürdistan'da en küçük bir nedenle bile başlayabilen önü alınmaz düşmanlıklar, kavgalar çatışmalarla tıkalı. Kürdün Kürtle en nedensiz, ama en keskin çelişkisi. Bu ise geri ve ilkel düzeydeki sosyalitedir. Buna bir tepki duyuluyor ve daha o zamandan verilen karşılık **“zıddına ulaşmak”** tarzında oluyor. İşte bu yerleşik ve sosyalleşmeye engel olan yapıya karşı sosyallik yaratmaya yöneltiyor, yerleşik anlayışa göre düşman olanlarla ilişki yaratmak her şeye karşın başarılıyor. Bu geri ve ilkel olan yerleşik bir anlayışı red ve ona ters olanın hem de başkalarını da örgütleyerek geliştirilmesi bir sosyal çelişkinin çözümüne yönelinmesidir.

Bu bir yaşama yaklaşım farklılığıdır. En başından bunu başlatmak kendini yaşam karşısında, toplum karşısında, daha sonra da düşman karşısında bir duruşu başarmanın ilk ama çok önemli bir girişimidir.

Dibi güneş görmeyen cehennem deresi

Kürdistan'da bir de aile gerçeği vardır. Ağır geleneksel etkileri yaşamakla birlikte, sömürgeciliğe de büyük teslimiyetin ana karargahı durumundadır. Ağır geleneksel etki yaşamı boğan, bireyleri, ilişkileri son derece geri, köle, silik ve kaderci olmaya yöneltmektedir. 1950'lerden itibaren kapitalizmin çarpık ve tepeden inerek de olsa girişi ve mevcut yapının çözülmesiyle son derece zayıf kaldıkları sömürgeci-kapitalist yönelişin getirdiği yaşama karşı teslimiyeti yaşamak zorunda kaldı Kürt insanı. Geleneksel geri yapının yerini alan sömürgecilik patentli yaşamsa ilkel temeli üzerinde yapılanıyordu. Düşmanına benzemenin karşılığı kimliksizleşmekti. Mevcut ağır, geri etkiler sonucu oluşmuş kişiliksizlik, en şekilsiz ve en sahte boyutlarda daha da derinleşti. Kendini kör bir kuyudan kurtaramayan ve orada en körce savaşımlarla kendini tüketen aile sanki bir cehennem deresine atılmıştı. Burayı yaşamak bir öncekinden kat be kat daha zorluydu ve bu sonuçta en bunalımlı ve en çözümsüz bireyleri yaratan bir kaos, bir gerileme durumunu ifade ediyordu. İlişkiler bu ağır etkiler altında karşılıklı tüketilme, düşürme ve tümüyle aldatılmış, sahteleştirilmiş ve en çok da korkunç bireycileştirilmiş

> “Bir şeyi neden ortadan kaldıracağını bilmek onun yerine ne koymak istediğinle son derece bağlantılıdır. Gelecek için bir yaşam projesi olmayan bir militanın doğru bir savaşı vermesi imkansızdır.”

Düşman, aileyi kendisinin en güçlü kalesi olarak Kürdistan'da yaşaması gereken tek kurum olarak bırakmış ve onu en yüksek boyutta bozulmaya uğratmıştır. Her türlü yaşam olanağını elinden aldığı toplumun barındırdığı geri yanları özenle koruyarak, inanılmaz bir tuzak, dibi güneş görmez bir cehennem deresine çevirmiştir. Bu tuzak hep bir kadın ve bir erkeği birlikte avlar ama, bin yılların üzerine çullandığı kadın bu tuzakta en çok kıstırılandır.

İnsanlık, yaşamının devamı için gerekli iki şeyden biri olan maddi ihtiyaçların üretildiği en temel kaynak olan toprak için çok kavga etmiştir. Ama kendi soyunu üretmenin toprağı diyebileceğimiz kadını ise daha maddi üretimi üzerinde gerçekleştirdiği toprak için ilk kavgayı başlattığında, bu kavganın ganimetlerinin selameti için tutsak etmiştir. İnsanın çıkar kavgasının yaşamın yarısını tutsak ederek başlaması insana vurulan en büyük darbeydi. Bu darbenin şiddetiyle erkek bir daha yaşamdaki diğer parçaya ulaşamadı. Erkekliği hep egemen sınıfların ezilenler karşısındaki ikiyüzlü ve sadece kendi çıkarına dayanan, zaman zaman şiddet, zaman zaman en büyük aldatma ve yararlanma amaçlı samimiyetsiz, ama çarpıcı ve etkileyici sloganlarla kandırdığı işbirliği tarzının sosyal yaşamdaki temsilcisi oldu. Ama kadın bu darbenin altında hem ezildi, hem yaşamın birçok kapısı ona öyle kapatıldı ki o kapıların açık olduğu zamanları hiç hatırlamadı.

Bu fazlasıyla daraltılmış dünyada emekten, düşünceden, sevgiden, gelişimden, toplum yaşamından oldukça uzaklaştırılmış olarak erkeğe kadınlık, çocuğa annelik yapmanın dışında her şeyin yasaklandığı bir yaşama mahkum edildi. Tarih ezilenlerin sömürüsüyle birlikte kadının da sömürüsüne sahne oldu. Her toplumsal aşama biraz onun önünü açtı ama sonuçta kapitalizmin en çok kullandığı bir meta olarak, piyasadaki en spekülatif mal olarak kullanıldı. Üstelik buna en büyük özgürleşme denilerek. En büyük esareti, kendini kullandırtmayı, en iğrenç bir şekilde kendini pazarlamayı bir sevginin yitirilişi, ilişkinin yitirilişi, cinselliğin yitirilişi ve sosyal yaşam adına ne varsa hepsinde düşkünlüğü körükleyen bir yabancılaşma ve bireyciliğin egemenliğini, saltanatını kurma başarılmıştır.

Elbette ki, bütün bu olup bitenler kadının genel ezilenlerin mücadelesiyle birlikte belli bir gelişimi yaşadığını yadsımaz. Ancak bu mücadelenin kazanımları olsa da, bugün genel kadın gerçeği göz önüne getirildiğinde tüm insanlığın olduğu gibi kadının da büyük bir yabancılaşma, yozlaşma, bireyciliğin göklere çıkarıldığı bir yalnızlaşmadan en çok nasibini alan kesim olmaktan kurtarılamadığı bir gerçektir. Bugüne kadar gerçekleşen, hatta başarıya ulaşan devrim mücadeleleri, sosyalist toplum denemeleri de kadını sınıflı toplumdaki konumunun, gerçeğinin tamamen dışına taşıracak bir çözümü üretmekten oldukça uzak kalmışlardır. Büyük sosyalist önderler bile, kendi ilişkilerinde soruna özgürlükçü bir çözüm geliştirememişlerdir. Bu durum onların sosyalizm yaklaşımlarıyla doğrudan bağlantılıdır. Sosyalizmin özgür yaşamı hedeflemesi, projesi oluşu insanın kendisi yeterince göz önüne getirilmeden ve bu yaşamın özgür insanı, özgür ilişkisi, özgür yaşamı yeterli düzeyde belirlenmediği için bunun yaklaşımları, çabaları da doğal olarak gelişmemiştir. Reel sosyalizm kendini insanlık için bir çözüm olarak oluşturamamışsa, tamamen bu temel nokta ile bağlantılıdır.

Düşünce güdünün egemenliğinde katledilmiştir

Ancak bizim gerçeğimiz tüm bunların da çok gerisinde, çok tahammül edilmez sınırlardadır. Aile için olduğu gibi kadın için de geri ve ilkel toplum yapısı kadar sömürgeciliğin inkarcı, kendinde soğuran, çözen, özünden boşaltan ama bir de kendisi için en uygun hale getirmek istediği bir Kürt tipi için aileyle, kadınla başarmak istediği (ve de başardığı) bir düşkünleştirme yönelimiyle tüketen gerçeği, bir kabus yaşamını ortaya çıkarmaktadır.

Peki bu noktaya nasıl geliniyor? İnsanlar neyin peşine düşmüşler ki (veya düşmemişler ki) hep birbirini tekrarlayan ve aynı kabuslu ortamları yaratan her şey böyle yaşanabiliyor?

Zaten var olan çok daraltılmış, çok geri düzeylerde kalmış bir toplumsal biçimleniş söz konusudur. Sömürgeci kapitalizmin bunu dağıtarak girişi oldukça yanıltılmış, kandırılmış sahte yaşam yaklaşımlarını da beraberinde getiriyor. Öncelikle düşman Kürdün yaşamını, dilini, kültürünü tamamen yok etme yönelimini gerçekleştirmektedir. Kendi gerçeğini büyük terk edişe zorlamaktadır. Ama düşman gerçeğini yaşamanın olanaklarını da vermekten çok uzaktır ve o gerçeğe dahil olmak Kürt halkının onbinde biri için bile çok zor olmaktadır. Peki ya geri kalanı neyi yaşamaktadır? İşte asıl sorun da budur. Geri kalan büyük bir kesim sömürgeciliğin mengeneye aldığı bir yaşamın sıkıştırılışı altında yaşayacak veya hiç ulaşamayacağı ama düzen medyaları tarafından hiç aralıksız özendirilen yaşamın hayaliyle büyük bir aldatılmayı yaşam bilecektir. Bugünkü insan öylesine bombardıman altındadır ki, yaşayamayacağı ama hayallerinde hep canlı tutulan sahteliklerle doludur. Bu yaşanamaz toplumda herkes kendini kurtarmanın bir yolunu arar ve kendi bireyciliği dışında hiçbir şeye değer vermez. Küçük bir olanak, iş, küçük bir memur olmak kendisinin en iyi durumda olduğunu düşündürür. En şanslısı, en mutlusu odur ve elinde olan birkaç şeye öylesine sarılır ki tam bir gözükaradır bu konuda. Yaşanacak hiçbir sosyal ekonomik dayanak olmadığı için öylesine gözü dönmüş bir bireycilik gelişir ki eline geçirdiği bir iş olanağına, bir aile ilişkisine, hemşehriciliğe, ahbapçavuşluğa kıyasıya sarılır, vazgeçilmez asıl yaşam meselesi yapar. Çünkü yaşamında başka dayanacağı, tutunacağı bir şeyi, yaşama çok daha gelişkin ölçülerde katılabileceği bir toplum düzeyi yoktur. Ellerinden her şeyi alınan insanlar çok körü körüne, çok tüketici bir tarzda her yanı çarpıtılmış, içine sayısız düzen zehiri şırınga edilmiş müptelalıklar bulmuşlardır kendilerine.

En temel güdülerden biri olan açlık güdüsünün tatmin olamaması insanı her şeyi yapabilecek bir duruma getirir. Bir toplumda insanlar kendilerini doyuramaz, boğazlarından bir lokma ekmek geçirebilmek için her şeyi yapmaya hazır olup onu bile çoğu zaman elde etmekten yoksunsalar o toplumda düşüncenin gelişmesi imkansızdır. Düşünce çoktan güdünün egemenliğinde katledilmiştir, dolayısıyla siyaset de yapamaz. Her şey güdülerin tatmini doğrultusunda ele alınır. Bizim toplum gerçeğimiz büyük ölçüde bu gerçeği yaşamaktadır. Ekmek kavgası insanın en doğal kavgasıdır, ama bizim ülkemizde sömürgecilik bu kavgayı anlamsızlaştırmış, hiçbir mantıkla da anlamlanamayacak kadar ekonomik, sosyal zeminini dağıtmıştır. Bu durum kapitalizmin insanlara ilk çağ köleliği kadar bile bir yaşam sunamama gerçeğinin ta kendisidir. İlk çağ köleliğinde efendiler kölelerinin hiç olmazsa yaşayabileceği ve çalışabileceği kadar ekmek, barınak vs. ihtiyaçlarını gideriyorlardı. Ama bugünkü kölelik karnını bile yeterince doyuramayacağı bir ücret karşılığında kendilerini satılığa çıkaran insanlar bile satın alacak durumda değildir. İşte kapitalizmin insanları doyuracak bir sistem olmaması ve dolayısıyla ekmek kavgasını anlamsızlaştırmasının, onun dışındaki tek seçenek olan devrimci seçenekle aşılabilirliğin de bulunamadığı için böyle kör bir ekmek kavgası içinde artık “delilik” ulaşılan toplumsal son oluyor. Topluma hakim olan delilik olduğu için anormallik aklı başında olmak oluyor. Nitekim bizim toplumumuzda bu delirmeyi biraz kabullenemeyen biri çıkarsa “deli” damgası yemekten kurtulamaz.

Sürecek

Cemal yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştiri raporu

"Devrime Olan Borcumu Ödemek İçin Tüm Gücümü Seferber Edeceğim"

Yarı-feodal, yarı-kapitalist ilişki ve yaşam tarzının hakim olduğu, aşiret ve kabile ilişki düzeninin sürdüğü bir köy ortamında yaşamla tanıştım. Bu köy, Birecik'in bir sınır köyü olduğundan, Türk sömürgeciliğinin yoğun baskı ve zulmünün günlük olarak yaşandığı bir yerdi. Ailem daha önceden aşiretler arası çatışma ve rekabete yer aldığından, çoğunlukla eşkiya-asi bir konumu yaşamaları, yine kaçakçılık ve sınır ticaretiyle uğraşmalarından dolayı en fazla yıpranan ve baskıya maruz kalan çevrelerden biriydi. Bu ortamın ve yaşam tarzının ağır etkisiyle büyüdüm. Daha o yıllarda benliğime kazılan Türk askerinin düşman olduğu gerçeğiydi. Köylülüğün orta-sınıf yaşam tarzına öykünen, çevresinde kısmen tanınan, yoksul bir ailenin tek okuyan, oldukça sakin, içe kapalı bir çocuğuydum. Bu özelliklerden dolayı çevrede ilgi gören ve değer verilen bir konumdaydım. Bu durum daha fazla köy-aile yaşamına bağlı kılmayı, adeta onun yönetimine soyunmayı geliştirdiğinden okul ve şehir yaşamı boyunca da köy yaşamına bağlı kalan, hemen kopuşu yaşamamayı getirmiştir.

Bu yaşam tarzından kurtulmaktan çok çevremle birlikte baskıdan kurtulmak ve üstesinden gelmek için okuma hevesim gelişti. O zamanki düşünce yapısıyla kurtulmak için ya subay ya da avukat olmam lazımdı. Dolayısıyla okumak gerekiyordu. Ortaokulun sonlarına kadar bu düşünce hakimdi. Aynı dönemlerde öğrenci-gençlik içinde gelişen Türk sol hareketini genel bir tanıma vardı ve hemen sempatinin gelişmesiyle öğrenci-gençlik olaylarına katılma durumu olmuştu. Şehirleşme ve hakim kılınmak istenen Türkleşmekle bilinçsizce de olsa bütünleşmiyordum. Her fırsatta köye gidip yakınım olan kaçakçılarla hareket ediyordum. Askerle birkaç defa çatışmalara da girildi, hatta askerlerin üzerinden bir defa silah kaldırma gibi durumlar da olmuştu. Böyle çelişkili, tepkili, politikaya da çok kaba, sistemsiz yaklaşan, bir solcu olarak olaylara katılan bir durumdayken, 1976'nın başında Kemal Pir yoldaşın bir tartışmasına tanık olduktan sonra devrimci harekete sempati duymaya başladım.

Kemal Pir yoldaşla tanıştıktan sonra, politikaya biraz daha ilgi besledim. Fakat eski yaklaşımlarım hâlâ devam ediyordu. Yüzeysel, kaba, ideoloji ve politikada derinleşmeyen, ilkelliği derinliğine yaşayan, sempatizanlığı daha ileriye götürmeyen, rastgele hareket eden bir konumdaydım. Bu durum, Meslek Yüksekokulu Makine Bölümü'nü bitirdiğim 1978'in sonuna kadar sürdü. Okulu bitirdikten sonra devrimciliğin bu düzeyde kalamayacağı, salt bir gençlik olayı olmadığı gerçekliğiyle karşı karşıya kalarak pratik örgütlülük sürecine girmeye başladım. Bu dönemde kısa bir devlet memurluğu sürecini yaşadım. Daha sonra düzenle hiçbir biçimde bir arada yaşayamayacağımı bütün yönleriyle kavrayarak devrimcileşmede kesinlik kazandım. Derin bir ideolojik-politik yoğunlaşmam olmasa da doğrultuyu kavramış olmam ve partiden derin etkilenme sonucu kendi kendime devrimciliğe karar verme sürecini gelişir.

1979-80 sürecini kapsayan bu dönemde resmi pratik görevlendirme ve örgütsel çalışmalara katılım sağlandı. Çeşitli düzeylerde ve hemen her işe koşma biçiminde gelişen faaliyetlilikte en son Birecik bölge sorumluluğuna kadar çeşitli alt düzeylerde görevler üstlendim. Daha baştan itibaren ideoloji ve politikaya oldukça yüzeysel yaklaşım, yoğunlaşma ve derinleşmeyi yaşamama, genel doğrularla yetinme, olaylara sadece pratik açıdan yaklaşma, dar, amatör bir pratisyen olarak şekillenmenin ötesine geçmeyen bir durum söz konusuydu. Bu dönemde mücadelemizin genelinde yaşanan ilkellik, amatörlük ve dar pratikçiliği en derin bir biçimde yaşayanlardan biri de bendim. Pratik çaba olsa da, bu özelliklerden dolayı hamalca bir yaklaşımla yarardan çok zarar veren ve üretici olmayan bir katılım olmuştur. Bu dönemi, kendini eğitmeyen, dar, kaba ve sorumsuz bir devrimcilik olarak değerlendirmek mümkündür.

Parti talimatıyla yurt dışına çıktım.

1981 sürecinde Lübnan sahasında görülen yoğun eğitim ve 1. Konferans çalışmalarıyla ilk kez parti gerçekliğinde derinleşme, ideolojik-politik yaşam düzeyinde partiye doğru, ciddi bir adım atma ve esas olarak militanlaşmanın kapsamını, düzeyini ve gereklerini kavrama gelişmiştir. Bu dönem Parti Önderliği'ni tanıma, bazı esasları kavrama, yaşanan dönemin zorluklarına rağmen sarsılmadan, pratiğe yürümede kararlılık gelişmiştir. Bundan önceki süreç aşırı yüzeysel yaklaşımdan dolayı çeşitli duygularla yüklü sıradan bir köylü isyancılığını aşmayan, particilik bile sayılmayacak bir süreçti. Gerçek anlamda partiyle tanışma ve doğrultuda biraz derinleşme, 1981-82 sürecine tekabül etmektedir.

Bu tarihten sonra uzun süre Parti Önderliği sahasında kalarak daha çok Küçük Güney faaliyetlerini geliştirme çalışmaları başladı. İlk gittiğimde bu çalışma alanının faaliyetleri sıfırdan başladı. Başta bazı dost ve akraba çevrelerine dayandırılan bu faaliyeti, giderek politik ilişkilere dönüştürme ve maddi-manevi desteğin sağlanmasıyla parti politikasını kitleye taşırmakla bir kitleselleşme yaşandı. Yürütülen bu faaliyette belli bir gelişmeden bahsetmek mümkün. Ancak gelişme daha çok Parti Önderliği'nin yakın destek ve çabalarının eseridir.

3. Kongre'ye kadar olan süreç, militanlaşmayan, bu konuda onun gereklerine ulaşmaktan çok bir emekleme ve geriden takip etme süreci olarak değerlendirmek mümkündür. Dar pratikçilik, dar sorumluluk, geri ve komple devrimciliğe ulaşamamış, dolayısıyla bundan kaynaklanan birçok yetmezlik ve geriliğin pratik sahada kendini yansıttığı bir dönemdir. Pratik bir çaba gösteren, partiyle çelişen bir konum olmasa da, özellikle geliştirmede ve dönemin sorunlarına cevap olmada bir gerilik söz konusudur. Aslında Parti Önderliği'nin yakın denetiminde olmanın sunduğu muazzam gelişme ve eğitim imkanı vardı. Fakat bu fırsatan istenilen düzeyde sonuç çıkaramama durumu yaşanmıştır. Yine de bazı şeyler alınmış ve eskiye göre bir ilerleme de yaşanmıştır. 3. Kongre platformu partinin önderliksel hattında militanlık esaslarını özümseme ve bunun gereklerine ulaşmanın zorunlu dayatıcılığını açık bir biçimde görme ve kavrama yaşanmıştır. Özellikle o döneme kadar içinde yaşanan geriliğin ve yetmez tutumların kabul edilmezliği anlaşılmıştır. Nasıl ki, 1. Konferas'ta parti esaslarını alma ve bir adım da olsa partiye doğru yaklaşım geliştiyse, 3. Kongre süreciyle parti hattında militanlaşmaya ve devrimci sorumluluğa doğru yaklaşımın düzeyi ve kapsamı bilince çıkarılmıştır. Militanlaşma ve önderliksel çalışma tarzına ulaşmak için, 3. Kongre'nin bir dayanak ve çıkış noktası olduğunu, bu dönemde kendime ve geri özelliklerime bir yönelimin geliştiğini belirtmek gerçekçi olacaktır. Dar pratikçilik ve hamalvari çalışma tarzı, dar sorumluluk, önderliğe ve yoldaşlara duygusal bağlılık gibi konularda belli bir değişim ve gelişimin yaşandığından bahsedilebilir.

3. Kongre sonrasında herhangi bir istemim olmamasına rağmen tekrar Güney sahası ve sınır üzerindeki çalışmalara verildim. 1987 Newroz'undan itibaren sadece bir kesimi değil, tüm Güney çalışmaların yürütülmesini üstlendim. Aynı dönemde görev kapsamı merkezi düzeyde ele alınmıştı. 1989'un sonuna kadar Güney sahası sınır faaliyetleri, Akademi sahası ve zaman zaman da ülke içi sorunlarla ilgilenme biçiminde gelişen bir faaliyetlik vardı. Bu dönemdeki pratik faaliyetler içinde herhangi bir şey belirtme gereğini duymuyorum. Günlük olarak Parti Önderliği'nin denetiminde yürütülen faaliyetlere biçim verdirme, taktik hattı ve doğrultuyu belirleme ve sonuca götürme yönleriyle bir gelişme yaşandı. Ama bu gelişme tamamen Parti Önderliği'nin yoğun, yetkin ve sonuç alıcı tarzına bağlıdır. Dolayısıyla bazı pratik çabalar olsa da burada bir pay çıkarmam mümkün değildir. Üzerinde durulması gereken bu kadar yoğun pratik ve Parti Önderliği'nin uzun süreleri kapsayan eğitici çabalarına ne kadar karşılık verildiğidir. Bu kadar yoğun eğitici ortamda gerekli formasyon ve derinleşmeyi yaşamamamın bir suç durumunu teşkil ettiğine inanıyorum.

Kuşkusuz hiç sonuçlar çıkarılmamış değildir. Ama muazzam imkanlar karşısında çok gerilerde kalan bir sonuçtur. Bunda bazı yapısal özelliklerimin de payı vardır. Her şeye bir pratisyen gözüyle bakmam; derinliğine yaklaşmama ve yoğunlaşma gereğini hissetmeden veya bunun çabasını göstermeden yüzeysel kalmam temel neden olmuştur. Pratiğimi başarıdan alıkoyan bu yaklaşım bugün de pratiğime damgasına vuran en belirgin yetmezliklerimden biridir. Bugün, eleştiri konusu olan darlık ve sığlık aynı yaklaşımın ürünüdür. Bunun ucu kişilik şekillenmem ve ilk katılış sürecindeki anlayış ve yaklaşımlara dayanmaktadır. Parti Önderliği'nin yoğun eğitici çabalarına rağmen bunların atılmamış olması parti ve devrim karşısında kabul edilecek şeyler değildir. Bu dönemde atılamayan sadece bu kişilik değildir, başka özellikler de vardır. Ama hepsine daha çok bu tutum kaynaklık etmektedir. Aynı dönemde pratiğe damgasını vuran başka yetmezlikler de söz konusudur. Sınır üzerinde çatışmalarda yaşanan bazı kayıplar, var olan değerlerin ve imkanların yeterince kullanılmaması, düz yaklaşımlar, saf tutumlar, aceleci, kestirmeci yaklaşımlar elde edilebilecek daha fazla verimin alınamamasında önemli pay sahibi olduğunu belirtebilirim. Çizgi ve pratik karşısında, yaşamda bazı sağlık sorunları olsa da fazla sendelemeden ve herhangi bir saplantıya girmeden çok geride yaşanan bir pratik sürecin içinden geçtim.

Bundan sonraki süreç Avrupa pratiğidir. Bu alana başta sağlık sorunları nedeniyle gidildi. Daha sonra pratik yürütmeye dönüştü, aynı zamanda 4. Kongre'nin arifesine tekabül eden bu süreç toplam iki yıla yakın devam etmiştir.

Bu dönemde Avrupa örgütünde kitle, örgütlenme, eğitime katılım vb. konularda bir gelişme, büyüme ve katlanmalar yaşanıyordu. Özellikle o zamana kadar kapalı olan Türkiye ve Kürdistan ilişkilerinde bir açılım sağlandı. Kürdistan'ın bazı şehirleri, metropolün tüm şehir örgütlenmeleri burası üzeri geliştirilirken, legal örgütlenmelerde aynı alan üzerinde sıfırdan başlanarak yürütüldü. Tüm bunların yapılmış olması başarılı çalışmaların sergilendiği anlamına gelmiyor. Tersine yetkin ve radikal yaklaşımlarla çok daha ileri sonuçlara ulaşmak mümkündü. Avrupa'daki Kürdistanlı kitle direkt ülke ile bağ içinde ve Kürdistan'daki gelişmelerden otomatik olarak etkilenen bir kitledir. Bu yıllar Kürdistan'da savaşın serihıldanlarla tırmandırıldığı yıllardı. Dolayısıyla radikal, etkileyici, sürükleyici ve örgütleyici bir yaklaşım olsaydı, kitleselleşme o zamanki koşullarda bile çok daha fazla ileri noktalara çekilebilirdi. Biz, ülkedeki gelişmeleri zamanında ve tam olarak kitleye yansıtamadık. Etkileyici ve yansıtıcı propagandaya ulaşılamadığı gibi örgütlenme de dar kaldı. Hatta o zaman sağlanan ikiye-üçe katlanmalara bile cevap olmakta zorlandı. Bundan dolayı çalışmaların altında kalma durumuyla yüz yüze kalındı.

Türkiye'de ERNK örgütlenmelerinde ve legal çalışmalarda belli gelişmeler yaşandı. Bu konuda cesaretli girişimler geliştirilirken, bir kısım hatalar da yapıldı. Özellikle hak etmeyen birçok kişiye mekan ve imkan sunulma durumu yaşandı. Sıfırdan başlayan bu faaliyette, kimsenin tanımadığı o toz duman içinde kişileri erken tanıyamama, çok yönlü yaklaşamama gibi durumlar yetmezliklerimizle3 birleşince ve herkese iş yaptırma ihtiyatlı tutumu eklenince, bu konularda sağlam zeminlere dayalı olmayan bir çalışmanın gelişmesine yol açtı. O zaman ortaya çıkmamış da olsa, sonradan görüldü ki, bu tutumlarımızla partiye maddi ve manevi zararlar veren sonuçlara yol açtık.

Ancak önceden hiçbir hazırlık ve tecrübemizin olmadığı legal faaliyet sahasında belli bir taktik hattın oturtulması ve partinin seçim taktiğinin yaşama geçirilmesi ve yoğun bir yayın faaliyeti sağlanmıştır. Bahsettiğim özelliklerden dolayı sonradan partiyi çok uğ-

raştıran ve zararlara yol açan bir saha olmuştur.

Daha sonra 5-6 ay önderlik sahasında kısmen Küçük Güney faaliyetleriyle ilgilenme ve daha çok da Akademi'de eğitim ve hazırlık ardından Parti Önderliği'nin özenle hazırlaması ve güçlü bir eğitimle donatması ardından Haziran 1992'de Haftanin alanına geçtim.

Haftanin'e geldikten belli bir süre sonra buradaki çalışmaları devralırken, aynı zamanda Ana Karargah'ın üyesi de oluyordum. Burada bir devre eğitim grubu bitirdik ve içeriye gönderdik. Çalışmalar ve süreç üzerinde hanumunu yaşayarak bu tarz ve yaklaşımların ortağı oldum.

Zaten savaş sürecinde aynı anlayıştan kaynaklanan taktik dışılığın önde gelen uygulayıcılarından oldum. Bu konuda parti ve Parti Önderliği'nin değerlendirme ve eleştirilerinde, sözü edilen hata, yetmezlik ve suç durumlarının yaşandığı açık bir gerçektir. Taktik önderlik sıfatıyla bizlerin böyle bir durumu yaşamamız partiyi zorlandığı bir sürece getirmiştir. Tarih karşısında bunun kolay affedilecek bir şey olmadığı da tüm sonuçlarıyla birlikte ortadadır. Partiyi zor durumlara sokmakla beraber yüzü aşkın şahadetin yarattığı

kimiyet sağlamaya çalışırken, Güney Savaşı başladı. Güney Savaşı, 1990-'dan sonra Kürdistan genelinde ordulaşmanın ve silahlı mücadelenin muazzam tırmandırma koşullarının var olduğu, ancak taktik önderliğin buna gereken karşılığı veremediği, düşman cephesinin ordudaki tırmanma olayını ve süreci tersine çevirip başaşağı götürmek için geliştirdiği bir savaş olduğu biliniyor. Mücadelemizin gelişip zorlamasıyla gelişen bir savaş olmasına rağmen hazırlıksız yakalandığımız da biliniyor. Her şeyden önce üstlenme tarzımız, devrimci savaş sürecinin taktiği ve anlayışına sığmayan hareket tarzı ve Güney sahasına yaklaşımlarımız bir sağa sapmaydı.

Bu anlayışlar temelinde Güney Savaşı'nda mevziye çakılıp kaldık. Bu durumun Güney Savaşı'nda genel olarak bir taktik sapmayı, bir çıkmazı beraberinde getirdiği bilinmektedir. Bunun da partiyi, mücadeleyi önemli oranda zorladığı ve hatta büyük tehlikelere soktuğu da bilinmektedir. Bir çizgi suçu durumunu teşkil eden bu savaşta, benim de birincil derecede payım ve rolüm vardır. Bu konuyla ilgili olarak, savaş sonrası geliştirilen yargılama sürecinde geniş bilgi ve özeleştirimi vermiştim. Burada aynı konuya genişçe girmeyi gerekli görmüyorum, fakat konuyla ilgili önemli bazı noktaları belirtmekle yetineceğim.

Öncelikle çalışmalara ilk başladığımda alanda mevcut olan tarz değiştirilmeyerek var olanla bir uzlaşma kokahramanlıklar bugün hâlâ belleklerde canlı olarak yaşamaktadır. Birey olarak layık olmayı kesin ve vazgeçilmez bir görev olarak bilecek, o zaman yapılamayanlara ulaşma, önderlik çizgisinde militanlaşarak mücadeleyi yükseltme temelinde hesap vermeyi ve borç ödemeyi esas alacağımı bir kez daha belirtmek istiyorum.

Bu savaş, parti çizgisine ve taktiğine uygun olarak geliştirilecek ve kazanılmak zorundaydı. Bugün bu yapılmamışsa, sadece bunun hesabını vermek durumundayız. Doğru yaklaşımın başka bir izahı olamaz.

İtiraf etmeyelim ki, savaştan sonra Parti Önderliği'nin tüm cephelerde gelişen savaşı herhangi bir fark koymadan aynı düzeyde değerlendirme ve eleştiri yapmasını bir türlü kavrayamıyor ve anlam veremiyordum. İki-üç ay kendi içimde büyük bir çekişme yaşadım. Haksızlık yapıldığını, Çukurca'nın hiç savaşmadığını, Xankûrkê'nin çok pasif savaştığını, savaşın kazanılması için hiç çaba sarfetmediğini, Haftanin'de ise mevzi savaşından çok saldırı taktiği olduğunu, bunun da kendi içinde sonuç aldığını, Xankûrkê'de teslimiyet ve uzlaşmanın gelişmesiyle işlerin tersine döndüğünü, dolayısıyla tüm suçun bizde değil, diğer cephelerde olduğunu düşünüyordum. Partinin bunu görmeyip, Zelê'ye gidenlerin bilgilendirmelerini aldığını, bizim ise partiyi bilgilendiremediğimizi, verilen bilgileri de partinin dikkate almadığını düşünecek kadar bir saplantı içine girmiştim. Bu düşündüklerimi çevremdeki hiç kimse ile yargılama platformuna kadar tartışmadım. Sadece Parti Önderliği'ne yazdığım raporlarda bu konudaki rahatsızlıklarımı belirli yönleriyle dile getirmiştim. Parti Önderliği'ne ve temel değerlere bağlılıkta herhangi bir sarsıntı yaşamadım, kolay kolay yaşayacağımı da sanmıyorum. Ama içten içe de büyük bir daralmayı yaşadım. Kendi kendimle uğraşıp bazen ikna oluyor, bazen de ikna olmuyordum. Açık ki, sorunlara ve sonuçlara bu düzeyde yaklaşmak, o dönemde içinde yaşadığım gafletin ta kendisi olmaktadır. Parti Önderliği'nin Şubat 1993 talimatıyla beraber, içinde bulunduğum bu darlığı belli bir yoğunlaşmadan sonra aştım.

Güney Savaşı'nda içine düşülen taktik dışılık ve bunun yarattığı sonuçlarla beraber suç düzeyi de bellidir. Bütün bunlar parti tarafından değerlendirilip kesinleştirilmiştir. Bütün bunlarda, birinci düzey sorumlulardan olduğum gibi, bu savaş boyunca sol intiharvari bir tarz içine girdim. Sol intiharvari savaş tarzının sonucu olarak belli bir direniş olduysa da, bu tarz ve anlayıştan dolayı çok sayıda kayıp yaşandı. Bu da, parti yapısının önemli oranda tahrip olmasına yol açtı. Savaş sonrası geri çekilme döneminde içine girdiğim aşırı körlük, dogmatizm, kalıpçılık gelişmeleri ve somut durumu görmemeye yol açmıştır. Eski kararlara bağlılık adı altında intiharvari yaklaşım, plansızlık vb. nedenlerden gücümüz büyük tehlikelerle karşı karşıya kalmıştır. Gücümüzün önemli bir kısmının Zelê'ye gitmek zorunda bırakılması ve dağılmanın yaşanmasıyla Haftanin cephesinde esas yenilginin derinleştirilmesine neden oldum.

Bu durumlar, Donkişotçu tutumlarım, taktik kıvraklığı hiç olmayan düz yaklaşımların ve mantığa dayalı hareket etmemekten kaynaklanmaktadır. Xankûrkê cephesinde gerçekleşen olaya partinin o zamanki politik ve yüksek öngörülü yaklaşımlarına rağmen "teslimiyettir" deyip, aşırı tepki göstermem ve sonuçlarını bir türlü kabullenmeyip kendimi daraltmam politik yaklaşım ve olgunluktan uzak bir tutum olmuştur. Bütün bu yaklaşımları partileşme ve militanlaşmadan uzak olduğumu gösterirken, partiye ve mücadeleye zararlar vermiştir.

Botan'a geçtiğim 1993 Şubat ayı sonundan önce Botan Eyaleti'nin ağır partileşme, ordulaşma ve taktik sorunlarının olduğunu biliyordum. Gidişle birlikte gerçekleştirilen 1. Eyalet Konferansı'yla bu sorunların ağırlığını ve derinliğini bizzat gördüm. Konferansta "her konuda bir devrim ve reform" sloganıyla çıkış yapmak istedik. Çeşitli konulara ilişkin kararlar, tasarılar ve planlamalar geliştirildi. Ardından gelişen ateşkes ilanı, bütün bunların yapıya taşırılması ve yoğunlaşma için önemli bir olanak sundu. Eskiye göre belli bir ilerleme ve gelişme yaşandı. Ama yıl sonuna doğru savaş tarzında daha ileri bir düzeyi zorladığımızda; tarz, yöntem ve yoğunlaşmamızın daha cevap olmadığı, çok geride kaldığı, ancak gelişmeyi belli bir noktaya getirdiği, daha fazla ilerletmeyip, tıkattığı ortaya çıktı.

Ortaya çıkan, benim kişilik yetmezliklerim ve henüz aşılmayan geri kişilik özelliklerimdir. Daha çok bu özelliklerimin taktik sürece yansımasıdır. Bazı tabur baskınları ve şehir baskınlarında daha fazla kendini dışa vurdu. Bu durumu hem Parti Önderliği'nin eleştirileriyle hem de kendi aramızda sürekli tartıştığımızdan bizzat pratikte görüyorduk. Hem taktik darlık ve hem de başta komuta kademesi olmak üzere gücümüzün yenilenme, partileşme ve ordulaşma süreci belli bir yere gelip durmuştu. Bu temelde kış süreci boyunca eğitime ve yenilenmeye belli bir yüklenmemiz oldu. Sonuç alıcı olması için kendim de bütün bölgeleri dolaşarak bu sürece aktif katılmaya çalıştım. Bu süreci 2. konferansla tamamladık. Sonuçları daha tam pratiğe aktarmadan düşmanın operasyonları başladı. Bundan sonra 1994'ün ortalarına kadar operasyonları karşılamakla uğraştık. Yıl ortalarından itibaren karşı bir hamleyi geliştirmek istedik. Bu da birkaç çıkıştan sonra Çiyayê Reş olayıyla sonuçlandı. Daha sonra bizzat katıldığım ve orta düzeyde geçen ancak sürece göre olmayan güz hamleleriyle 1994 süreci kapanmış oldu.

Gerek 1993 yılında, gerekse 1994 yılı Botan Eyaleti pratik sürecine olumlu yansıyan yanlar olsa da, daha çok mevcut düzeyin ve aşılamayan geriliklerin sorumlu anlayışını tespit etmek önemlidir.

1993 sürecinin daha başında köklü bir biçimde inandığım ve birçok zaman da dile getirdiğim; "Botan'da partileşmeyi geliştirmeden, köylü, küçük-burjuva entel ve liberal yaklaşımı, en önemlisi de, Botan'da kendine özgü bir biçimde şekillenmiş, klasikleşmiş savaş tarzını, hantal, disiplinsiz ve rastgeleciliği aşmadan Botan'da savaş geliştirilemez" gerçeğiydi. Hatta "Botan savaş süreci içinde şekillenip gelişen birtakım özellikleri aşmadan savaş geliştirilemez" türündeki temel tespitten hareket ediyordum. Yine savaşı, savaş taktiklerini eski normlarında ve belli bir düzeyde tutma değil de yeniye ve ilerletme hedeflerine sürekli daha üst bir aşamaya zorlama, böylece bir tırmanışı yaşatma ve kurtarılmış alanlara ulaşma temel amaçtı. Bu, pratiğin bir isteği ve talimatı olduğu gibi, kişi olarak ben de var gücümle buna inanarak süreçlere yaklaşıyordum. Hatta Botan'da bu düzeyde yenilik ve gelişme yaratmadan gelişecek bir savaşın herhangi bir anlamı olmayacağı gerçeğinden hareket ediyordum. Bu doğrultuda ardında hiçbir şey bırakmaksızın çaba harcadığımı da belirtebilirim.

Bugün gelinen sonuç itibariyle bu çabalar tümden boşa gitmedi. Ama yukarıda belirtilen amaçlar da tümüyle gerçekleşmiş değildir. Botan'daki mevcut geri yaklaşım ve anlayışlarla tam uzlaşmadım, liberal de kalmadım. Ancak bu anlayışları aşacak tarz ve yöntemi yaratamadım, geliştiremedim, köklü, radikal değişimler yaratacak tarza yönelemedim ve dolayısıyla mevcut gerilikleri aşamadım. Uyguladığım yöntemler bu konuda sonuç alıcı olmadı. Sonuç alıcı olamadığım için de pratikte partiyi esas almayan, ordulaşmaya gelmeyen, Botan Eyalet raporunda ve platformumuz tarafından Botan yapısında ortaya çıkarılan geri, ilkel anlayışlarla yürüdüm. Bu anlamda ihtiyatlı yaklaşım adı altında uzlaşmayı yaşadım. Hatta giderek normal görmeye başladım. Fakat bu anlayışlardan kaynaklanan her olumsuz pratik sonuca karşı da büyük bir öfke ve daralmayı yaşadım.

Kuşkusuz bu anlayışlara karşı koyuş tarzım çok önemlidir. Kişilik özelliklerimden kaynağını almasaydı veya ondan biçimlenen bir tarz olmasaydı; parti tarzının her türlü engeli aşabilecek düzeyde olduğu bilinmektedir. Bundan dolayı yaklaşım tarzım parti tarzı değildir. Parti tarzı partilileştiren, örgütleyen ve ordulaştıran bir tarzdır. Benim tarzım, amaç bu olsa da, bunu yaratmayan bir tarz olduğu pratik sonuçlarıyla ortadadır.

Tarzım daha çok niyete dayanmaktadır. Politikada olduğu gibi, savaş ve ordu sorunlarının da niyetlerle yürütülmediği ve yürütülemeyeceği bilinmektedir.

Sorunların doğru tespiti olmakla birlikte, bunları gidermek için bazı planların geliştirilmesi de söz konusudur. Örneğin ordudaki gerilikleri aşmak için, sistemli faaliyet gösteren okulların açılması, yine değişimin temel aracı olan eğitime yüklenme yönünde çalışmalar oldu. Günlük tekmil ve askeri düzenin oturtulması doğrultusunda bir sistem ve düzenden bahsedilebilir. Eğer bütün bunlar doğru yapılırsa gelişme yaşanacak, değişim-dönüşüm olacak, dolayısıyla döneme göre savaşan ordulaşma ortaya çıkacaktır. Bir yaşam tarzı haline gelen dar, köylü tutumların böyle bazı tedbirlerle ve salt eleştirilerle sökülüp atılamayacağını geçen iki yıllık pratik çok iyi göstermiştir. Aynı durum taktik hususlar için de geçerlidir. Bu konuda da doğru teşhisler olmasına rağmen hem bende, hem komuta kademesinde derinliğine yaşanan tutuculuğu aştıracak taktik düzenlemeyi geliştiremedim. Buna rağmen savaşın tırmandırılmasını dayattım. Bunun için gerekli hazırlık, sistem, tarz, teknik ve taktik inceliği fazla hesaplamadan taktik aşamayı yaptırabileceğimi hesaplayarak gücü bu noktada zorladım. Gücün bu yetkinlikte olmadığını, henüz aşılamayan çok şeyin olduğunu ve en önemlisi de taktikte çok yönlülük, incelik ve derinliğin olmadığını, köylü tarzın aşılmadığını görmedim. Gördüysem de çok geç gördüm. Bununla birlikte kendim savaşın her aşamasında gerekli taktik kıvraklığı göstererek, yön belirleme ve düşmanın yumuşak karnını teşhis etme noktasında düz yaklaşım ve köylü apolitikliğini gösterdim, bunda ısrar ettim. Her defasında Parti Önderliği'nin uyarı ve talimatları olmuştu. Bunlar üzerinde düşünüyordum ama onları devrimci yaratıcılıkla bütünleştiremedim. Botan Eyaleti gibi, bilinen klasik gerilla tarzlarının hemen her çeşidinin uygulandığı bir alanda artık bunlar savaşı geliştirmiyordu. Düşmanın almış olduğu bir takım tedbirlerle sonuç veremediği gibi, herhangi bir anlamı da kalmamıştı. Esas olması gereken taktikte yeniyi bulma, yeniyi yaratmanın güç, cesaret ve yeteneğinin sergilenmesiydi. Bir taburun düşürülmesinde, bir tepenin alınmasında, bir şehir baskınında topyekün imha ve ele geçirme harekatında keskin ve şaşırtıcı vuruş tarzı gerekiyordu. Savaş artık bizim bildiğimiz eski yöntemlerle yürütülmüyordu. Ama biz eski tarzlarımızda direttik. Yeniyi yaratamadık. Bu da kayıplara neden oluyor ve istenilen sonucu yaratamıyordu. Esas olarak yeniye yönelmede savaşçı yapımızda ve yönetimlerimizde genel bir tutuculuk vardı. Bunu aşacak, dönüşümü yaratacak yoğunlaşmayı ve niteliksel gelişmeyi sağlamamakla birlikte tekleşip gereken keskinliği kaybediyordum. Bu durum aynı zamanda bir tereddütü doğuruyordu. 1993 yaz hamlesinde Beytüşşebap üzerinde planlanan kapsamlı imha ve ele geçirme eyleminin ertelenmesinin altında böyle tereddütlü bir yaklaşım yatmaktadır. Daha sonra başlatılan körcesine tabur baskınları, artık çaptan düşmüş bir taktik düzeyin durumu kurtarma girişimlerinden başka bir şey değildir. Bu da kayıpların olmasına yol açmıştır.

Hem Güney Savaşı'nda, hem 1993 tabur baskınlarında, hem 1994 operasyonlarına karşı taktik ve karşı saldırı eylemlerinde ve güç düzenlemesinde içine girdiğim durum aynı anlayış ve yaklaşımlar olmaktadır. Bunlar yoğunlaşmış bir güç, yoğunlaşmış bir savaş gerçekliği karşısında cevap olamayan, köylü isyancılığını aşmayan bir direnişi içeren, zaferi getirmeyen, dolayısıyla suç unsuru teşkil eden geri, dar, yarı-aydın, yarı-köylü sınıf özelliklerini teşkil etmektedir.

Güney Savaşı'nda yaşadığım geri özelliklerin hepsini bugün olduğu gibi taşıdığımı söylemem tam doğruyu ifa-

Devamı 27. sayfada

"Devrime olan borcumu ödemek için...

Baştarafı 26. sayfada

de etmez. Güney'de yaşadığım savaş karşısındaki gaflet konumumu ihtiva eden özelliklerin çoğunu aştım. Savaştan aldığım birtakım deney ve tecrübelerle savaş gerçeğine biraz daha doğru adım atmaya başladım. Ancak tümüyle başarılı olamadım. 1993 pratik sürecinden de bazı sonuçlar çıkardım. Ama bütün bunlar, Botan gibi bir eyalette taktik öncülük esaslarını yakalamaya yetmiyor. Özellikle yaratıcılık, yetkin bir hakimiyet, izleme, inceleme, yorumlama ve bundan hareketle zamanında sorunları gören, süreçlere yön veren bir komuta tarzına ulaşma gibi konularda ciddi yetersizlikler içermektedir.

Parti içinde belki de en çok Parti Önderliği'nin eğitici ve geliştirici ortamında yaşamış ve yararlanmış bir kişi olarak bu geri durumu yaşıyor olmam, ne tarih karşısında kabul edilebilir, ne de izahı olabilir. Buna rağmen tam partileşmeyen ve partinin önderliksel hattında yer işgal etmesine rağmen militanlaşmayan, geldiği toplumun ve sınıfın dar-geri etkilerini yaşayan bir konum söz konusudur.

Bu gerçekliğimin hâlâ bu düzeyde seyrediyor olması, ilk katılış tarzıyla yakından ilgilidir. Harekete ilk sempati duymam ve daha sonraki katılımam sarsıntılı ya da köklü bir dönüşümle olmamıştır. Adeta sürecin doğal gelişimi sonucu katıldım. Yine politika yapmak için değil de, sadece pratik yapmak için bir katılma durumu söz konusudur. Başlangıçtaki katılım ağırlıklı olarak böyle bir eğilimi taşıyordu. İlk dönemlerden günümüze kadar bu tarz belli düzeyde varlığını sürdürmektedir. Bugün tam partileşmenin ve başarının önüne ket vuran, yaşanan sonuçlar ve darlıkların ana kaynağı budur. Bu, partiye tam katılamama anlamına gelmektedir. Yaşanan süreçlere rağmen bu tutumun sürdürülmesi parti gerçekliği karşısında diretmektedir. Başından bugüne kadar bireysel yaşamımda ahlaki ölçüler itibariyle herhangi bir devrimci yaşam dışılığını yaşamadım. Yine pratiğe girmeme durumunu yaşamamış olsam da bu, devrimci militan görevlere tam sahiplik etmeme anlamında bir diretmektedir.

Bundan dolayı parti çizgisinde ve devrimci savaş taktiğinde yoğunlaşamama, çok yönlü olamama, olguları ve olayları derinliğine ele alamama görülmektedir. Savaş olayı tamamen mantık ve mukayese yeteneğine dayalı bir olaydır. Oysa fazla yoğunlaşmadığım için, mantık olayını her aşamada devreye sokmadan ya da yeterince sokmadan pratik kestirmeciliğe yöneliyorum. Aslında mantık olarak fazla geri olduğumu söyleyemem. Örneğin okul yaşamımda en zeki olanlar arasındaydım. Fakat tarz olarak egemen olan yan derinlikli yaklaşımdan çok, aceleci ve kestirmeci tarz olduğu için, politika ve mantık olayı ikinci planda kalıyor. Bu, aynı zamanda bir düşünce tembelliği de sayılabilir. Böyle olunca, her olayda egemen olan ölçünün parti ölçüsü olduğunu söylemek mümkün olmaktan çıkıyor.

Bu nedenle, tespit edilen yetersizlikler ya da geri anlayışlar üzerine partinin radikal çözümleyici tarzından çok, beklentiye girme, fazla ihtiyatlı yaklaşımla sorunları anında ve köklü çözmekte geç kalınıyordu.

Tartışma, ortak kararları çıkarma bu temelde yönetimleri devreye sokmama rağmen, her işi bizzat yapmakla, bir tekleşme ve bireyci tarzın öne çıkması yaşandı. Birey olarak öne çıkma ve her şart altında örgütün kurallarını zorlayan tarzda bir tutum ve davranışımın fazla olmadığını söyleyebilirim. Mutlaka her şeye damgasını vurma gibi bir anlayış ve yaklaşımdan çok yaptırma ve çalışma yeteneği yeterince gösterilemediğinden hem daralma yaşanıyor, hem de her şeye el atma biçiminde gelişiyor. Bu bir ferdiyetçilik ve pratikçiliktir. Bu açıdan Zelê'de şekillenen parti dışı anlayışın Ferhat-Cemal gibi bir ikilemi yaratmış olması, tepki sonucu tamamen tek taraflı geliştirilen bir durumdur. Parti gücünü hangi amaçla olursa olsun, ikilem içerisine koymak suçtur ve çeliştirmek en ciddi suçlardan birisidir. Kendim böyle bir şeyi geliştirmedim. Ama böyle bir şeyin çok sonradan geliştirildiğini duydum.

Bütün bu yetmez yaklaşımlarım partinin önderliksel çizgisini ve gelişim temposunu geriden takip etme sonucunu doğuruyor. Sıçrama ve ani parlama yoktur. Hemen her şeye damgasını vuran temel olgu vasat kişilik olma özelliğidir.

Örgütlemede ve düzenlemede belli bir birikim olmasına rağmen, olması gereken incelik ve hassasiyet yoktur. Geri özelliklerin aşılmasında radikal bir tarz esas alınmamıştır. Keskinlik yerine vasat bir tempoyla yaklaşıldığında, köklü radikal değişimler yerine var olanla yetinilmiştir.

Parti Önderliği'nin bana yönelik geliştirdiği eleştirilerin tümü doğrudur. Bendeki bu özelliklerin çok çarpıcı biçimde pratik faaliyet yürüttüğüm Botan Eyalet gerçeğine yansımıştır. Eyalete yönelik geliştirilen eleştiriler bu yetmezliklerimin bir sonucudur. Birtakım çabalara rağmen mevcut tarzı aşmayan, aştırmayan bir pratik dönem yaşadım. Özellikle yeniye yönelmede taktik aşamayı yaptıracak taktik tutumu, askeri kişilik performansını tutturamadım. Aslında buna yöneldim, fakat bunun için gerekli olan detayları ve incelikleri geliştiremedim. Açıkça söyleyebilirim ki, bu konuda Parti Önderliği'nin talimat ve perspektifleri dışında ne alttan ne üstten cesaretlendirici bir destek de göremedim. Olmuşsa da Botan Eyaleti'nde yaşanan savaş düzeyi itibariyle yeterli olmamıştır. Bu durum savaşın tırmandırılmasında ne kadar doğru, ne kadar yanlış noktasında tereddütlü bir yaklaşım geliştirmiştir. Örneğin 1994 yaz operasyonlarında telsizlerde izliyordum. Bütün Eyalet Koordinatörlükleri deryalarına operasyonlara karşı çatışmalara girmeme yönünde talimat veriyorlardı, hatta bazıları çatışmanın suç olacağını belirtiyorlardı. Aynı dönemde ben de operasyonlara karşı savaş ve saldırı talimatlarını habire dayatıyordum. Yine araziyi çatışmasız düşmana bırakan komutanları görevden alıyordum. Tabii ki Botan'ın durumu farklıdır. Ama birbirine bu kadar ters düşen talimatlar üzerinde düşünüyordum. Bu durum bende ısrarlı olmamayı, daha fazla ısrarlı olmanın kayıpları arttıracağı endişesini getiriyordu. Kapasitem, yetkinlik düzeyim ve derinliğim yeterli olmadığı için taktikte sürükleyiciliği ve ataklığı tam geliştiremedim. Öte yandan var olan olanakları, partinin sunduğu imkanları, kadro gücünü tam değerlendirme yetkisini geliştiremedim. Tek yönlü savaş tarzıyla herkese ve her şeye gereken özen ve hassasiyeti gösteremedim.

Eyalet yönetimi, komuta kademesini geliştiremediğim, bunu geliştirecek yetenek ve beceriyi bir türlü gösteremediğim için savaş tarzını ve ordulaşma düzeyinin kolektifleşmiş ortamını yaratamadım. Temelde aşırı bireyciliğim olmasa da dar pratikçilik anlamına gelecek tarzla bir tekleşmeyi, özellikle bu yıl yaşadım. Bu anlamda herkesin potansiyelini tam olarak örgütün hizmetine sunmakta eksik kaldım. Bütün bu konularda Parti Önderliği'nin kapsamlı, örgütsel çalışma tarzını ve ortamını daralttım, olması gereken zenginliği, geliştiriciliği yeterince geliştiremedim.

İzleme, inceleme ve değerlendirip sonuca gitme yönteminden çok, bizzat görerek, yaşayarak kavrama ve sonuca gitme yönüm daha ağırlıkta olduğu için bizzat denetleyemediğim alan sorunlarını geç kavrayabiliyordum. Bu temel yetersizliğim en fazla Behdinan alanında kendini gösterdi.

1994 baharında burada yaşanan tahribatta benim de büyük payım vardır. Bu darlık ve yetersizliğimden dolayı Behdinan'ı ne kavradım, ne anladım, ne de üzerinde hakimiyet kurabildim. Bu özelliğimi bildiğim için Parti Önderliği'ne rapor yazarak Behdinan'ın kendi başına bir eyalet olmasını önermiştim. Durum ne olursa olsun, bu alanda yaşanan sorunlardan birinci dereceden sorumluyum. Eğer bu temel yetersizliğim olmasaydı, daha erkenden yetersizliklerin önüne geçebilirdim. Ama politika ve devrimci sanatla bağdaşmayan, her olura inanma tutumu beni bu tahribatlara ortak etmiştir.

Mevcut durumda hâlâ temel ve önemli bir görev olarak önümüzde duran merkezileşme konusunda gösterdiğim tutum darlıktan kaynaklanan sorumsuzluktur. Merkezileşme konusunda gördüğüm ve eleştirdiğim bazı yönler olsa da, esas olarak bu konuda kişi olarak ciddi bir çabadan bahsedilemez. Daha önceleri cüzi de olsa bazı çabalar vardı. Fakat ülkeye geldikten sonra bu konuda kendimi hiç de sorumlu görmedim. Parti Önderliği'nin bu yönlü talimatları ve bizzat eleştirileri olmasına rağmen hiçbir ilerleme kaydetmedim. Bu konuda gerekeni yapamamaktan çok bir görev ihlali vardır.

Politika bir yerde kariyer olayıdır. Duygu, tutku düzeyinde daha fazla hizmet etme anlamına gelen bir önderliksel yaklaşımdır. Bu tutumun ve yaklaşımın bende zayıf olduğunu da belirtebilirim. Bu anlamda bir edilgenlik konumunu yaşayan bir tarzın da etkisi olabileceğini düşünsek de esas olarak gerçekleştirilemeyen, dolayısıyla yerine getirilemeyen bir görevdi.

Sonuç olarak; iki kongre arası geçen süreç Kürdistan halkının kurtuluşu yolunda, Başkan APO'nun önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi başarıya ve zafere yürümenin muazzam imkanlarını sundu. Halkımızın derin yurtseverlik duygularının serhildanlarla zirveye çıkması, savaşan ve ordulaşan bir halk gerçekliğine ulaşacak düzeyde zemin sunmaktadır. Parti Önderliği'nin yoğun çaba, destek ve dönemin talimatlarına rağmen, bu tarihi fırsatı, tarih ve halk adına değerlendirmesi gereken sorumlu kişilerden biri olarak; militanlaşmayan, ordulaşmaya ve komutanlaşmaya gelmeyen Kürt toplumunun aydınlanmaya, geri, dar özelliklerinden dolayı bu fırsatı tam olarak değerlendirmeyerek tarih ve halk karşısında suçlu olduğumu ve layık olma pratiğini sergileyemediğimi belirtmek istiyorum. Parti Önderliği'nin, halkımızın ve tüm yoldaşların beklentilerine cevap verememediğimiz açıktır. Dar ve sığ yaklaşımlarımızla kendi kendimizi uğraştırdığımızı, zengin ve kazandırıcı parti yöntemini, onun ordulaştıran ve zaferi yakalayan kişilik formasyonunu yakalayamadığımızdan dolayı, zaferin garantisi olan parti çizgisini pratikte yeterli düzeyde temsil gücüne erişemediğimizi vurgulamak gerekiyor. Bundan dolayı ya bizden ya da dışımızdan kaynaklansın tarihi 5. Kongremizin ortaya çıkardığı, devrim karşısında yaşanan bütün gerilik, hata ve yetmezliklerde bizim de payımız olduğu açıkça ortadadır. Bütün bunların parti ve ordu saflarında giderilmesi için her şeye rağmen zafere yürümenin güçlü bir zemin oluşmuştur.

5. Kongre'nin çözümleyiciliğinden aldığım güçle önümüzdeki süreci daha kararlı, daha yetkin ve layık olma yürüyüşü haline getirmenin azim ve cesaretini göstermeyi esas alacağım. Her şeye kadir olacağımı belirtmiyorum. Mevcut kapasitemin geriliği de bilinerek, bana atfedilen rolü ve görevi yerine getirmek ve bu temelde devrimci değerler karşısında borcumu ödemek için tüm gücümü seferber edeceğim. Sözüme bağlı olmayı pratikte kanıtlayacağım.

Geçmiş pratiğimde ortaya çıkan ve başarıya engel olup tahribatlara yol açan, partiyi zorlayan, beni de çokça daraltan temel gerilik ve yetmezlikleri bilince çıkarmış bulunuyorum. Bunlarla parti ortamında yürünemeyeceğini, yürünse bile zaferi yaratan militan kişiliğe ulaşamayacağını iyi biliyorum. Bu temelde kendime karşı liberal değil, radikal bir tarzda, acımasız olacağım kesindir.

Bu temelde, parti çizgisini her sahada ve her koşul altında uygulayan ve yaşatan PKK'nin önderliksel hattında militanlaşmış kişiliğe ulaşmak için yürüyeceğime, bu doğrultuda engel tanımayacağıma, parti çizgisini ve parti değerlerini kanımın son damlasına kadar koruyacağıma, yaşamın vazgeçilmez bir vesilesi olarak parti çizgisini ve silahlı mücadele anlayışını hayata geçirmek için tüm gücümü ortaya koyacağıma, bu konuda benden kaynaklanan her türlü geriliğe karşı yaşamın her alanında acımasız savaşacağıma dair başta Parti Önderliği'ne, tüm devrim şehitlerine, direnen tüm yoldaşlara, yurtsever halkımıza ve siz değerli kongre delegelerine namusum ve şerefim üzerine söz veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

ikinci 15 Ağustos atılımı büyük....

Baştarafı 4. sayfada

davetiyeyle gönderildiği ve Silopi'deki toplantılarda ise operasyonumuz hakkında değerlendirme yapılarak, karşı saldırı konusunda planlar yapılmıştır. Bu durumda KDP'nin suç ortaklığını tamamen açığa çıkarmıştır. Yıllardan beri süregelen bu hain işbirliği ve suç ortaklığı, halkımızın özgürlüğü için ortaya çıkan olanakların değerlendirilmemesine ve ele geçirilen fırsatların kaçırılmasına neden oldu. Halil İbrahim Sınır Kapısı'ndan geçen araçlardan aldığı gümrük vergisi, bu ihanet çetesini midesi ve ruhuyla tümden Ankara'ya bağladı. Onu Güney Kürdistan'ın korucu ocağın ve en aşağılık işlere bakmış bir mafya şebekesine dönüştürdü.

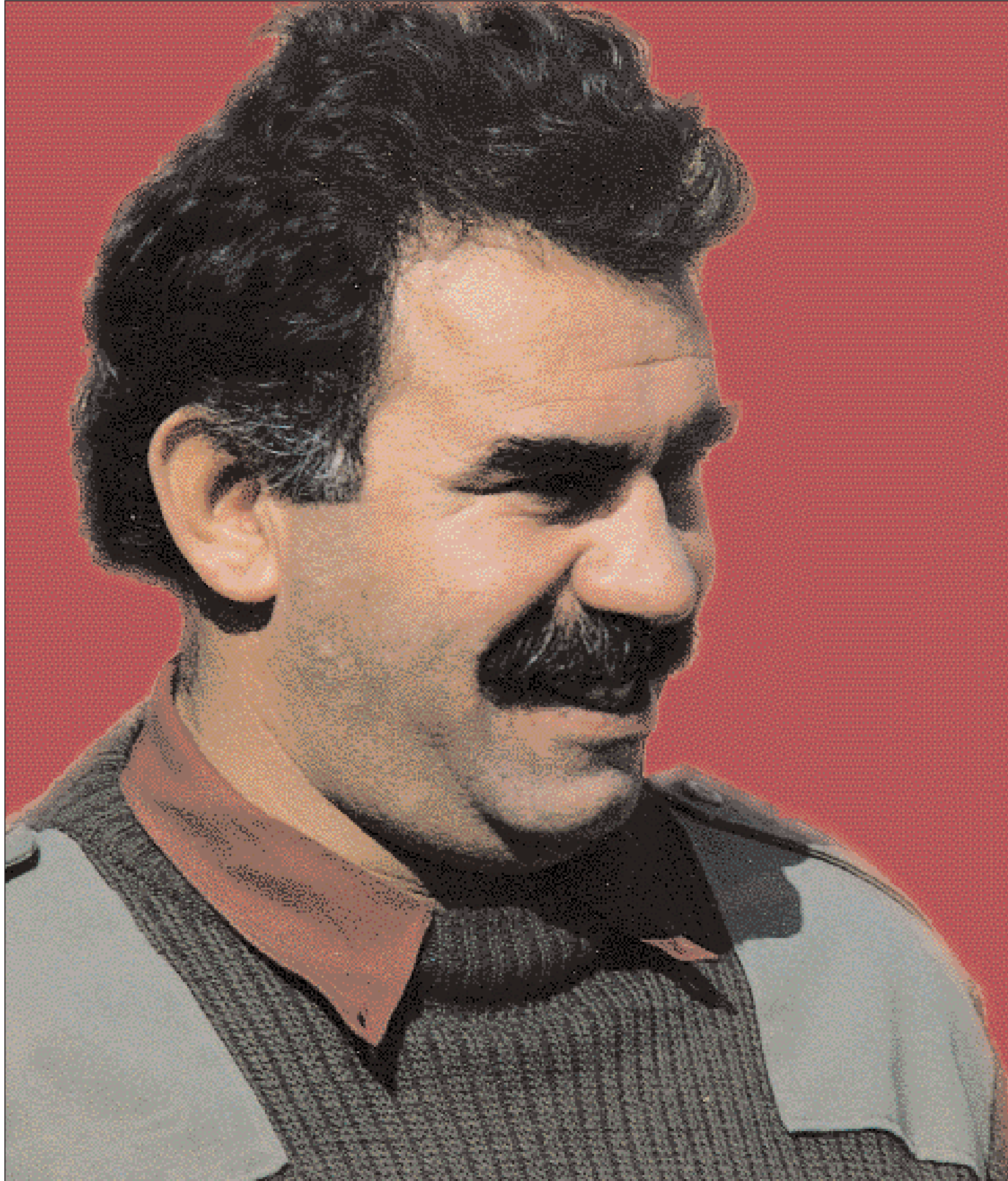
Burada halkımıza çağrımızı bir kez daha yineliyoruz: Birlikteliğimizin bu hain çeteye karşı başlattığı mücadele sizin kurtuluş davanızdır. Bu mücadele yıllardır adı geçen çetenin elinden çektiklerinizi bir daha kesinlikle yaşamamak üzere başlattığımız kurtuluş hamlemizdir. Bunun iki partinin birbiriyle çatışması olmadığını iyi bilmeniz ve buna göre hareket etmeniz gerekiyor. Yıllar boyunca size kan kusturan iğrenç çıkarlar için sayısız cinayetler işleyen, halkımızın haklarını, ulusumuzun düşmanlarına peşkeş çeken ve sıradan bir gelişmeye bile fırsat tanımayan bu çeteye karşı başlattığımız kurtuluş davamızı tüm gücünüzle destekleyin. Silahlı milis birlikleriyle bu savaşın içinde yer alın. Bulunduğunuz yerde kendi yönetiminizi kurarak, kaderinizi elinize alın. Hain KDP çetesinin sizi güçlerimize karşı çıkarmasına izin vermeyin. Sizin bu kararlılığınız ancak bu çeteyi hizaya getirebilir ve saflarından bazılarını ulusal çizgiye çekebilir. Bizim savaşımız peşmergeye karşı değildir. Geçim derdiyle bu çete saflarında yer alan yoksul peşmerge güçleri bu çeteyi derhal terk etmeli ve ulusal kurtuluş kuvvetlerimize katılmalıdır. Yurtseverliğin gereği budur. Bizim kavgamız, yurtseverlik çizgisinde yürüyen peşmergeyi iktidar yapma kavgasıdır.

Türk ordusunun yeni işgal harekatları, bu ihanet çetesi, halkımızın birikmiş öfke seline boğulmaktan kurtulamayacaktır. Hain KDP çetesi tüm ulusumuza karşı soykırım politikası sürdüren faşist TC ile ilişkilerini sınırlamadıkça, halka karşı işlediği cinayetlere son verip, halktan özür dilemedikçe ve ulusal çizgiye gelmedikçe savaşımımız daha da yoğunlaşarak devam edecektir. Bu savaşımın ülkemizin Güney parçasında halkı, ulusal-demokratik iktidarının kuruluşuna götüreceği kesindir. Ulusal güçlerin cephesel birliğinin de yaratıldığı bu süreçte gelişen kurtuluş hamlemiz, halkın gerçek demokratik federasyonlaşmasını yaratacaktır. Eylül ayına girişle birlikte başlayan güz hamlemiz bizi kesin zafere bir adım daha yakınlaştıracaktır.

V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası						
Ayşe Çetinkaya	Serxwebûn	Kreissparkasse Köln	Avustralya 5,00 A$	Avusturya 30.00 s.	Belçika 90.00 bfr.	Danimarka 16.00 dkr	Fransa 14.00 ffr	
Stadion Alle 59, 2 th	Postfach 10 31 13	Konto Nr.: 31 97 2	Hollanda 4.50 hfl	İngiltere 2.00 £	İsveç 16.00 skr	İsviçre 4.00 sfr	Norveç 16.00 nkr	
7430 İkast / Danmark	50471 Köln	BLZ: 370 502 99						

NASIL YAŞAMALI?

BAŞKAN APO'dan zafer perspektifleri

"Biz bugünleri; yeni günler, yeni yaşamlar, yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır."

Ben hâlâ büyüklükleri arama peşindeyim. Kendimi en büyük yerine koyma gibi bir hastalığım kesinlikle yoktur. Büyüklükleri Allah bile olsa aramaya çalışıyorum; evrende, hücrelerde, atoma dek her yerde arıyorum. İşte bu kadar araştırmacıyım. Çoğunun yaptığı gibi, kendimizi bastırıp da "benden büyüğü yok" demiyoruz. "Benden büyüğü yok" ideolojisi bir gözükaralıktır. "Ben hiçbir şeyim" biçimindeki zavallılık da onun tersyüz edilmiş biçimidir.

Savaş silahı eline alıp birkaç kurşun sıkmak değil. En büyük savaş verdiğimiz yaşam savaşıdır. Düşmanın hizmetinde olan yaşama karşı verdiğimiz savaştır. Paramparça bir kişilikle kimse savaş veremez. En büyük hastalık budur, bu delileşme hastalığıdır. Bundan kurtulmak ancak savaşarak olur.

PKK özgür yaşam hareketidir. Sorumluluk hareketidir. En özgür insanın yüksek disiplinle kendini yaşatmaya özen gösterdiği bir harekettir. Bunun dışında bir PKK tanımı yoktur. Fakat sizlerin durumu bunun tersini gösteriyor.

Ne halkın kuyrukçusu ol, ne bastırmacısı ol, ne kölesi ol, ne ağası ol. Ruhunda, bilincinde ol, ama onların olanaklarını çarçur etme! Önder gibi önünde ol, ne sağına ne soluna yatma! Dosdoğru onları ileriye çek, dalkavukluk etme, yüceliğe, ilerlemeye onları çek! Halkın geri özelliklerine sevdalanma, halkın geri yaşamına tenezzül etme, halkın imkanlarına, olanaklarına göz dikme! Onları savaşa bağlamakla ilgilen!

Parti ruhu, parti beyni içerisinde kendinizi hastalıklı kılmayın. Bu edepsizliği bırakın artık. Bunlar düşmandır. Ölün ama kendinizi bu durumlara sokmayın ve böylelerini de kabul etmeyin.

Unutmayın özgürlük düşkünler için değildir. Özgürlük keyfiyet değildir. Özgürlük disiplin, kolektivizm ve en büyük birlikteliktir.

Yoldaşlar birbirlerine sadece yoldaşça karşılık verirler. Onların yüreğinden, beyninden anlayış çıkar, sevgi çıkar, büyük bağlılıklar çıkar. Bundan başka yoldaşlığın yüreğinden, beyninden hiçbir şey çıkmaz.

Başarı hesabı olsun. Önce hesabı kendinize karşı verin, önce affetmemeyi kendi içinizde gerçekleştirin. Onu tam yaptığınıza emin olun ve bütün saflara yayın.

Askerlik, savaş kendi başına bir hiçtir. Eğer bir gelişmenin emrindeyse askerlik büyük bir olaydır. Yeni bir devrimin askeriysen, büyük askersin, yeni bir yaşamın yol açıcısıysan büyüksün. Ama bitmiş, tümüyle tükenmiş bir düzenin askeriysen, en kötü askersin

Kendinize bakmayı neden bilmiyorsunuz? Kendinizi tanımaktan neden kaçıyorsunuz? Çoğunuz ölü gibisiniz. Fanatik, dogmatiksiniz ve önyargılısınız. Olgun bir kadro yapısı böyle olmaz. Eğitim düzeyiniz bu konularda inanılmayacak kadar geri, üslubunuz çok bozuk. Sizlerle çalışmaları nasıl ilerletebiliriz. Vicdanen kendinize sorun, "böyle ciddi işleri nasıl ilerletelim" deyin.

Büyük terbiye almam, öğrenmem gerekiyor, kesin saygılı olacağım, başaracağım" tutkusuyla hareket edenleriniz az. Kimisi PKK bir enkazmış, altında boğulup gidilecek bir hareketmiş gibi çok ölü yaklaşıyor; kimisi "PKK devletleşiyor, bir yerinden de ben tutayım" hırsıyla saldırıyor; kimisi "PKK şerefli bir yaşam yeridir, içine kendimi attım mı ne olursa olsun" yaklaşımıyla yaklaşıyor.

Tarihi rolüne layıkıyla cevap vermeyenler ancak aldanır, aldatır ve yerine otururlar. Tarihi özlemi, iddiası olanların yeri çok sağlamdır, kolay sarsılamaz ve kimse sarsamaz. Ama biz ne kadar çözüm gücü oluyorsak, siz de o kadar şikayetçi oluyorsunuz. Son yılların çözümlemeleri dünyaya öğretir, sizin dayattığınız şikayetler ise dünyayı durdurur.

Kişilikleri, ilişkileri, duyguları büyüteceğiz. Asla düşük ilişkiye, düşük duyguya aramızda yer vermeyeceğiz. Olağanüstü katılımı, paylaşımı esas alacağız. Ama gerçekten amaçlarımızın zaferi temelinde bunları başaracağız.